

ဆောင်းလှလင်

ဆောင်းလှလင်

သစ္စာ၏ သားကောင်များ

သစ္စာ၏ သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

အတိတ်ဆိုသည်မှာ လူတိုင်း၌ရှိပေမည်။

စကြာဝဠာကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် ကမ္ဘာမြေကြီးမှာပင် အတိတ်ကာလဟူ၍ရှိခဲ့သေးရာ၊ လူတွေ၌လည်း သူ့သက်တမ်းနှင့်သူ့ အတိတ်ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုစီတော့ ရှိကြလေမည်သာ။

ကျွန်တော်ဆိုလိုသည်အတိတ်ကာလဆိုသည်မှာ လူသားတစ်ဦးချင်းပိုင်ဆိုင်သော မိမိကိုယ်ပိုင်အတိတ်ကာလများကိုဆိုလိုပါသည်။

အတိတ်ဖြစ်ရပ်တို့သည် မှန်ဝါးဝါးမှေးမှိန်မှိန်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ထင်ထင်ရှားရှား သတိရတမ်းမက်ဖွယ်အတိတ်တို့လည်း ရှိကြမည်။ မထူးခြားသော သာမန်အတိတ်ဖြစ်ရပ်တို့ကိုတော့မှတ်မိသိရှိတော့မည်မဟုတ်သလို.. ကိုယ့်ဘဝအတွက်အရေးပါထူးခြားလှသော အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများကိုမူ မေ့ကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါပေ။

ထိုအတိတ်တို့သည် အတိတ်အဖြစ်သာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်သက်သက်ရှိနေလျှင်တော့ တမ်းတ သတိရရင်းဖြင့်သာ လွမ်းဆွတ်နေရုံရှိလေမည်။

အတိတ်ဖြစ်ရပ်တို့သည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်ဆန်းသစ်နိုးကြားလာသည်အခါတွင်တော့..

* * * * *

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

‘ မောင်က ခုတလော တစ်မျိုးပဲကွယ် ’

သွယ်က အဲသည်လိုစွတ်စွဲသည်အခါတိုင်း ကျွန်တော်မှာ မျက်နှာအထားရ ခက်ခဲရပါသည်။ ချစ်သူ၏စူးစမ်းဟန်ပါသော မျက်ဝန်းနက်နက်များကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ရှောင်လွဲနေမိပြန်သည်။

‘ ခင်ဗျားလုပ်ပုံက သွယ်သွယ်ကိုသစ္စာဖောက်တဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဘာမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် ကောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို မရက်စက်သင့်ပါဘူးဗျာ ’

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ကိုရဲမင်း၏ စွတ်စွဲချက်ကတော့ ပြောင်ကျလွန်းလှပါသည်။ ချစ်သူ သွယ်သွယ်မျိုး၏ သံသယစကားများကိုပင် ဖြေကြားရမှာမဝံ့မရဲဖြင့် ဝေ့လည်ရှောင်လွဲခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ကိုရဲမင်း၏ စကားများကို တုန့်ပြန်ချေပဖို့ ပို၍ပင်အင်အားနည်းနေရသေးတော့၏။

‘ သွယ်သွယ်နဲ့ခင်ဗျား သမီးရည်းစားသက်တမ်း ဘယ်လောက်လဲ၊ အဲ..လေးနှစ်၊ ကျွန်တော်နဲ့မြဲမြဲလက်ထပ်တဲ့နှစ်မှာ ခင်ဗျားတို့ချစ်ခဲကြတာဆိုတော့ သုံးနှစ်တောင်ရှိပြီပေါ့၊ ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ သွယ်သွယ်ကခင်ဗျားကို မေတ္တာလျှော့တဲ့စကားမျိုး လေသံနဲ့တောင်ဟခဲဖူးလို့လားဗျာ၊ ခင်ဗျားမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့နေတဲ့မိန်းကလေး၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားအသိဆုံးပေါ့၊ သွယ်သွယ်စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ’

သွယ်နှင့် ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှာ ကိုရဲမင်း ပြောသည် အနေအထားထက်ပင် ပို၍ခရီးရောက်နေပြီးဖြစ်ပါသည်။ တရားဝင်စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း မထားသော်လည်း

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

နှစ်ဖက်မိဘများ သိရှိပြီးအနေအထား၊ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးများ အားလုံးကလည်း ကြည်ဖြူခွင့်ပြုထားပြီးသား အခြေအနေ၊ မကြာလှသောအချိန်တွင် သွယ်နှင့်ကျွန်တော် လက်ထပ်ကြ မည်ဟု ကျွန်တော်တို့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ကုမ္ပဏီအသိုင်း အဝိုင်းကပါ နားလည်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။

‘ ခင်ဗျား သစ္စာဖောက်နေတာပဲ ’

ကိုရဲမင်းက ပြတ်ပြတ်သားသားနှင့် ပြင်းပြင်းထန် ထန်စွတ်စွဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော် တကယ်ပဲ သွယ်ကို သစ္စာဖောက်နေမိ တာလား။

ကိုရဲမင်းရဲ့ သစ္စာဖောက်တယ်ဆိုတဲ့ စွတ်စွဲချက်၊ သွယ်ရဲ့ ‘မောင်က ခုတလောတစ်မျိုးပဲကွယ်’..ဆိုတဲ့ သွေး တိုးစမ်းစကားများကို ကျွန်တော်ဆန်းစစ်ကြည့်မိရပါပြီ။

သွယ်ပြောသလို ခုတလောမှာ ကျွန်တော်တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပါပင်။ ဒါပေမယ့် သွယ်အပေါ် မှာ အချစ်လျော့သွားတာမျိုး မဟုတ်တာတော့ ကျမ်းကျိန် ပြောဝံ့လောက်အောင်သေချာပါသည်။

ခက်တာက ကျွန်တော်ကြုံတွေ့နေရသည်။ အနေ အထားကိုက တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေရခြင်းပင်။

“ ဝေ ” နှင့် ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခွင့်ရခြင်းကပင် .. ကျွန်တော်စိတ်ထားများကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲစေခဲ့ သည်လား။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်.. ကုမ္ပဏီအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်ထိ ရင်ကျက်နေပြီဖြစ်သောယခုလိုကာလဝယ်.. ကလေးကလားဆန်စွာဖြင့် အချစ်ဟောင်းများ အကြောင်းကို ကျွန်တော်မပြောလိုပါ။

ချစ်ခဲဖူးတဲ့ချစ်သူတွေ၊ ထားခဲဖူးတဲ့ရည်စား တွေ၊ တွဲခဲဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကို စမြို့ပြန်နေလို့ ရော.. ဘာထူးမှာလဲ။

ဒါပေမယ့်.. ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက ချစ်ခဲဖူးတဲ့ ချစ်ဦးသူတစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်မမောတမ်း ပြောချင်ပါသေးသည်။ ထိုချစ်ဦးသူသည် ချစ်ဦးသူဆိုသည်အတိုင်း ကျွန်တော်ဘဝမှာ ပထမဆုံးချစ်ခဲဖူးသော ချစ်သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပါသည်။

ဝေ.. ဝေ..

ဝေက ကျွန်တော်ရဲ့သစ်လွင်သော နှလုံးသားကို အဦးဆုံးလှုပ်ရှားစေသူဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝေသည် ကျွန်တော်ရင်ကို မြင်စကပင်ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်းနိုင်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

* * * * *

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

‘ သူ့နာမည်က ဝေလွင်..တဲ့ ’

ခင်မောင်ဇော်က သူ့ရလာခဲ့သော သတင်းကို ယောက်ျားလေးအုပ်စုရှေ့တွင်ဖြန့်ဝေလိုက်သည်။

ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲဖြေရခါနီးအချိန်ကျမှ ကျောင်းသို့ ကျောင်းသူအသစ်တစ်ဦးရောက်လာသည်။

အတန်းများအားလုံး စာသင်နေချိန်မှာ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ဝင်လာသော မာဒေါဂျစ်ကားကြီးကို အားလုံးကပင် သတိပြုမိကြ၏။ ကားအစီးရေနည်းပါးလှသော ကျွန်တော်တို့နယ်မြို့ကလေးတွင် မာဒေါဂျစ်ကားကိုမြင်ရုံဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာတစ်ခုမှ အရာရှိကြီးတစ်ဦး စီးခွင့်ရသောကားဖြစ်မှန်း သိနေကြပြန်သည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏အာရုံက ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းဆီသို့ဦးတည်သွားနေသော ကားကလေးဆီရောက်နေကြသည်။

ကားအရပ်တွင် ကားပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့အရွယ်မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် သူ့ထက်နည်းနည်းပိုကြီးသောယောက်ျားလေးတစ်ဦးဆင်းလာတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ နှစ်ဦးစလုံးလွယ်အိပ်ကိုယ်စီလွယ်ထားကြသည်။

ထို့နောက် ထိပ်ပြောင်ပြောင်အဘိုးကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာပြန်သည်။

မြင်ကွင်းကိုမြင်ရုံဖြင့်.. ထိုအဘိုးကြီးသည် ဤမြို့သို့ နောက်ရောက်လာသောအရာရှိကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့သားနှင့်သမီးကို ကျောင်းလာအပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ကြသည်။

ဆောင်းလှလင်

ဆရာမက ကားဆီသို့မျှော်ငေးရင်း စပ်စုနေကြသော
ကျောင်းသားများကို စားပွဲအား ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်၍ အသံ
မြည်စေပြီး အာရုံလွှဲလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏အကြည့်ကို ဆရာမရှိရာသို့ အာရုံလွှဲ
လိုက်ရသော်လည်း ကျောင်းသူအသစ်ကလေး၏ ရုပ်ပုံက
မျက်လုံးထဲမှာကပ်ပါလာခဲ့သည်။

ခဏကလေး ဖြတ်ကနဲမြင်လိုက်ရသော သွယ်လျ
ဖြူစင်သည့်သူမသွင်ပြင်ကို အဝေးမှမြင်ရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော်
ဘယ်လိုခံစားသွားရမှန်းမသိ။

ခံစားမှုအသစ်ဖြင့် ရင်လိုက်ဖိုခဲရသော ကျွန်
တော်ကို ပိုပြီးတုန်လှုပ်စေခဲ့သည်။ ဖြစ်ရပ်က.. နောက်ဆယ်
ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင်.. ကျောင်းသူအသစ်ကလေးသည်
ကျွန်တော်ရှိရာစာသင်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်
တော့၏။

* * * * *

ကျောင်းသူအသစ်ကို အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စား
ကြသည်။

မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကျောင်းသူအသစ်နှင့်
ပတ်သက်သည် အချက်အလက်များသိနိုင်ရန် ကိုယ်နည်း
ကိုယ်ဟန်ဖြင့် စုံစမ်းကြတော့သည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ကျောင်းသူအသစ်ကလေးဘေးမှ မိန်းကလေးသူငယ်
ချင်းများထံချဉ်းကပ်ရင်း သူမနာမည်ကိုဦးစွာသိလာခဲ့သော
ခင်မောင်ဇော်က.. ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြောပြခဲ့
ခြင်းဖြစ်၏။

‘ သူ့နာမည်က ဝေလွင်.. တဲ့ ’

‘ ဝေလွင်.. ဟုတ်လား ’

‘ ဝေလွင်မဟုတ်ဖူး၊ ဝေလွင်တဲ့၊ နှစ်လုံးထဲ ’

ဝေလွင်..

ဝေလွင်..

ကျွန်တော်က သူမနာမည်ကိုစိတ်ထဲမှရွတ်ကြည့်
ရင်း.. သူမရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး.. နုမွတ်ညံ့သက်စွာလှပနေသော
သွယ်လျလျမိန်းကလေးအတွက် ဝေလွင်ဆိုသည်နာမည်မှာ
လိုက်ဖက်သည်ဟုထင်မိပါသည်။

ပြီးတော့.. ဝေလွင်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ရင်မှာ
လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခံစားဖူးသည် ခံစားချက်မျိုး
ဖြစ်တာကိုလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် သတိထားမိ
ပါသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

ဝေလွင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရဖို့ အခွင့်အရေးကို အခြားသူများထက် ကျွန်တော်ကပိုရခဲ့သည်။

ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲ ဖြေခါနီးမှ ရောက်လာ သောဝေလွင်အဖို့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှသင်ရိုးညွှန်းတမ်း များကို အမှီလိုက်ခဲ့ရသည်။ ယခင်နေခဲ့သော ကျောင်းမှ သင်ပုံသင်နည်းနှင့် အနည်းငယ်တော့ ကွဲပြားခြားနားလိမ့် မည်။ ရှိနှင့်ပြီးမှတ်စုများကို ဝေလွင်မှာ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်၍ကူးယူရတော့၏။

သည်မှာ.. အတန်းထဲ၌စာအတော်ဆုံးဖြစ်သော ကျွန် တော်သည်.. ဝေလွင်အတွက် အားကိုးရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တော့ သည်။

ဆရာမကိုယ်တိုင်က ဝေလွင်မှတ်စုများကူးယူနိုင်ရန် ကူညီဖို့ ကျွန်တော်ကိုတာဝန်ပေးသလို၊ ဝေလွင်ကိုလဲ ကျွန် တော်ထံမှအကူအညီယူနိုင်ကြောင်း အားပေးခဲ့သည်။

‘ မောင်စိုးဦး၊ အတန်းသူအသစ်ကို မှတ်စုစာအုပ် တွေငှားလိုက်ပါ။ နားမလည်တာရှိလဲ ရှင်းပြပေးပါ။ မင်း ကိုယ်တိုင်လဲ ကူးသင်ရင်ကူးပေးလိုက်ပါကွယ် ’

သည်လိုနှင့်ပဲ.. ဝေလွင်စာအုပ်တွေထဲ၌ ကျွန်တော် ပါကူ၍ကူးရေးပေးခဲ့ရာ.. ကျွန်တော်လက်ရေးများကိုပါ ဝေ လွင်အတွက်လက်ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

‘ စိုးဦးကို ဝေအရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ ’

‘ ရပါတယ်မဝေလွင် ’

‘ ဝေလို့ပဲခေါ်လေ၊ စိုးဦးသာသဘောမကောင်းရင် ဝေအရမ်းပင်ပန်းမှာပဲ ’

ဆောင်းလှလင်

‘ ရပါတယ်ဝေရယ် ’

‘ ရော့-စိုးဦး၊ ဟောဒီထဲမှာလဲ ရေးပေးဦး ’

ဝေလွင်က သားရေဖုံးအပြာရောင်ဖြင့် ဖုံးထားသော လက်တစ်ဝါးစာစာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော့်ဆီကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက အမှတ်တရစာစုများ ရေးပေး လေ့ရှိသည် အော်တိုစာအုပ်ကလေး။

ထိုခေတ်ကလူငယ်များအတွင်းမှာ အော်တိုရေးသည် အလေ့အထခေတ်စားပါသည်။ လှပသည် အော်တိုစာအုပ်က လေးတွေလည်း ပုံစံမျိုးစုံ၊ အရွယ်မျိုးစုံဖြင့် ထွက်သည်။ သို့ သော်ဈေးကြီးသောကြောင့် လူတိုင်းအော်တိုမထားနိုင်ကြပါ။ ခေတ်ဆန်လိုသူ၊ ပကာသနလုပ်လိုသူ မိန်းကလေးတချို့ပဲ အော်တိုစာအုပ်ထားကြသည်။

ဝေလွင်ကတော့ တစ်နယ်ကတစ်နယ် မကြာမကြာ ပြောင်းရွှေ့နေရလို့.. သူငယ်ချင်းများ၏ အမှတ်တရစာစုများ ကိုစုစည်းထားနိုင်ရန် အော်တိုထားတာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က ဝေလွင်ကမ်းပေးသောအော်တိုစာအုပ် ကလေးကိုလှမ်းယူလိုက်၏။

‘ ဝေရေးခိုင်းလို့သာပဲ၊ ကျွန်တော်အော်တိုတစ်ခါမှ မရေးဖူးဘူး ’

‘ စိုးဦးကလဲ၊ စိုးဦးရော အော်တိုစာအုပ်မထားဘူး လား ’

‘ မထားဖြစ်ပါဘူးဝေရယ်၊ သတိတောင်မရဘူး ’

ဆောင်းလှလင်

‘ ဝေတို့ကတော့လေ တစ်နယ်ပြီးတစ်နယ်ပြောင်း
နေရတော့ သူငယ်ချင်းအဟောင်းတွေကိုသတိတရဖြစ်အောင်
အော်တိုရေးခိုင်းတာပဲ။ စိုးဦးလည်းရေးပေးနော် ’

‘ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဝေက ကျွန်တော်တို့မြို့ကို
ခုမှရောက်ခါစဆိုတော့ တော်တော်နဲ့ပြောင်းရမှာမဟုတ်သေး
ပါဘူး ’

‘ မသိနိုင်ဘူးစိုးဦးရဲ့၊ ဒက်ဒီက ခရိုင်ဝန်ထောက်ဖြစ်
နေတာကြာပြီ၊ မကြာခင် တိုင်းအဆင့်ဝန်ထောက်ကြီးဖြစ်
တော့မှာ၊ အဲဒီကျရင် ဒီမြို့မှာနေလို့မရတော့ဘူးလေ၊ တိုင်း
မြို့တစ်ခုခုကိုပြောင်းရမှာပေါ့၊ ဒက်ဒီအလုပ်က မြို့တစ်မြို့
မှာနေရရင် အလွန်ဆုံး သုံးနှစ်လေးနှစ်ပဲ ’

‘ ဪ.. ’

ဝေ့ဆီက ပြောင်းသည်၊ ရွှေသည်၊ စကားများ ကြား
လိုက်ရုံဖြင့် ကျွန်တော်မှာ လွမ်းသွားရလေသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်သည် ဝေပေးလိုက်သောအော်တိုစာအုပ်က
လေးကိုကိုင်ကာ ဘာရေးရမှန်းမသိပဲ တွေဝေနေခဲ့သည်။

ယခင်နေခဲ့သောမြို့ကသူငယ်ချင်းတွေ ရေးပေးလိုက်
သည့်စာများကိုလှန်လှောဖတ်နေမိသည်။

တစ်ယောက်က အော်တိုစာအုပ်၏နောက်ဆုံးစာမျက်
နှာတွင် အောက်ပါအတိုင်းရေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

‘နောက်ဆုံးမှာရေးလို့ နောက်ဆုံးမှမေ့ပါလို့။’

ထိုစာစုကိုရေးထားသူမှာ ယောက်ျားလေးတယောက်
ဖြစ်လေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကတော့..

‘တက္ကသိုလ်မှာပြန်ဆုံကြစို့ကွယ်’ တဲ့..

**‘ရည်ရွယ်ချက်အောင်မြင်ပါစေ’ ‘လိုရာခရီး
ရောက်ပါစေ’** လို့ ရိုးရိုးကြီးရေးထားတဲ့စာတွေလည်း တွေ့
ရသည်။

တချို့က လေးလုံးစပ်ကဗျာဖြင့် သုံးလေးကြောင်း
ရေးထားတာတွေ့ရသည်။

‘ဘဝတကွေ့မှာ ခဏတွေ့လဲ ထာဝရမမေ့ပါ’

တဲ့။

**‘ခရောင်းလမ်းတွင်၊ လျှောက်လှမ်းလျှင်လဲ၊
အားအင်မနည်း၊ ဇွဲခိုင်မြဲဖို့၊ တို့ဆုချေသည်’** တဲ့။

အများစုမှာ ဘယ်တော့မှမမေ့ဖို့ သတိရနေဖို့ ရေး
ထားတဲ့စာစုများဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေရာမှာတော့..

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလူလင်

‘ဝေတစ်ယောက် ပြည်သူလူထုကိုအကျိုးပြုတံ့၊
စေတနာရှင် ဆရာဝန်မကြီးဘဝကို ရည်ရွယ်တံ့အတိုင်း
ရောက်ပါစေလို့.. တို့ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ် ’ ဟုရေး
ထားသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏လက်ရေးကို ဖတ်ရ
လေ သည်။

ဪ.. ဝေကဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက်ရှိသူကိုး။

ကျွန်တော်သည် ဝေ့အော်တိုထဲတွင် ဘာရေးရမှန်း
မသိ၊ စာသားရိုးရိုးကြီးတွေလည်း မရေးလို၊ သူတကာထက်
ထူးခြားတဲ့စကားလုံးမျိုးလည်း တွေးမရနှင့်၊ အော်တိုစာအုပ်
ကလေးကိုကိုင်ရင်း တွေဝေနေလေသည်။

သည်လိုနှင့်ကျွန်တော်သည် အော်တိုစာအုပ်ကလေး
၏ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ.. ဝေ့လက်ရေး
ဖြင့်...

‘အမှတ်တရထက် အမှတ်ရစေဖို့
အမှတ်တရစာစုလေးတွေ
ရေးပေးကြနော်.. ’

ဝေလွင်

-ဟုလက်မှတ်ထိုးပြီး ရေးထားသောစာသားလေးကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝေ့လက်မှတ်နှင့် စာသားအောက်တွင် စာမျက်နှာ
ထက်ဝက်ခန့်မှာ အလွတ်အတိုင်းရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လွတ်နေသောစာမျက်နှာ အောက်
ပိုင်း၌ ဝေလွင်..ဆိုသောအမည်ကို ပန်းချီစာလုံးဖြင့် ရေးချယ်
နေမိလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

ဘောပင်အပြာဖြင့်၊ ဝေလွင်အမည်ကို ပန်းစာလုံးပုံ ဖော်ကာ.. ဘေးမှဘောပင်အနီဖြင့်၊ အရောင်ထပ်၍ချယ်လိုက် သည်။ ဝေလွင်ဆိုသောနာမည်လေးသည် ကျွန်တော်ရေးချယ် လိုက်သောပန်းစာလုံးပုံနှင့်လိုက်ဖက်စွာ နှစ်ရောင်စပ်ဖြင့်၊ လှပစွာချယ်မှန်းပြီးသွားလေသည်။

ကျောင်းတွင် ပွဲလမ်းသဘင်ရှိသည်အခါတိုင်း ဘ လက်ဘုတ်ပေါ်၌ ပန်းချီစာလုံးဖြင့်၊ မြေဖြူရောင်စုံကိုသုံးကာ ကျွန်တော်ရေးချယ်ပေးရမြဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်း ချီပြိုင်ပွဲများ၌ ဆုရဖူးသူလည်းဖြစ်၍ ကျောင်းမှပွဲလမ်းသဘင် တို့တွင် ခေါင်းစည်းစာတမ်းများကို တာဝန်ယူလုပ်ပေးရပါ သည်။

ဝေ့နာမည်ကို ပန်းစာလုံးဖြင့်၊ စာရွက်ပေါ်တွင်ပုံဖော် သောအလုပ်မှာ ကျွန်တော်အတွက် အပမ်းမကြီးပဲ အလွယ် တကူပြီးမြောက်သွားလေသည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ဝေ့အော်တိုစာအုပ်ကလေး ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လှန်လှောဖတ်ရှုပြီး၊ ပန်းချီစာလုံး ဖြင့်၊ ဝေ့နာမည်ရေးဆွဲသည်နှင့်သာ အချိန်ကုန်သွားရလေ သည်။ အော်တိုထဲ၌ရေးသားရန်စာသားများ စိတ်ကူးထဲတွင် ပေါ်မလာ၍ မရေးဖြစ်ခဲ့သေးပေ။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဝေက သူ့အော်တိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ထံမှပြန်တောင်းသည်ထိ ကျွန်တော်အော်တိုမရေးရသေးပါ။

‘ မရေးရသေးဘူးဝေ ’

‘ ဟင်..စိုးဦးကလဲ၊ အော်တိုရေးတာဘာများခက်လို့လဲကွာ ’

‘ သူများတွေထက် ပိုပြီးထူးထူးခြားခြားရေးချင်လို့ စဉ်းစားနေတာပါဝေ ’

‘ အလဲ၊ ကဲ-ဒီလိုဆိုလဲ အပြောင်မြောက်ဆုံးဖြစ်အောင်ရေးပြလိုက်စမ်းပါစိုးဦးရယ် ’

ဝေက ရယ်ကာမောကာပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အချိန်ကုန်ခံလိုက်မှပင် ဝေ့အော်တိုစာအုပ်ထဲ၌ သုံးလေးကြောင်းစာစာသားလေးတစ်ပိုဒ်ကိုရေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

အော်တိုစာအုပ်ကို ဝေ့ဆီပြန်ပေးတော့ လှန်ဖတ်မည်ပြင်နေသောဝေ့ကို ကျွန်တော်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

‘ အိမ်ကျမှဖတ်ပါဝေရယ် ’

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့စာကို ကျွန်တော်ရှေ့မှာဖတ်
ကြည့်မှာကို ကျွန်တော်ရှက်နေသည်။

တကယ်တော့ ကဗျာစပ်ပေးရကောင်းနိုးဖြင့် ကဗျာ
စာသားတွေလည်း တစ်ပိုင်းတစရေးခြစ်၊ နုရွသည် ပြောင်
မြောက်သည်ထင်သော စာသားများကိုလည်း ရွေးချယ်စဉ်း
စားရင်း.. စာရွက်လွတ်ပေါင်းများစွာကုန်ခဲ့ရသောကျွန်တော်
သည်.. တကယ်တန်းရေးလိုက်သည့်အခါတွင်တော့ ဘာမှမ
ဆန်းကြယ်သော စာပိုဒ်လေးတစ်ခုသာထွက်လာခဲ့ပါသည်။

‘ ဝေ့အတွက်ဆို...

ဘာပဲလိုလို

ဘာပဲလုပ်ပေးရ ပေးရ

ဝေ့လိုသမျှအကူအညီတွေကို

အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်..

ဝေ့ကို ထာဝရပါရမီဖြည့်ချင်တဲ့

စိုးဦး ’

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

သည်လိုဆိုတော့လည်း... ဝေနှင့်ကျွန်တော်တို့၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် ရွယ်တူသူငယ်ချင်းများအတွက် လူငယ် ဘာဝနောက်ပြောင်စရာတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းများက ဝေနှင့်ကျွန်တော်ကို စုံတွဲတစ်တွဲအဖြစ်သတ်မှတ်ပြီး စကြနောက်ကြသလို၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝေကိုကျွန်တော်နှင့် စွတ်စွဲပြီး နောက်ပြောင်ကြသည်။ နောင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးရှေ့မှာပင် နောက်ပြောင်ကြသည်အဆင့်သို့ ရောက်လာတော့၏။

တစ်ခုထူးခြားတာက အဲသည်လိုအစခံရတိုင်း ဝေသည် တခြားမိန်းကလေးတွေလို ရှက်ရွံ့မနေတတ်ခြင်းပင်၊ စကြနောက်ကြသူများကို ဟန့်လည်းမဟန့်တား၊ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလည်းမလုပ်ပဲ အလိုက်သင့်ရယ်မောနေတတ်သည်။

သည်လိုနေလို့ စကြနောက်ကြတဲ့အတိုင်း သဘောတူကြည်ဖြူတယ်လို့တော့ မှတ်ယူလို့မရနိုင်ပါ။ ဝေ့စရိုက်ကိုက ပွင့်လင်းပြီးရိုးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ဝေကတော့ အစအနောက်ခံရချိန်တွင် ဘယ်လိုခံစား
ရသည်မသိ။

ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ပူထူ
ရှိန်းဖိန်းနေတတ်သည်။ ရင်များလည်းဖိုနေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ဝေနှင့်တွေ့သည်
အခါတိုင်း၊ ဝေ့ရှေ့ကိုရောက်တိုင်း ရင်ခုန်နေတတ်ခဲ့လေ
သည်။

* * * * *

သည်လိုနှင့် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားလေ
သည်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဝေ့ကိုကျွန်တော်မ
တွေ့ရပါ။ ဝေ့တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ရန်ကုန်မှာသွား
နေကြသည်ဟုသတင်းကြားရသည်။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့က ဝေနှင့်မဆုံလိုက်ရသည်
အတွက် နှုတ်ဆက်ခွင့်မရလိုက်ပေ။

အောင်စာရင်းတွေထွက်တော့ ဝေ့ရော၊ကျွန်တော်ပါ
စာမေးပွဲအောင်ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သိပ္ပံဘာသာတွဲ
ဖြင့်အောင်ခဲ့ကြပါသည်။

ကိုးတန်းနှစ်အတွက် ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည်နေ့မှပင်
ဝေ့ကိုပြန်တွေ့ရတော့သည်။

‘ဟေး .. စိုး’

ဆောင်းလှလင်

ဝေကကျွန်တော်ကိုမြင်မြင်ချင်း ပြေးလာကာ ဝမ်း
သာအားရခေါ်လိုက်သည်။

‘ စိုးကိုပေးဖို့ ဝေ့မှာလက်ဆောင်ပါလာတယ် ’

ဝေကပြောပြောဆိုဆို လွယ်အိတ်ထဲမှ အထုတ်တစ်
ထုတ်ကိုဆွဲယူလိုက်၏။

ကျွန်တော်လက်ထဲကမ်းပေးလို့ စက္ကူအိတ်ကိုလှုပ်
ကြည့်လိုက်သည်အခါ ချုပ်ပြီးသားကျောင်းစိမ်းပုဆိုးတစ်
ထည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ ဟင်-ဝေ ဘာဖြစ်လို့ ’

ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးအသစ်ကလေးကို ကြည့်ကာ ကျွန်
တော်ဝတ်ထားသော ပုဆိုးဟောင်းလေး၏ နံ့ချာမှုအတွက်
ရှက်သွားမိလေသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်ထားသောပုဆိုးမှာ မ
နှစ်ကဝတ်ခဲ့သော ပုဆိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ လဲ
ဝတ်စရာပုဆိုးနှစ်ထည်ပဲရှိသည်။

ဒါကိုသိလို့များ ဝေက ကျွန်တော်ကို လက်ဆောင်
ပေးလေသလား။

‘ ဝေက စိုးကိုလက်ဆောင်ပေးတာလေ ’

‘ ဘာလို့ပေးရတာလဲဝေရယ် ’

‘ စိုးက ဝေ့ကိုကူညီတယ်လေ၊ စာအုပ်တွေပေးငှား
တယ်၊ စာတွေလဲကူးပေးတယ်မှတ်လား ’

‘ အဲဒါ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ကူညီတာပါ၊ လက်
ဆောင်မျှော်ကိုးလို့မဟုတ်ပါဘူးဝေ ’

ဆောင်းလှလင်

‘ သိပါတယ်၊ စိုးကူညီလို့၊ ဝေစာတွေလိုက်နိုင်တာ၊
သိပ္ပံဘာသာတွဲနဲ့အောင်တာ၊ မာမီကလဲ စိုးကိုလက်ဆောင်
ပေးခိုင်းတယ် ’

‘ ဟင် ’

‘ အဲဒါ ဝေရန်ကုန်ကဝယ်လာတာ ’

‘ ဝေရယ် ’

* * * * *

ကိုးတန်းစာသင်နှစ်တစ်နှစ်သည်လည်း အမှတ်မ
ထင်ကုန်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဝေနှင့်ကျွန်တော်ကို စကြ
နောက်ကြမြဲပါပင်။

ဝေက ဟန့်တားစကားမဆို၊ စိတ်ဆိုးဟန်မပြပဲနေနေ
တော့ ဝေသဘောတူလို့များလားလို့ ကျွန်တော်ထင်လာမိ
လေသည်။

ခင်မောင်ဇော်က ဝေ့ကိုစာပေးဖို့မြှောက်ပေးသည်။

ကျွန်တော် စာမပေးရဲပါ။ တခြားနည်းနှင့်လည်း ဝေ
ကိုဖွင့်မပြောရဲပါ။ ရည်စားစကားပြောရလောက်အောင်လည်း
ကျွန်တော်တို့မှာ အရွယ်မရောက်သေးဘူးလို့ ထင်နေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော်
တို့နှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစားများလို့သတ်မှတ်ထားကြ
လေ၏။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ချိန်တွင် ဝေ့ကိုချစ်ရေးဆိုလျှင် ဝေ့ကကျွန်တော်အချစ်ကိုတုန့်ပြန်လိမ့်မည်ဟုထင်နေသည်။

ခုတော့ ကျွန်တော် ဝေ့ကိုဖွင့်မပြောရဲသေးပါ။

ဖွင့်ပြောရလောက်အောင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် အရွယ်မရောက်သေး၊ ကိုးတန်းကျောင်းသားများသာရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဝေ့ကား ကျွန်တော်အချိန်မရွေးခူးဆွတ်လျှင် ညွတ်ယိုင်ကြွေကျလာမည်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိလေသည်။

* * * * *

ဝေ့နှင့် ကျွန်တော်ကြားမှာ အဟန့်အတားဟူ၍ တစ်ခုသာရှိသည်။

ထိုတစ်ခုကား... ဝေ့အစ်ကို ကိုအောင်မြတ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကိုအောင်မြတ်ဦးသည် ဝေ့ထက်အသက်၂နှစ်ပိုကြီးသော အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဝေ့တို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲသာရှိလေသည်။

မောင်နှမဆိုသော်လည်း ဝေ့နှင့် ကိုအောင်မြတ်ဦးသည် ကွာခြားလှပါသည်။

ဝေ့က အေးဆေးတည်ငြိမ်ကာ သဘောကောင်းသလောက် ကိုအောင်မြတ်ဦး၏အမူအရာက ကြွတ်ဆတ်ဆတ်ကြွစောင်းစောင်းနိုင်လှလေသည်။ ဖခင်၏ရာထူးဂုဏ်သိမ်အ

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ရှိန်အဝါဟပ်နေပုံရသည်။ တစ်ဖက်သားကို နှိမ်ချအထင်အ
မြင်သေးဟန်များက သူ့မျက်နှာမှာထင်ဟပ်နေ၏။ လူတစ်
ဖက်သားကိုကြည့်လျှင် ခေါင်းကိုမော်၍ မျက်လုံးကိုမှေးစင်း
ကာ မတူမတန်သလိုကြည့်တတ်သောကိုအောင်မြတ်ဦး၊

တစ်နေ့ ကျောင်းမုန့်စားဆင်းချိန်တွင် သူက ကျွန်
တော်ကိုလာရန်လုပ်လေသည်။

‘ဟေ့ကောင် နေဦး’

ဗနာကံမ ၊ ခေါ်သံကြောင် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ကိုအောင်မြတ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

‘မင်းကဘာကောင်လဲကွ’

စပြောကတည်းက မပြေပြစ်သောစကားဖြင့်စသည်။

‘မင်းကိုငါကြည့်မရဘူး၊ ဟေ့ကောင်’

‘ဘာ’

ကျွန်တော်ဒေါသထောင်းကနဲထွက်သွားသည်။ ဝေ့
အစ်ကိုဆိုသောအသိဖြင့် စိတ်ကိုထိမ်းလိုက်ရ၏။

‘မင်း ငါ့ညီမနဲ့မတွဲနဲ့၊ ငါ့ညီမနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး၊ မင်းလိုဆင်းရဲသားနဲ့မတူမတန်ဘူး၊ နားလည်
လား’

ကျွန်တော် သူ့ကိုဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိပါ။ တစ်ခုခု
ပြန်ပြောလျှင်လည်း ရန်ဖြစ်ရတော့မှာ သေချာသည်။ ဝေ့အ
ကိုဖြစ်သူနှင့် ကျွန်တော်ပြသနာမဖြစ်ချင်။

‘ထို့’

သူက တံတွေးတစ်ချက်ထွေးလိုက်သေးသည်။

ဆောင်းလှလင်

‘မင်း- ဝေလွင်နဲ့ဆက်ပြီးပတ်သက်ရဲရင် ပတ်သက်ကြည့်၊ ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ ဒီမယ် .. ဒါကိုကြည့်ထား’

လက်သီးထောင်ပြကာ ကျွန်တော်ရှေ့မှလှည့်ထွက်သွားသည်။

ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း အကြောခံရတာ အတော်ခံပြင်းဖို့ကောင်းပါသည်။ ‘ဆင်းရဲသား’မို့ ဝေနှင့်မတူမတန်ဘူးဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော်အခံပြင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ဆင်းရဲတာမှန်ပါသည်။ ဝေတို့အသိုင်းအဝိုင်းအနေအထားနှင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအခြေအနေမှာ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင်ကွာပါသည်။

ဝေ့ဖခင်မှာ အရာရှိကြီးဖြစ်သော်လည်း၊ ကျွန်တော်အဖေသည် ရုံးတစ်ရုံးမှလက်နှိပ်စက်စာရေးသာဖြစ်လေသည်။ မောင်နှမများပြားခြင်းက ကျွန်တော်တို့မိသားစုကို ဆင်းရဲတွင်းပိုနက်စေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်အောက်၌ ညီညီမ ငါးယောက်ရှိပါသေးသည်။ အဖေတစ်ဦးထဲဝင်ငွေဖြင့်မလောက်ငသောကျွန်တော်တို့မိသားစုမှာ ဆင်းရဲသားမိသားစုသာဖြစ်တာမှန်ပါသည်။

သို့သော် အားနည်းချက်ကို ပြောင်ဖွင့်ပြောပြီး နှိမ်ချခံရတော့ ဒေါသထွက်မိသည်။ အားလည်းငယ်မိသည်။

ဆင်းရဲတာအပြစ်တစ်ခုလား။

ဆင်းရဲချမ်းသာဆိုတာ ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့်ဆိုတာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည် ကိုအောင်မြတ်ဦးလိုလူက နားလည်မည်မထင်ပါ။

ဆောင်းလှလင်

ထိုနေ့ကကျွန်တော်သည် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ရင်း မျက်ရည်များဝိုင်းကာ အံကြိတ်ရင်း နေရာမှ မရွေ့ရပ်နေမိသည်။

အဖြစ်အပျက်ကိုမြင်သွားသောခင်မောင်ဇော်က ကျွန်တော်ပုခုံးကိုလာပုတ်ပြီးချော့ခေါ်သောအခါမှသာ အတန်းထဲ သို့ပြန်ဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

* * * * *

စနေနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်တော်တို့အိမ်အထိ ဝေရောက်လာခဲ့သည်။

ကြက်များကိုအစာကျွေးနေသောကျွန်တော်သည်..

‘ ဒါ-စိုးဦးတို့အိမ်လားဟင်ဒေါ်ဒေါ် ’

ဆိုသော မေးသံကိုကြားလိုက်သောကြောင့် အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဝေအသံကိုမှတ်မိလိုက်၍ အံလည်းအံ့ဩသွားမိသည်။

‘ ဟာ.. ဝေ ’

စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းကာ အိမ်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသောဝေ့ကိုမြင်မှ ခါးတောင်းကျိုက်ထားသော ပုဆိုးကိုပြင်ဝတ်လိုက်ရလေသည်။

ဝေက အိမ်ရှေ့တွင် အဆင်သင့်တွေ့သည် ကျွန်တော်အမေကို မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလုလင်

‘ ဝေ ဘယ်ကလာတာလဲဟင် ’

‘ ဒီကိုပဲသက်သက်လာခဲ့တာ၊ စိုးဦးတို့အိမ်ကကြက်
တွေမွေးထားတာကိုး၊ ပျော်စရာကြီးနော်၊ ကြက်တွေအစာ
ကျွေးနေတာမှတ်လား၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်လေ ’

ဝေက စွပ်ကျယ်ဂျိုင်းပြတ်နှင့်ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်
ထားသောကျွန်တော်ကို ပြုံးစေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်
သည်။

‘ သမီးလေး၊ အထဲကိုဝင်ထိုင်လေကွယ် ’

အမေက ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်သည်။

ဝေက စက်ဘီးကိုအိမ်ဝင်းထဲတွန်းယူခဲ့ပြီး၊ အိမ်ရှေ့
မှာချထားသည့် တန်းလျားပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် နံချာလှသောကျွန်တော်တို့တဲအိမ်
ကလေးအတွက် ဝေ့ကိုရှက်နေမိသည်။ ဝေဘာဖြစ်လို့ အိမ်
အထိလာလည်တာပါလိမ့်။

ကျွန်တော်ညီညီမများက အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာကြ
ကာ ဝေ့ကိုဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။ အမေကတော့ ဝေ့
ရှေ့မှာ မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရှာလေသည်။

‘ ကလေးတွေ၊ သွားကြစမ်း၊ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ’

ကျွန်တော်က ညီညီမများကိုငေါက်လွှတ်လိုက်သည်

‘ နေပါစေ၊ စိုးဦးထက်အငယ်တွေလား၊ ဘယ်နှ
ယောက်လဲဟင် ’

‘ ကျွန်တော်အောက်မှာ ညီညီမငါးယောက်ရှိသေး
တယ်ဝေ ’

‘ ဪ... ’

ဆောင်းလှလင်

အမေက ရေခွေးကြမ်းအိုးကိုယူလာကာ တန်းလျား ပေါ်ချလိုက်သည်။

‘ ကလေးမ၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်ဦးကွဲ့ ’

‘ ရပါတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ ဝေ ရေခွေးကြမ်းမသောက် တတ်ပါဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့ ’

အဖေကတော့ အိမ်ပေါ်မှဆင်းမလာပဲ ဝေ့ကိုအကဲ ခတ်ကြည့်နေသည်။

‘ စိုးဦးလုပ်စရာရှိတာလုပ်လေ၊ ကြက်တွေအစာကျွေး နေတာမှတ်လားဟင်၊ ဝေကြည့်ချင်တယ်၊ ဝေ့ကိုကြက်တွေ လိုက်ပြစမ်းပါ ’

ကျွန်တော်က ဝေ့ကိုအိမ်နောက်ဖက်ကြက်ခြံသို့ခေါ် သွားပြီးပြလိုက်သည်။ ကြက်များကိုလည်း ဆက်အစာကျွေး နေလိုက်သည်။

‘ ကြက်တွေကို ကြက်သားသည်တွေဆီ ပြန်ရောင်း စားတာလားဟင် ’

‘ မဟုတ်ဖူး၊ ဒါ ဥစားကြက်၊ အသားစားကြက်မ ဟုတ်ဖူးလေဝေရဲ့ ’

‘ ကြက်တွေကို သူ့ဟာသူအစာရှာစားဖို့လွှတ်မထား ဘူးလား ’

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိသည်။

ဝေသည် မွေးမြူရေးအကြောင်းနားမလည်ချေ၊ ဥစား ကြက်နှင့်အသားစားကြက်ကွဲပြားတာကိုတောင် မသိရှာပေ။

ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုက်မှ ဝေကသဘောပေါက်သွား ကာရယ်မောနေ၏။

ဆောင်းလှလင်

‘ ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ စိုးဦးတို့ ငရဲမကြီးတော့၊ ဘူးပေါ့နော်၊ ဥစားကြက်ကဥတဲဥက ကြက်အကောင်လေးတွေပေါက်လာစရာလဲ အကြောင်းမရှိတော့၊ ဥကိုရောင်းစားလို့လဲ ငရဲမရောက်တော့ဘူး ’

‘ အင်း-ဒါပေမယ်၊ ဒီကြက်တွေမဥနိုင်တော့တဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ကြက်သားသည်ဆီရောင်းရတာပါပဲဝေရယ် ’

‘ အို.. ’

‘ ဒါ ထားပါလေ၊ ကျွန်တော်အိမ်ကို ဝေဘယ်လိုသိလာတာလဲဟင်၊ ဝေတို့ဆီကနေဆို လာရတာအဝေးကြီး ’

‘ အမလေး၊ ဘာခက်လို့လဲ၊ လေးတိုင်စင်ရပ်ကွက်လို့မေးလိုက်ရင် လူတိုင်းသိတာကိုး၊ လမ်းထိပ်မှာလဲ ခင်မောင်ဇော်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လေ ’

‘ ဟုတ်လား ’

‘ ခင်မောင်ဇော်က သူလိုက်ပို့ပေးမယ်တောင်ပြောသေးတာ၊ ဝေက ကိုယ့်ဟာကိုယ်စက်ဘီးနင်းလာလိုက်တာ ’

‘ ဝေ့အိမ်ကလွတ်သားပဲ ’

‘ ဒီနားဟိုနား စက်ဘီးစီးမယ်လို့ပြောပြီးထွက်လာခဲ့တာပေါ့၊ စိုးဦးအလုပ်ပြီးပြီလားဟင် ’

‘ ပြီးပါပြီ ’

‘ ဝေ့ကိုဒီနားက လွမ်းစေတီဆိုတာကိုလိုက်ပို့ပေးပါလား ’

‘ လွမ်းစေတီက ဟိုးချောင်ထဲမှာ ’

‘ ရှုခင်းလှတယ်ဆိုလို့ပါ ’

ဆောင်းလှလင်

‘ ဝေသွားချင်ပို့ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်
တလက်စထဲရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော် ’

‘ ချိုးလေ၊ ဝေစောင့်နေမယ် ’

* * * * *

ဝေ့စက်ဘီးနှင့်ပင် လွမ်းစေတီကိုထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကျွန်တော်က ရှေ့မှနင်း၍ ဝေက နောက်ထိုင်ခုံမှထိုင်
လိုက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်များခုန်နေသည်ကို ပြောစရာမလိုတော့
ပါ။

လမ်းကြမ်းသောနေရာများ၌ ဝေကကျွန်တော့်ခါးကို
တစ်ချက်-တစ်ချက် လှမ်း-လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ အသည်းနှလုံး
များထွက်ကျမတတ်လျှက်ဖိုသွားလေသည်။

လွမ်းစေတီကိုရောက်တော့ ဝေက စေတီကိုဦးချရုံချ
သည်။

ကျွန်တော့်ဖက်သို့လှည့်ကာ ဝေကပြောလေသည်။

‘ ဝေလာတာ စိုးဦးကိုတောင်းပန်ချင်လို့ပါ ’

‘ ဗျာ ’

‘ ဟိုတစ်နေ့က ကိုကိုက စိုးဦးကိုရန်စတယ်ဆို ’

ဆောင်းလှလင်

‘ ဪ... ဒါလား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဝေ၊ သူပြောတာ တွေလဲမှန်သားပဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ပြောတာ ပြော ပါစေ ’

‘ ဟင်- ကိုကိုက စိုးဦးကိုဘာတွေပြောသွားလို့လဲ ဟင်၊ ဝေ့ကိုပြောစမ်းပါ ’

‘ ကျွန်တော့်ကိုရန်စတယ်ဆိုတာရော ဝေ့ကိုဘယ်သူ ပြောလို့သိတာလဲ ’

‘ ခင်မောင်ဇော်ပဲပေါ့ ’

‘ ခင်မောင်ဇော်ကလဲ၊ သူကအကြောင်းစုံဝေ့ကိုပြော မပြဘူးလား ’

‘ ပြသနာဖြစ်တဲ့အကြောင်းသာပြောတာ၊ ကိုကိုက သက်သက်ရန်စတာတဲ့၊ စိုးဦးကသည်းခံလိုက်တယ်တဲ့၊ ကို ကိုဘာတွေပြောတယ်ဆိုတာတော့ ပြန်မပြောဘူး၊ ကိုကိုက စိုးဦးကိုဘာတွေပြောသွားတာလဲဟင် ’

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ ကျွန်တော်ကဆင်းရဲသားတဲ့၊ ဝေ့နဲ့မတူမတန်ဘူး တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဝေ့နဲ့ကင်းကင်းနေပါတဲ့ ’

‘ အို... ’

‘ ကိုအောင်မြတ်ဦးပြောတာတွေမှန်ပါတယ်ဝေ၊ ကျွန် တော်တို့ကဆင်းရဲသားတွေပါ၊ ဝေ့အခုမြင်ခဲ့ပြီပဲ ’

‘ စိုးဦး၊ အဲဒါနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ ဝေ့မှာဒါတွေမရှိဘူး၊ စိုးဦးကိုခင်တာပဲရှိတယ်၊ ဝေ့ကိုစိုးဦးကူညီခဲ့တာတွေအတွက် လဲ ဝေ့ကကျေးဇူးတင်နေတာ၊ ဆင်းရဲတာချမ်းသာတာ လူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ စိုးဦးကလူငယ်ပဲ၊ ယောက်ျားလေးပဲ၊ အခု

ဆောင်းလူလင်

ဆင်းရဲပေမယ်၊ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်တဲ့အခါ ကျချမ်းသာမှာပေါ့၊’

‘ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုအောင်မြတ်ဦးကလဲ အစ်ကို တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့ညီမအတွက်ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့၊’

‘ ဝေတောင်းပန်ပါတယ်စိုးဦး၊ ကိုကိုအစား ဝေကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကိုကလေ ဘွားဘွားက မြေးဦးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတာ ’

‘ ကျွန်တော်စကတည်းက စိတ်မဆိုးပါဘူးဝေရယ် ’

‘ စိုးဦးက သဘောထားကြီးတယ်နော်၊ ဝေလေ ကိုကိုပြောတာတွေအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ သက်သက် လာခဲ့တာ ’

‘ ငြော်.. ဝေရယ် ’

* * * * *

ထိုနှစ်နွေရာသီကျောင်းအပိတ်တွင် ဝေတို့ပြင်ဦးလွင် ကိုသွားလည်ကြသည်။ ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း ဝေတို့အမျိုး တွေရှိသည်ဟုပြောသည်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်မှပင် ဝေနှင့်ပြန်ဆုံခွင့်ရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ဆယ်တန်းသို့တက်ကြရသည်။

ဝေအစ်ကို ကိုအောင်မြတ်ဦးမှာ ကျွန်တော်တို့ထက် တစ်တန်းကြီးရာ ဆယ်တန်းဖြေထားရသူဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်တို့ ကျောင်းပြန်တက်စတွင် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း များမထွက်သေးပေ။ ကိုအောင်မြတ်ဦးကျောင်းမှာမရှိ၍ ဝေ နှင့်ရဲရဲတင်းတင်းပြောဆိုဆက်ဆံမြဲရှိနေရသည်။

ဆောင်းလှလင်

သို့သော် ကံဆိုးစွာပင်..

ကံဆိုးသည်ဆိုခြင်းမှာ ကိုအောင်မြတ်ဦးအတွက်ရော
ကျွန်တော်အတွက်ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ ကိုအောင်မြတ်
ဦး ကျလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာပဲ ဆယ်တန်းကိုဒုတိယနှစ်
အဖြစ်ပြန်တက်ရသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဆယ်တန်းမှာ
အတူတူဖြစ်သွားကြသည်။

ဝေတို့ကို အိမ်ကကားနှင့်ကြိုပို့ပေး၍ ကိုအောင်
မြတ်ဦးရှေ့မှာ ဝေနှင့် ခပ်ကင်းကင်းပင်နေခဲ့ပါသည်။

တစ်ခုတော့ တော်သေးသည်။ ဆယ်တန်းချင်းတူ
သော်လည်း ကိုအောင်မြတ်ဦးက ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲယူသူမို့ အ
ခန်းချင်းအတော်အလှမ်းဝေးပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကတော့ ပြောင်းလဲ
မသွားပါ။ သူ့အစ်ကိုကွယ်ရာဖြစ်သော အတန်းထဲမှာ ဝေနှင့်
ကျွန်တော်သည် ယခင်အတိုင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံမြဲ။

အပေါင်းအသင်းများကလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်ကို စကြနောက်ကြမြဲပင်။

ဝေအပြိုးမပျက်သည့်အတွက် တစ်ချိန်ကျွန်တော်ချစ်
ရေးဆိုခဲ့လျှင် ဝေဖက်ကတုန့်ပြန်လိမ့်မည်ဟုမျှော်လင့်မိပါ
သည်။ ဖွင့်ပြောဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော်မစဉ်းစားသေးပါ။

အရေးကြီးသောဆယ်တန်းစာမေးပွဲက ရှိသေးသည်
မဟုတ်လား။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

သို့ရာတွင် မမျှော်လင်သော စေ့ဆော်မှုများက ဝေ့ကိုဖွင့်ပြောဖို့အလိုအလျောက်တိုက်တွန်းခဲ့ပေသည်။

ဝေ၏အလှသည် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင်သာမက အခြားအထက်တန်းကျောင်းများထိအောင် သတင်းမွှေးခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသည် အမှတ်၁ကျောင်းဖြစ်၍ အမှတ်၂ကျောင်းသည် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းနှင့်မနီးမဝေးတွင်ရှိပါသည်။

အမှတ်၂ကျောင်းမှကျောင်းသားများသည် ဝေ့ကိုလာရစ်ကာ ပိုးပန်းကြ၊ စကြနောက်ကြသည်များရှိလာသည်။

အမှတ်-၂ကျောင်းမှ ဆယ်တန်းတစ်ခါကျကျောင်းသားကြီးများသည် ကျောင်းဆင်းချိန်မတိုင်ခင်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်းလမ်းထိပ်သို့ရောက်လာတတ်လေသည်။

ကြာတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသတိထားမိလာသည်။

သူတို့သည် ဝေ့ကိုကားအနားမှဖြတ်သွားတိုင်း...

ဆောင်းလှလင်

‘ ပန်းတွေနဲ့ဝေ.. ကိုယ်အချစ်ဦးခေါင်းမှာ ပန်းကလေးတွေဝေ.. ’ ဆိုသည်။ သီချင်းကို သံပြိုင်အော်ဆိုကြလေသည်။

ဝေသည် မည်သည်အခါမှပန်းမပန်ပါ။

သို့သော် သီချင်းသည် ဝေ့ကိုရည်ရွယ်၍ တမင်ဆိုနေမှန်း သိသာလှပါသည်။

ကျောင်းသားအားလုံး သိသလို၊ သတိထားမိသလို ကားပေါ်မှာ ဝေနှင့်အတူပါသွားသော ဝေ့အစ်ကို ကိုအောင်မြတ်ဦးလည်း မသိပဲနေမည်မဟုတ်။

တစ်နေ့တော့ ..

ဝေတို့ကား ကျောင်းထဲမှအထွက်.. အမှတ်၂ကျောင်းမှကျောင်းသားများက ပန်းတွေနဲ့ဝေ-သီချင်းကို အဆိုတွင်ကားသည်ရုတ်တရက်ရပ်သွားလေသည်။

ကိုအောင်မြတ်ဦးက ဒရိုင်ဘာကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကားပေါ်မှ ကိုအောင်မြတ်ဦးဆင်းလာသည်ကို ကျွန်တော်တို့မြင်လိုက်ကြသည်။

ကျောင်းသားများနှင့် အခြေအတင်စကားပြောနေတာကိုတွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ခင်မောင်ဇော်သည် အခြေအနေကိုရပ်ကြည့်အကဲခတ်နေကြ၏။

ကိုအောင်မြတ်ဦးစကားပြောနေပုံမှာ မာမာထန်ထန်မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ဖြစ်သည်။ ရန်ညှိုးမရှိသောကျွန်တော်ကိုပင် ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် မောက်မောက်မာမာဆက်ဆံခဲ့။

ဆောင်းလှလင်

သောကိုအောင်မြတ်ဦးသည် သူ့ရှေ့တွင် သူ့ညီမကိုရိသဲသဲ
လုပ်သူများအား ရန်စကားသာပြောမည်မှာသေချာပါသည်။

ခဏလောက်ပဲ စကားပြောလိုက်ကြသည်။

တစ်ဖက်ကျောင်းသားအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ကို
အောင်မြတ်ဦးက စ-ထိုးလိုက်တာကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

တစ်ဖက်ကလည်း ကိုအောင်မြတ်ဦးကိုပြန်ထိုးကြ
သည်။ တစ်ယောက်နှင့်အဖွဲ့ တစ်ဖက်သတ်ပွဲဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုအောင်မြတ်ဦးကို ကိုယ့်ကျောင်း
ကကျောင်းသားအဖြစ်ကူညီရအောင်ကလည်း သူနှင့်ပြသနာ
တက်ထားသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

ဝေသည် ကားပေါ်မှပြေးဆင်းလာလေသည်။

‘ ဝေ မဆင်းနဲ့ ’

ဝေ့ကိုထိမိခိုက်မိမည်စိုး၍ ကျွန်တော်ကလှမ်းအော်
ဟန့်တားကာ ပြေးသွားမိလေသည်။

ဝေကကြားပုံမရပေ။

ဝေတို့ဒရိုင်ဘာကြီးကလည်း ဂေါက်တံကြီးကိုကိုင်
ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလာလေပြီ။

ကျောင်းဆင်းချိန်မို့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ
ဝိုင်းအုံလာကြလေသည်။

‘ ခင်မောင်ဇော် ဆရာကြီးကိုပြေးပြောလိုက်ကွာ ’

ကျွန်တော်သည် ဝေရှိရာပြေးသွားရင်း ခင်မောင်ဇော်
ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ရန်ပွဲသည် မကြာရှည်လိုက်ပါ။

ဆောင်းလှလင်

အနီးရှိလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှလူကြီးတချို့ ထလာကာ
ဝိုင်းဖျဉ်လိုက်ကြသည်။ သတင်းကြားသောဆရာများလည်း
ရောက်လာကြ၏။

မည်သူမှ များများစားစား ထိမိခိုက်မိမရှိလိုက်ကြချေ
ကျွန်တော်သည် ဝေ့အနားရောက်သွားရင်း ဝေ့လက်
ကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်မိသည်။

‘ မင်းတို့အမှတ်၂ကကျောင်းသားတွေမဟုတ်လား၊
မင်းတို့ဆရာမကြီးကို အကြောင်းကြားရမယ်၊ အားလုံးငါ့ရုံး
ခန်းထဲလိုက်ခဲ့ကြ၊ အောင်မြတ်ဦးလဲလိုက်ခဲ့ ’

ဆရာကြီးက အားလုံးကို သူ့ရုံးခန်းထဲခေါ်သွားလေ
သည်။

ကိုအောင်မြတ်ဦးသည် ဝေ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ဝေ့အနီးမှကျွန်တော်ကို မြင်သွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ဝေ့လက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီးဖြစ်၍တော်သေးသည်။

‘ မိဝေ၊ ကားပေါ်ပြန်တက်စမ်း၊ ဟိုကောင်က ဘာ
လာလုပ်တာလဲ ’

ကျောင်းရုံးခန်းထဲ လိုက်ရခါနီးမှာပင် ကျွန်တော်ကို
လှမ်း၍ရန်လုပ်လိုက်သေး၏။

ကျွန်တော်လည်း လူအုပ်ကြားထဲ အသာလျှိုကာ
ထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

ထိုအဖြစ်အပျက်အတွက် ထူးထူးခြားခြား ကိစ္စများ လိုက်ပါ။ ဆရာကြီးက အမှတ်၂ကျောင်းမှဆရာမကြီးကိုလှမ်း အကြောင်းကြားကာ ကျောင်းသားများကိုပြန်လာခေါ်စေလိုက် သည်။ နောင်တွင် အမှတ်၁ကျောင်းသို့ ယခုကဲ့သို့လာမရှုပ် စေရန် ဆုံးမပေးဖို့ ပြန်အပ်ပေးလိုက်သည်ဟုဆိုသည်။

ထိမိခိုက်မိပြင်းပြင်းထန်ထန်မဖြစ်၍လည်း သံသရာ မရှည်ခဲ့ပါ။

သို့သော်.. ထိုအဖြစ်သည် ကျွန်တော်အတွက်တော့ ကြီးကျယ်သောပြဿနာကြီးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဝေကား လူငယ်ထုကြားတွင် ရေပန်းစားလှသော အ လှနတ်မိမယ်တစ်ပါးပါတကား။

ဝေ့ကိုကျွန်တော့်နည်းတူ နှစ်သက်နေသူတွေ မနည်း မနောရှိနေကြောင်း ထိုအဖြစ်ကသက်သေပြလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ရင်တွေပူလောင်လာသည်။

ဝေ့နှလုံးသားတွင် အခြားသူတစ်ယောက်ရှိနေမှာကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်လာသည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

လတ်တလောအခြေအနေတွင် ကျွန်တော်သည် ဝေ
နှင့်အရင်းနှီးဆုံးနှင့်အနီးကပ်ဆုံးနေခွင့်ရသူဖြစ်သည်။ ဝေ
နှင့်သည်လောက်အနေနီးစပ်ပြီးမှ ဝေ တခြားသူတစ်ယောက်
ကိုချစ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိပါမည်လား။

ကျွန်တော်ချစ်နေကြောင်းကို ဝေသိအောင် တရားဝင်
ဖွင့်ပြောသင့်သလား။

ခင်မောင်ဇော်နှင့် အခြားသူငယ်ချင်းများကလည်း
ကျွန်တော်ကိုမြှောက်ပေးခဲ့လေသည်။

‘ မင်းစဉ်းစားနော၊ ခုအချိန်မှာ ဝေကမင်းကိုအရမ်း
ဖေဗာပေးနေတာ၊ မင်းကျန်ရစ်ဖြစ်နေမယ်ဟေ့ကောင် ’

‘ ဟုတ်တယ်၊ ဝေ့ကိုလိုက်နေတဲ့ကောင်တွေကနည်း
တာမဟုတ်ဖူး ’

* * * * *

ကျွန်တော်သည် အနန္တဆုံး၊ အလှပဆုံးစာလုံးများကို
တန်ဆာဆင်ကာ ဝေ့ကိုပေးဖို့ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို သုံး
ညအချိန်ကုန်ခံ၍ရေးခဲ့လေသည်။

စာရေးဖို့ လမ်းထိပ်စာအုပ်အငှားဆိုင်မှ.. ငြိမ်းကျော်၊
နွမ်ဂျာသိုင်း၊ မောင်စိန်ဝင်းတို့၏အချစ်ဝတ္ထုများကိုငှားကာ
လှန်လှောရှာဖွေ၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ရေးခဲ့ပါသည်။

ဗလာစာအုပ်ထဲမှ စာရွက်များစွာကုန်၍ အချောသတ်
ပြီးစီးသည်အခါ.. စာရေးစက္ကူကဒ်တစ်ခုဝယ်၍ အပြီးသတ်
ကူးရေးလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

စာအိပ်ကိုလည်း ထိုစဉ်က တစ်အိတ်ငါးကျပ်ပေးရသည်။ ရောင်စုံပန်းချီပုံများပါသော စာအိတ်လှလှလေးကို ဝယ်လိုက်သည်။ စာအိပ်ကလေးသည် ပန်းနုရောင်အောက်ခံနှင့် စာအိတ်၏ညာဖက်ဒေါင်၌ အသည်းနှလုံးပုံနှစ်ခုအပေါ် အောက်ထပ်ထားသည်ပုံ ပါလေသည်။ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင်သည် အသည်းနှလုံးပုံတစ်ခုစီ၌နားကာ နှုတ်သီးချင်း တေ့ဆက်ထားကြလေသည်။

ကျွန်တော်က အလှဆုံးလက်ရေးဖြင့် အချောသတ်ကူးရေးထားသည်။ စာရွက်ပြာလေးကို ပန်းနုရောင်စာအိပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ အပြင်မှ ရေမွှေးများပင်ဖြန်းလိုက်သေးသည်။

ရေမွှေးမှာ ဘုရားစင်နှင့် အိမ်တွင်းနတ်စင်အားဖြန်းရန် အမေဝယ်ထားသည့် ရေမွှေးဖြစ်ပါသည်။ အမေမသိအောင် ဘုရားစင်ပေါ်မှယူ၍ဖြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဝေ့ကိုထိုစာပေးတော့ ကျွန်တော်သည် ရင်များတလှုပ်လှုပ်ခုန်ကာ တုန်လှုပ်လျှက်ရှိသည်။

မုန့်စားကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ဝေ့အနီးဘယ်သူမှမရှိချိန်သွားကာ.. မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုပေးလိုက်သည်။ စာအုပ်ကြားထဲတွင် စာအိပ်ကလေးရှိပါသည်။

‘ အဲဒီ.. အဲဒီထဲမှာ စာ.. စာတစ်စောင်ပါတယ်ဝေ၊ ဖတ်ကြည့်၊ အိမ်ရောက်မှဖတ်ကြည့်နော် ’

ကျွန်တော်အသံများ သိသိသာသာ တုန်ယင်နေပါသည်။

ဆောင်းလှလင်

ဝေက ကျွန်တော်အမူအရာပျက်နေပုံကိုသတိထားမိ
ကာ မျက်လုံးအကြောင်းသားဖြင့်၊ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဘာ
မှပြန်မပြောပဲ စာအုပ်ကလေးကိုလှမ်းယူကာ လွယ်အိတ်ထဲ
ထည့်လိုက်လေသည်။

* * * * *

တစ်ညလုံး ကျွန်တော်အိပ်မပျော်တော့။

ဒီအချိန်ဆိုရင် ဝေ ကျွန်တော့်စာကိုဖတ်နေပေရော့
မည်။ ဝေစိတ်ဆိုးမှာလား၊ ကျွန်တော့်ကိုများရန်တွေ့မလား။

သည်လိုမှမဟုတ်လျှင် ဝေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်
လို့အဖြေပေးမှာလား။ အဖြေပေးရင်ကော စာပြန်ရေးပြီးပေး
မှာလား၊ နှုတ်နှင့်ဖြေမှာလား။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားရင်း ဘယ်လူးညာ
လှိမ်ဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရလေသည်။

ကျွန်တော့်စာကို ဆရာမကိုပြ၍ တိုင်တာမျိုးတော့
ဝေလုပ်လိမ့်မည်မထင်ပါ။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းအသွားတွင် ကျွန်တော်၏
အထင်အမြင်များအားလုံး လွဲမှားသွားသည်ကိုကြုံရလေသည်

ကျွန်တော်က စာသင်နေရင်းစိတ်မဖြောင့်ပဲ ဝေရှိတဲ့
မိန်းကလေးခုံတန်းဖက် ခဏခဏလှည့်ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်တော်၏အမူအရာများ အရမ်းပျက်နေသည်ထင်
ပါသည်။ ဆရာမကပင် စိုးဦး ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေလဲ-ဟု သံသ

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ယဖြင့် အမေးခံရသည်။ ရုတ်တရက် ဆရာမ၊ ကောက်မေး
လိုက်သော သင်ခန်းစာကိုလည်း ကျွန်တော်မဖြေနိုင်ခဲ့ချေ။

ဝေကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်တည်တည်၊ ကြံမြေ
ရရထိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ဝေ့ကို အကဲခတ်ရခက်လှလေသည်။

မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့.. ဝေက ကျွန်တော်အ
နီးလျှောက်လာကာ..

‘ စိုးဦး တို့အပြင်ခဏသွားရအောင် ’

-ဟုလာခေါ်လေသည်။

ဝေ့လက်ထဲတွင် ကျွန်တော်စာညှပ်ပေးလိုက်သော
မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုကိုင်ထားသည်။

ကျွန်တော်သည် ရင်ခုန်စွာပင် ဝေ့နောက်မှလိုက်ခဲ့
၏။

ဝေက ကျောင်းပန်းခြံဘေးမှ ထင်ရှူးပင်အောက်တွင်
ရပ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သူ့အနားရောက်သည်နှင့် မှတ်စုစာအုပ်
ကလေးကိုကမ်းပေးလိုက်သည်။

စာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော်လှမ်းယူလိုက်ရာ အထဲ
မှ စာခေါက်ထူထူတစ်ခုဖြင့် ဖုနေသည်ကိုစမ်းမိလိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် ရင်ခုန်စွာပင် စာအုပ်ကလေးကို
အမြန်လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ ဟင် ’

ဆောင်းလှလင်

အတွင်း၌ ကျွန်တော်ပေးထားသောစာအိပ်ကလေး
သည် ပုံပန်းမပျက်ရှိနေ၏။ ရေမွှေးနံ့စူးစူးက ပျံ့ထွက်လာ
သည်။

‘ ဝေ.. ဒီစာကို ဝေမဖတ်ဖူးလားဟင် ’

‘ ဖတ်ပါတယ်၊ ဝေဖတ်ပြီးပါပြီ ’

‘ ဖတ်ပြီးပြီ၊ ဟုတ်လား ’

ဝေပုံစံက ဣန္ဒြေမပျက်ပင်ရှိနေ၏။

‘ ဝေ.. ဝေ.. ကျွန်တော်ကို စာပြန်ရေးမပေးဘူးလား
ဟင် ’

ဝေက ခေါင်းကိုရမ်းပြသည်။

‘ ဝေစိတ်ဆိုးသွားလို့လားဟင် ’

‘ ဝေစိတ်မဆိုးပါဘူးစိုး ’

‘ ဒါဖြင့်.. ဘာလို့ ဒီစာကိုပြန်ပေးတာလဲ ’

‘ ဝေတို့က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲစိုးရယ်၊ ဝေ
ကိုအဲလိုစာမျိုးမပေးပါနဲ့ ’

‘ မဟုတ်ဖူးဝေ၊ ကျွန်တော် ဝေ့ကို.. ’

‘ အဲလိုစကားမျိုးလဲ မပြောပါနဲ့ဦး စိုး၊ ဝေတို့က ခု
မှ ဆယ်တန်းပဲရှိသေးတာ၊ ဝေတို့အရွယ်က ရည်းစားထားရ
မယ်အရွယ်မှမဟုတ်သေးတာ ’

‘ ဒါပေမယ်.. ’

‘ ဘာဖြစ်လဲ ’

‘ ဝေ့ကို .. ဝေ့ကို .. ကျွန်တော် .. ’

‘ ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ’

‘ ဟုတ်ပါတယ် ’

ဆောင်းလှလင်

‘ ဝေယုံပါတယ်စိုး၊ စိုး ဝေ့ကိုချစ်နေတာလဲ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ် .. ဝေ့တို့ ရည်းစားလိုတော့ မနေချင်သေးဘူးဟယ် ’

‘ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မှာလဲ ဝေ ’

‘ ကျောင်းနေတုန်းမှာ ဝေ ရည်းစားမထားချင်ဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှထားမယ်၊ အဲဒီကျမှထားမယ်၊ ဝေ့ရဲ့ ရည်းစားကလဲ စိုးပဲဖြစ်မှာပါ၊ စိုးဝေ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဝေ ယုံတယ်၊ အခုတော့ ဒီစကားတွေမပြောကြေး၊ ဆယ်တန်းအောင်မှ တစ်ခါထပ်ပြောနေော် ’

‘ ဝေရယ်၊ အခုပြောရတာက ဝေ့ကိုစိုးရိမ်လို့ပါ၊ ဝေ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူတွေက များတယ်လေ ’

‘ စိုး၊ တို့နဲ့အနီးကပ်အဖြစ်ဆုံး စိုးက ရည်းစားစာပေးတာကိုတောင် ဝေငြင်းနေတာလေ၊ ဝေ့ကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားစား၊ ဝေက ပညာသင်တုံးမှာ အချစ်ရေးကို စဉ်းစားမှာကိုမဟုတ်ဖူး ’

‘ ဒါဖြင့် .. ’

‘ မစိုးရိမ်ပါနဲ့စိုးရယ်၊ ဝေပြောပြီလေ၊ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့အချိန်ကျ ဝေ့ကိုရည်းစားစကားတစ်ခါထပ်ပြောပါလို့၊ အဲဒီကျတော့ ဝေအဖြေပေးမှာပါလို့၊ စိတ်ချပါစိုး၊ ဝေပေးမယ်အဖြေကလဲ စိုးကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေမျိုးပဲဖြစ်မှာပါ ’

ဝေက ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။
ကျွန်တော်ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိတော့။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေ့စိတ်တိုင်းကျ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ကျွန်တော်နေခဲ့ပါသည်။ လောလောဆယ် သူငယ်ချင်းအနေ အထားဖြစ်ပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်ရင် အဖြေပေးမယ်လို့ ဝေ့ကကတိပေးထားပြီးသားမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူပေး မယ်အဖြေကလဲ ‘ချစ်တယ်’ဆိုတဲ့အဖြေပဲဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဝေ့ ကကြိုပြောထားပြီးသားလေ။ ကျွန်တော် ဘာလို့အရင်လိုရ တော့မှာလဲ။

သို့သော်.. ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော်တို့ကို ချစ်သူ ရည်းစားတွေလိုပဲသတ်မှတ်သည်။ ဘယ်လိုမှရှင်းပြလို့မရ။

သူငယ်ချင်းတွေလိုနေတယ်ဆိုပေမယ့် ဝေ့ကိုကြည့် တဲ့ကျွန်တော်ရဲ့မျက်ဝန်းထဲက အကြင်နာအငွေအသက်များ ကိုတော့ ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထားလို့မရနိုင်ပါ။ ဝေ့ဖက်က လဲ ကျွန်တော်ကို သူများတွေထက် လိုက်လျောပြုငှာဆက် ဆံလေ့ရှိရာ.. သူငယ်ချင်းလို့ နာမည်ခံထားသည်တိုင် ပတ် ဝန်းကျင်က ချစ်သူများအဖြစ်သတ်မှတ်ကြတာ အဆိုးမဆို သာပြန်ပေ။

‘ စာကျက်နော်၊ ကြိုးစားနော်စိုး၊ ဝေ့တို့ဆရာဝန်ဖြစ် အောင်ကြိုးစားကြစို့၊ စိုးက ဝေ့ထက်စာပိုတော်တာပဲ၊ ဂုဏ် ထူးတွေနဲ့အောင်မှာပါ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင်တော့ ဝေ့တို့ လူကြီးတွေဖြစ်ပြီပေါ့၊ အဲဒီကျမှ စိုးဖြစ်စေချင်သလို ဝေ့တို့ ချစ်သူတွေလိုနေကြစို့လေ ’

ဆောင်းလှလင်

နှုတ်မှ 'ချစ်တယ်' လို့ ဖွင့်ဟမပြောရုံတမယ်သာရှိ သည်။ ဝေ့စကားများက ကျွန်တော်ကို ချစ်သူတစ်ယောက် အဖြစ်လက်ခံမယ်ဆိုတာကို ကတိအထပ်ထပ်ပေးနေသလိုဖြစ် နေ၏။

ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော်ကြေနပ်လှပါပြီ။

ဝေ့ပြောသလို ဆယ်တန်းအောင်ဖို့၊ ဂုဏ်ထူးများများ နှင့်အောင်ဖို့၊ လိုင်းကောင်းကောင်းဝင်ဖို့ ကြိုးစားရပါမည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်းကျော် လွန်မည်။ ကာလအား လက်ချိုးရေတွက်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ ရပါသည်။

* * * * *

အနာဂတ်ဆိုသည်မှာ ရည်ရွယ်မျှော်လင့်သလိုလည်း ဖြစ်လာချင်မှလာသည်။ ကံကြမ္မာက သူ့သဘောအတိုင်း ဦး ဆောင်သရွေ့ လူတွေလိုက်၍လှုပ်ရှားရပါသည်။ သည်လို သဘောတရားကို ကျွန်တော်သည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် သိရှိကြုံတွေ့ခဲ့ရပါ၏။

ဝေ့၏ကတိများဖြင့် အနာဂတ်အတွက်ကြိုတင်စိတ် အေးခဲ့ရသောကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်သောဘဝအပြောင်း အလဲတစ်ခုကြောင့် မျှော်လင့်ချက်များ ယိမ်းယိုင်ပြိုပျက်ခဲ့ရ လေတော့သည်။

ဝေ့ဖေဖေ နယ်ပြောင်းရမည့်အမိန့်စာသည် ကျွန် တော်တို့ဆယ်တန်းစာသင်နှစ် နှစ်တစ်ဝက်ကျိုးချိန်တွင် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သည်မတိုင်မီ သုံးလကပင် ဝေ့ဖေခင်

ဆောင်းလုလင်

သည် ရာထူးတိုးကာ တိုင်းအဆင်အရာရှိရာထူးကို ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

ရာထူးအဆင်နှင့်လျော်ညီစွာ တိုင်းမြို့တစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ဝေတို့ပြောင်းရမည်မြို့က စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ စစ်ကိုင်း မြို့။

ဝေက ထိုသတင်းကိုပြောပြလိုက်သည်အခါ ကျွန် တော်ရင်ထဲမှာ ဟာကနဲဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဝေလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူးစိုး၊ ဝန်ထမ်းဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ တာဝန်ကျရာသွားရတာပဲ၊ ငြင်းလို့မရဘူးစိုးရဲ့၊ ဝေ တို့အဖို့တော့ နယ်အပြောင်းအရွှေ့ဆိုတာရိုးနေပါပြီ၊ ငယ် ငယ်ကတည်းက ဒက်ဒီပြောင်းရွှေ့ရာနောက်ကို နှစ်နှစ်တစ် ခါ၊ သုံးနှစ်တစ်ခါဆိုသလို လိုက်ပြောင်းနေရတာလေ ’

‘ဝေတို့ စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အထိ နေခဲ့လို့မရဘူး လားဟင် ’

‘ဒက်ဒီက ပထမတော့အဲဒီလိုစဉ်းစားပါသေးတယ်၊ ဝေတို့မောင်နှမဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြီးတဲ့အထိ မိသားစုကို ဒီ မြို့မှာထားခဲ့မလို့ပဲ၊ နောက်တော့ ဆွေမျိုးမရှိတဲ့နေရာမှာ မာမီနဲ့ကလေးတွေချည်းစိတ်မချလိုတဲ့၊ အထူးသဖြင့်ကိုကို ကိုပေါ့၊ ဒက်ဒီက ကိုကိုကိုသူ့ကွယ်ရာမှာစိတ်မချဘူးလေ၊ ဝေ့ကိုတော့ ဘယ်ကဖြေဖြေ ဆယ်တန်းအောင်မယ်ဆိုတာ ဒက်ဒီကယုံတယ်၊ ဝေတို့က စာမေးပွဲအတွက် ဖောင်လဲ မတင်ရသေးဘူးမှတ်လား၊ စစ်ကိုင်းကနေပဲ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ဒက်ဒီကဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်စိုးရယ် ’

‘ဝေရယ် ’

ဆောင်းလှလင်

‘ မကြာပါဘူးစိုး၊ စိုးသာစာကြိုးစားပါ။ ဆယ်တန်း အောင်ရင်တက္ကသိုလ်တက်ရတော့မှာပဲ။ တက္ကသိုလ်မှာပြန် ဆုံကြမှာပေါ့စိုးရယ် ’

‘ ကိုယ်တက္ကသိုလ်တက်ဖို့က မသေချာပါဘူးစိုး၊ ကိုယ့်အိမ်က ကိုယ်ကိုတက္ကသိုလ်ဆက်ထားနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး ’

‘ အို- ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဆယ်တန်းအောင်ရင် လူကြီးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီပဲ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင်ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဝေ စိုးကိုသစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ဝေကတိပေးပါတယ်စိုး ’

‘ သစ္စာမဖောက်ဘူး.. ဟုတ်လား၊ သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတော့ ဝေက ကိုယ်ကိုချစ်တယ်လို့အဖြေပေးလိုက်တာပေါ့နော်။ ကိုယ်ကိုချစ်သူအဖြစ်သတ်မှတ်လိုက်တာပေါ့။ ဟုတ်လားဟင် ဝေ.. ’

‘ စိုးရယ် ’

‘ အဖြေပေးခဲ့ပါဝေ၊ မခွဲရခင် ဝေနှုတ်ကနေ ချစ်တယ်-လို့ ကိုယ်ကိုပြောခဲ့ပါဝေရယ်။ ဝေပါးစပ်က ချစ်တယ်-ဆိုတဲ့စကားကိုကိုယ်ကြားပါရစေ ’

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

သည်လိုနှင့်၊ ဝေတို့မိသားစု ကျွန်တော်တို့မြို့မှ
ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည်ရက်မှာ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပါ
သည်။

ဝေတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းထွက်လက်
မှတ်များယူပြီးပြီ။ ဆရာ၊ဆရာမများကိုလည်း နှုတ်ဆက်
ကန်တော့ပြီးပြီ။

ဝေတို့ မနက်ဖန်မနက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့မြို့မှ
ခွာပါတော့မည်။

* * * * *

မနက်ဖန်ဆိုလျှင် ဝေတို့ပြောင်းကြတော့မည်။
မပြောင်းခင် ဝေနှင့်လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ချင်
သည်။ စကားတွေ အားပါးတရပြောချင်သည်။

ကျွန်တော်ပူဆာတော့ ဝေပထမငြင်းသည်။
‘ ဘယ်တွေ့လို့ဖြစ်မှာလဲစိုးရယ်၊ ကိုကိုသိသွားရင်မ
လွယ်ဘူး ’

‘ တစ်နေရာရာမှာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းအိမ် တစ်အိမ်
အိမ်ဖြစ်ဖြစ် ’

‘ ဟင်အင်း-ဟင်အင်း- ဝေအဲလိုမျိုးမတွေ့ချင်
ဘူး ’

‘ စကားတွေပြောချင်လို့ပါဝေရယ် ’

ဆောင်းလှလင်

‘ အိမ်ကသိသွားရင်မလွယ်ဘူးစိုး၊ ကိုကိုပြောပြထား
လို့ အိမ်က ဝေနဲ့စိုးအကြောင်းကိုသိနေကြပြီ၊ ပြောင်းခါနီး
ပြသနာတက်မှာစိုးတယ်စိုးရယ် ’

‘ ဒါဆိုလဲ ကိုယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲတော့ လိုက်ကြည့်
ပါဝေရာ၊ နော်.. ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာပဲ စကားတဝပြောမယ်လေ၊
ဘဲနဲ့လဲ၊ ရုပ်ရှင်ညနေပွဲဆိုရင် မိုးလဲမချုပ်ပါဘူး၊ ဟင်.. ဝေ’
ဝေ တွေဝေနေသည်။

‘ မြန်နွာရုံမှာကြည့်ကြမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ ’
ဝေက တွေဝေကာစဉ်းစားနေပေသည်။

‘ ခွဲရခါနီး ကိုယ်ကို ဒီအခွင့်အရေးလေးတော့ပေး
ပါဝေရယ် ’

ဝေက သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။

‘ စကားပြောချင်လို့ပါဝေ ’

‘ အင်းလေ.. စိုးသဘောပါ၊ ရုပ်ရှင်ညနေပွဲနော် ’
ဝေကသဘောတူလိုက်လေပြီ။

‘ ဘယ်မှာဆိုကြမလဲ ’

‘ ရုပ်ရှင်ရုံမှာပဲ စိုးစောင်နေ ’

‘ ဘယ်သူ့မှမခေါ်ခဲနဲ့နော် ’

‘ အင်းပါစိုးရဲ့၊ ဒါပဲနော်၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ စကားပဲ
ပြောရမှာ ’

ဝေလိုက်လျှောလိုက်သည်အတွက် ကျွန်တော်ဝမ်း
သာသွားရလေသည်။ မြန်နွာရုံမှာကြည့်မယ်ဆိုတာကို မငြင်း
သည်အတွက်လည်း ကျွန်တော်စိတ်ကြေနပ်သွားသည်။

ဆောင်းလှလင်

မြနန္ဒာရုံကို ကျွန်တော်တမင်ရွေးထားခြင်းဖြစ်သည်။
မြနန္ဒာရုံက မြို့အစွန်မှာရှိသည်။ ရုံသိပ်မကောင်း၍ လူကြည်
နည်းသည်။ ပြီးတော့- မြနန္ဒာရုံမှာတင်နေသည်။ဇာတ်ကား
က ဒီနေ့နောက်ဆုံးနေ့။ ရုံတင်ထားတာကြာပြီမို့ ကြည့်သူ
ပါးသွားပြီ။

မြနန္ဒာရုံ၏အခြေအနေသည် ကျွန်တော်နှင့်ဝေ လွတ်
လွတ်လပ်လပ်တွေ့ဆုံစကားပြောနိုင်သည်။ အနေအထားမှာရှိ
နေ၏။

* * * * *

ချိန်းတဲအတိုင်း ရုပ်ရှင်မပြမီ ငါးမိနစ်အလိုမှာ ဝေ
ရောက်လာ၏။

ဝယ်ထားတဲ့လက်မှတ်တစ်စောင် ဝေ့ကိုပေးလိုက်
ပြီး ရုံထဲသို့တစ်ယောက်တခြားစီဝင်ခဲ့ကြသည်။

ရုံထဲရောက်ပြီးမကြာမီ ရုပ်ရှင်ပြဖို့ မီးများမှိတ်
သည်။

ထိုအချိန်ကျမှ ဝေ့ဘေးထိုင်ခုံမှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်
လိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်အတူကြည့်တာ
ကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်တော့။

ရုပ်ရှင်စပြုပြီ။

ရုပ်ရှင်မှာ ကျော်သူ၊ မို.မို.မြင်.အောင်နှင့် တင်နီ
လာဝင်းတို့ပါဝင်သောဇာတ်ကားတစ်ကားဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်
ကားနာမည်က ‘သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်’..တဲ့။

ဆောင်းလှလင်

ထို ‘ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့် ’ ရုပ်ရှင်ကားသည် နောင် တချိန်တွင် ကျွန်တော်ဘဝတလျှောက်လုံးအတွက် မမေ့ရက်စရာ၊ တသသဖြစ်ဖွယ်ရာ ဇာတ်ကားတစ်ကားဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု.. ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်တော်မသိသေး။

ဇာတ်ကားထဲတွင် ကျော်သူသည် ဒေါ်စံရှားတင်၏ သားဖြစ်သည်။ ဒေါ်စံရှားတင်ကို အကြော်ရောင်းသည်။ မုဆိုးမကြီးအဖြစ်ပြထား၏။ အမေတစ်ခု၊ သားတစ်ခု ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာဘဝကိုရုန်းကန်ရပုံ၊ သားငယ်ကျော်သူအား ပညာတတ်ဖြစ်စေချင်လွန်း၍ စံရှားတင်ကြီးက အဆင်းရဲအပင်ပန်းခံကာကျောင်းထားပုံများဖြင့် ဇာတ်လမ်းကိုအစပျိုးထား၏။

တင်နီလာဝင်းမှာ ကျော်သူနှင့် အိမ်နီးချင်း၊ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ တင်နီလာဝင်း၏ မိဘများမှာလည်း လက်လုပ်လက်စားများဖြစ်ပြီး ဆင်းရဲသားဘဝတူလူတန်းစားများဖြစ်ကြသည်။

ကျော်သူနှင့် တင်နီလာဝင်းတို့ ကျောင်းကိုအတူသွားကြပုံ၊ သူငယ်ချင်းများအဖြစ် ခင်မင်ရင်းနှီးကြပုံ၊ တင်နီလာဝင်းက ကျော်သူ့အပေါ်အနွံအတာခံပုံများဖြင့် ဇာတ်လမ်းကို တဖြည်းဖြည်းသယ်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း ဝေ့လက်ဖမိုးလေးကို ကျွန်တော်လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ဖွဖွအုပ်ထားမိ၏။ ရဲရဲတင်းတင်းတော့ဖြင့် ဝေ့လက်ကိုမကိုင်ရဲ။ လက်ချင်းထိရုံထိထားသည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်ရင်မှာဖိုလှပါပြီ။

စကားတွေတဝကြီးပြောမည်အားခဲထားသော်လဲ ဘာမှမပြောမိကြ။ ရုပ်ရှင်ကိုငေးရင်းတစ်လှည့်၊ ဝေ့မျက်နှာကို

ဆောင်းလှလင်

အမှောင်ထဲမှာခိုးကြည့်ရင်းတစ်လှည့်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်
လာခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်စပြုပြီး ၁၅မိနစ်ခန့်အကြာမှာပင် ဇာတ်ကား
၏ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်သော မိုးမိုးမြင့်အောင်ပေါ်လာ
လေသည်။

မိုးမိုးမြင့်အောင်သည် တခြားမြို့တစ်မြို့မှ ပြောင်း
လာပြီး ကျော်သူတို့မြို့သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်
သူနှင့်တင်နီလာဝင်း တက်နေသည်ကျောင်းမှာ လာတက်
သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဝေ့လက်ကို ဖြစ်ညှစ်
လိုက်မိ၏။ ဝေ့က ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်
လုံးချင်းအဆုံတွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ပြုံးပြမိသည်။
ဇာတ်ကားထဲမှ မင်းသားနှင့်မင်းသမီးတွေ့ဆုံခန်းမှာ ကျွန်
တော်တို့နှစ်ယောက်စတွေ့ကြပုံနှင့် တူနေသောကြောင့်ဖြစ်
သည်။

ကြည့်ပါ။ ကျော်သူတို့အတန်းထဲတွင်စာကြည့်နေ
စဉ် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စင်းဝင်လာပုံကိုပြသည်။
ထိုကားပေါ်မှ မိုးမိုးမြင့်အောင် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကလေး
လွယ်၍ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှဆင်းလာသူ
များက လူကြမ်းမင်းသားကြီးမြင့်နိုင်နှင့်ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်း။ ဦး
မြင့်နိုင်နှင့်ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းသည် မိုးမိုးမြင့်အောင်၏မိဘများအ
ဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲတွင် ဦးမြင့်နိုင်နှင့်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းက မိုးမိုးမြင့်အောင်ကို ကျောင်းအပ်ကြပုံအခန်း

ဆောင်းလှလင်

ပြနေစဉ်မှာပင်.. ဝေ့ကို ကျွန်တော် တိုးတိုးလေးကပ်ပြော လိုက်သည်။

‘ ဝေ့ ကိုယ်တို့ကျောင်းကိုစလာတုန်းကလဲ အဲဒီလိုပဲ သိလား၊ ဆရာကြီးအခန်းထဲ ဝေ့တို့ဝင်သွားတာကြည့်ပြီး ကိုယ်ရင်ခုန်ခဲ့ရတာပေါ့ ’

‘ အဟင်း... ဟင်း.. ’

ဝေ့က တိုးတိုးညှင်းညှင်းရယ်သည်။

ယခုအချိန်တွင် ဝေ့လက်ကို ကျွန်တော်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိပြီးဖြစ်ပါသည်။

တင်နီလာဝင်းနှင့် မိုးမိုးမြင့်အောင် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြပုံ၊ တင်နီလာဝင်းမှတစ်ဆင့် မိုးမိုးမြင့်အောင်နှင့် ကျော်သူတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပုံများ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ဆက်ပေါ်လာသည်။

‘ ဝေ့ ကိုယ့်ဆီကို စာဆက်ဆက်ရေးနော် ’

‘ အင်းပါ ’

‘ ဝေ့ စရေးမှ ကိုယ်ကရေးလို့ရမှာလေ၊ ဝေ့တို့လိပ် စာအသစ်ကို ဝေ့စာဖတ်ရမှသိမှာမဟုတ်လား ’

‘ ဝေ့ပြောင်းသွားပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ စိုးဆီကို ဝေ့စာရောက်လာစေရမယ် ’

ရုပ်ရှင်ကားမှာ တစတစ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာ ပြီဖြစ်သည်။

ကျော်သူနှင့် မိုးမိုးမြင့်အောင် တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် စိတ်ဝင်စားနေကြပုံကို စိတ်ကူးယဉ်ခန်းများဖြင့်ပြ သည်။

ဆောင်းလှလင်

ထို့နောက် ကျော်သူက တင်နီလာဝင်းမှတစ်ဆင့် မိုး
မိုးမြင့်အောင်ကို ရည်းစားစာပေးခိုင်းသည်။

ထိုအခန်းအပြီးတွင်.. အလွမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြင့်
တင်နီလာဝင်း၏စိတ်ထားကိုပေါ်လွင်အောင် ကြားဖြတ်ပြ
လိုက်သည်။ အိမ်ခန်းထဲတွင် ကျော်သူ၏ဓာတ်ပုံလေးကိုရင်
ဝယ်ပိုက်ရင်း တင်နီလာဝင်းဆိုသည် သီချင်းအဓိပ္ပာယ်တွင်..
တစ်ဖက်သတ်အချစ်သည် ဆိုးလှကြောင်း၊ မိန်းကလေးဘဝ
တွင် မိမိအချစ်ကိုဖွင့်ဟဖို့ ခဲယဉ်းကြောင်းနှင့် ချစ်သူစိတ်
ချမ်းသာဖို့ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်ဆောင်ပေးဖို့အဆင်သင့်ရှိ
ကြောင်း.. စသည်စာသားများပါဝင်သည်။ ယင်းပြကွက်ဖြင့်
တင်နီလာဝင်းမှာလည်း ကျော်သူကိုတစ်ဖက်သတ်ချစ်နေ
ကြောင်း သရုပ်ဖော်သွားသည်။

ကျော်သူနှင့် မိုးမိုးမြင့်အောင်တို့ ချစ်သူများဖြစ်သွား
ကြပြီးလျှောက်လည်ကြပုံအခန်းများကို စုံတွဲသီချင်းများဖြင့်
ကြည့်နူးစရာကောင်းအောင်ပြသသွားသည်။

‘ ဝေ၊ ကိုယ်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောပါလားဟင် ’

ဝေ့ခေါင်းက ကျွန်တော်ဖက်သို့ လှည့်လာ၏။

ဝေ့အကြည့်များက ရှုန်းရှုန်းစားစားရှိလှလေသည်။

‘ ဟင်-မသွားခင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးကို
ပြောခဲ့ပါလားဝေရယ် ’

‘ ချစ်ပါတယ်စိုး၊ ချစ်တယ်၊ ဝေ စိုးကိုချစ်ပါတယ်
ကွယ် ’

‘ ဝေရယ် ’

ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်က ဝေ့ဖက်သို့ကိုင်းကာ ဝေ့လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ကျွန်တော်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ညှစ်ထားလိုက်လေသည်။

‘ သစ္စာရှိပါနော် ဝေ့ ’

‘ စိတ်ချပါစိုး၊ ဝေ့ စိုးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှမချစ်ဖူး၊ စိုးကရော၊ ဝေ့ကိုသစ္စာရှိနေမယ်လို့ ယုံရမှာလားဟင် ’

‘ ဝေ့ရယ်၊ ဝေ့ဟာ ကိုယ်ရဲ့အချစ်ဦး၊ အချစ်ဆုံးပါ၊ ဝေ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်မျိုး ဘယ်သူ့ကိုမှချစ်လို့ရမှာမဟုတ်ဖူးဆိုတာ ကိုယ်သစ္စာဆိုရဲတယ် ’

ကျွန်တော်တို့သည် ကြည့်နေသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနာမည်အတိုင်း သစ္စာစကားများ အပြန်အလှန်ဆိုနေကြလေသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားသည်လည်း တစထက်တစ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလာလေပြီ။

အပျော်ခန်းများပြီးသည်အခါ ဇာတ်လမ်းထုံးစံအတိုင်း အခက်ခန်း သို့မဟုတ် အလွမ်းခန်းလာရပေပြီ။ အလွမ်းခန်းရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးမည့်သူများလဲ ထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းထဲက လူကြမ်းနှင့် မိန်းမကြမ်းတို့ဖြစ်ရပေမည်။

ထိုထုံးစံအတိုင်း ကျော်သူနှင့်မို့မို့မြင်အောင်တို့ချစ်ခြင်းကိုခွင်းမည်သူများပေါ်လာသည်။ တခြားသူများမဟုတ်ပါ။ မို့မို့မြင်အောင်၏မိဘများဖြစ်သည်။

မင်းသမီး၏မိဘနေရာတွင် နာမည်ကြီးလူကြမ်းမင်းသားအကယ်ဒမီမြင်နိုင်နှင့်နွဲ့နွဲ့စမ်းတို့ကို ထည့်ထားကတဲ

ဆောင်းလှလင်

က ဒီလိုပဲဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ မြန်မာဇာတ်ကားကြည့်နေ ကျပရိသတ်က သိနေပြီးသားပင်။

ကျော်သူနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြောင်းသိသွားသည်။ မြင်နိုင်နှင့်နဲ့နဲ့စမ်းသည် မိုးမိုးမြင်အောင်ကို အခန်းတခါး ပိတ်ကာ ရိုက်နှက်ဆုံးမလေတော့၏။ အလွမ်းအဆွေးဖက် တွင်ပိုင်နိုင်လှသောမိုးမိုးမြင်အောင်အတွက် အကောင်းဆုံး သယ်သွားနိုင်သောအကွက်များပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုဇာတ်ကွက်တွင် ဦးမြင်နိုင်ပြောသွားသောစကား တစ်ခွန်းကြောင့် ကျွန်တော်ရင်မှာ နင့်ကနဲခံစားလိုက်ရ သည်။

‘ဟင်း- အကြော်သည်မုဆိုးမသား ဆင်းရဲသားကိုမှ ချစ်ရတယ်လို့ကွာ၊ တောက်- ဒင်းနဲ့ငါ့သမီးနဲ့ တူသလား တန်သလား’

ဝေ့အစ်ကို ကိုအောင်မြတ်ဦးကြိမ်းဝါးခဲသည်စကား များကို ချက်ချင်းသတိရသွား၏။ ဦးမြင်နိုင်စကားနဲ့တစ် ထေရာထဲပါလား။ ‘ဆင်းရဲသား’.. ‘ဆင်းရဲသား’တဲ့။

ကျွန်တော်က ဝေ့ကို ဖြတ်ကနဲလှည့်ကြည့်မိပြန် သည်။

ဝေ့က ကျွန်တော်ကိုပြန်ကြည့်ရင်း နှစ်သိမ်ဟန်ဖြင့် လက်များကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ညှစ်လိုက်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့် ရင်း ကျွန်တော်ခံစားသွားရသည်ကို ဝေ့နားလည်သွားပုံရ သည်။

ရုပ်ရှင်က အလွမ်းဖက်အားသန်သွားပြီမို့ ပိတ်ကား ပေါ်ကိုကျွန်တော်အာရုံမစိုက်ချင်တော့။ ဝေ့မျက်နှာကိုသာ တစ်မိမိကြည့်ရင်း စကားတွေပြောနေမိတော့သည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ဝေ့လည်တိုင်နှင့်ပါးပြင်မှ သနပ်ခါးနံ့လေးများက
တစ်ချက်တစ်ချက် သင်း၍လာသည်။

ဝေ့နှင့်ခွဲရတော့မည်အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနီးလာ
လေပြီ။

မခွဲခင်မှာ ဝေ့ပါးကလေးကို တစ်ကြိမ်လောက်တော့
မွှေးခွင်ရချင်သေးသည်။ အတွေးဖြင့် ကျွန်တော်ရင်တွေ တ
ဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာပြန်၏။

ဝေ့ကို ရအောင်နမ်းမယ်ဆိုသည်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ချက်ခြင်းချမိပြီးဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်လက်ကို ဝေ့ထိုင်နေသည်ခုံနောက်မှီပေါ်
သို့ တင်လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဝေ့ပခုံးသားလေးကို
ခပ်ဖွဖွတိုးဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့.. ဝေ့ကို ကျွန်တော်
ဖက်ယိုင်လာအောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းဆွဲယူလိုက်၏။

ကျွန်တော်ရင်က တထိတ်ထိတ်။

ဝေ့ပါးလေးကိုမွှေးဖို့..

ဒိတ်.. ဒိတ်.. ဒိတ်.. ဒိတ်..

ထိုစဉ် ချောက်ချားဖွယ်တီးလုံးသံကြောင့် ကျွန်တော့်
အာရုံများပျက်သွားရလေ၏။

ပိတ်ကားပေါ်ကို အကြည့်ရွှေ့မိသည်။

ကြားထဲမှာ ဘာတွေပြသွားသည်ကိုပင်မသိလိုက်။

ရုပ်ရှင်ပြန်ကြည့်မိချိန်တွင် ကျော်သူက မို.မို.မြင်
အောင်ကို ခိုးပြေးဖို့ကြံစည်နေပြီ။

အချိန်က ညသန်းကောင်ယံအချိန်၊

ဆောင်းလှလင်

မိုးမိုးမြင့်အောင်တို့ခြံနောက်ဖက် သစ်ပင်ရိပ်ကြီးကို ကွယ်ရင်း ကျော်သူကရပ်နေသည်။

မိုးမိုးမြင့်အောင်က ခြေကိုဖွနင်းရင်း အိမ်ကြီးပေါ်မှ လှေကားထစ်များအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်းဆင်းလာသည်။

စောင်နေသည်ကျော်သူကိုတစ်လှည့်၊ ခေါင်းတွင် ပုဝါလေးကိုရစ်သိုင်းရင်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာနေသည်မိုးမိုးမြင့်အောင်ကိုတစ်လှည့် ချောက်ချားဖွယ်နောက်ခံတီးလုံးများဖြင့် ရင်ဖိုဖွယ်ဖြစ်အောင်ပြထားသည်။

ပရိသတ်က မိုးမိုးမြင့်အောင် ကျော်သူနောက်သို့ လိုက်သွားဖြစ်-မဖြစ် စိတ်ဝင်စားစွာနှင့်တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်နေကြလေသည်။

မိုးမိုးမြင့်အောင် ခြံနောက်ဖက်သို့ရောက်သွားပြီ။

သစ်ပင်ကိုကွယ်၍စောင်နေသောကျော်သူက ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ကျော်သူရင်ခွင်ထဲသို့ မိုးမိုးမြင့်အောင်ပြေးဝင်လိုက်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ပေါင်းစုံမိသည်အတွက်စိတ်အေးသွားသလို သက်ပြင်းကိုယ်စီချရင်း ခေတ္တမျှဖက်ထားကြ၏။

ပြီးမှ- ကျော်သူက ‘သွားကြစို့’ဆိုသောအမူအရာပြကာ.. နှစ်ယောက်သား ခြံအပြင်ဖက်သို့ထွက်သွားကြတော့သည်။

‘ဟေ့- ရပ်လိုက်ကြစမ်း’

မမျှော်လင်ပဲထွက်ပေါ်လာသော မြင့်နိုင်၏အသံ။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကိုကိုင်ထားသည် ဦးမြင့်နိုင်ပုံသည် ပိတ်ကားမြင်ကွင်းထဲ၌ပေါ်လာ၏။

ဆောင်းလှလင်

‘ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ’

ဦးမြင့်နိုင်က သရော်ဟန်ဖြင့် လုပ်ရယ်-ရယ်လိုက်
သည်။

‘ ငါ့ကိုဒီလိုကျောလို့ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ဟေ့-သမီး၊
လာခဲ့စမ်း၊ ဖေဖေဆီပြန်လာခဲ့ ’

‘ အို-ဖေဖေ၊ ဖေဖေ၊ သမီးတို့ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့ဖေ
ဖေရယ် ’

ဦးမြင့်နိုင်က သေနတ်ဖြင့် ကျော်သူ့ကိုချိန်လိုက်
သည်။

‘ လာခဲ့စမ်းသမီး၊ သမီးပြန်မလာရင် ဒီကောင်ကို
ဖေဖေ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ် ’

မို့မို့မြင့်အောင်က ချစ်သူရှေ့မှကာလိုက်သည်။

‘ ပစ်ပါ၊ ပစ်ပါ၊ သမီးကိုပါ ပစ်သတ်လိုက်ပါဖေဖေ
ရယ် ’

‘ တောက်- သမီးမိုက် ’

ထိုစဉ် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်း အူယားဖားယားဖြင့် ရောက်ရှိ
လာသည်။

‘ ဟင်-သမီး၊ သမီးလေး၊ မိုက်လှချည်လားသမီး
ရယ်၊ လာခဲ့- အခုပြန်လာခဲ့ ’

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းက မို့မို့မြင့်အောင်ကို အတင်းဆွဲခေါ်
သည်။ မို့မို့မြင့်အောင်သည် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းဆွဲခေါ်ရာနောက်
သို့ပါသွားလေ၏။

‘ ဟင်း- နင်လိုကောင်ကများလူပါးဝလို့၊ နင်လို
ကောင်နဲ့ငါ့သမီးနဲ့ တူသလားတန်သလား တောသားရဲ့၊

ဆောင်းလှလင်

ငါ့သမီးနုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကိုများတော်၊ ထို့- မုဆိုးမ
သား၊ ဆင်းရဲသားကများ၊ ရာရာစစ ’

ဒေါ်နွဲ့နွဲ့စမ်းက ကျော်သူ့ကိုနှိမ်ချစွာရန်တွေ့နေဆဲ
တွင် ဦးမြင့်နိုင်က ကျော်သူ့ရှေ့သို့ရောက်သွားပြီး..

‘ ကိုယ်နဲ့မတန်မရာကိုမှန်းချင်တဲ့အောက်တန်းစား
ကောင်၊ ကဲကွာ- ’

ကျော်သူ့မျက်နှာကို ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဖြတ်
ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ကျော်သူ၏နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှ သွေးများစီးကျလာ
၏။

ထို့နောက် ဆက်ပြသော မိုးမိုးမြင့်အောင်ကိုမိဘ
များက အတင်းဆွဲခေါ်သွားပုံ၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်ရုန်းကန်ပုံ၊
ကျော်သူငေးမောကျန်နေခဲ့ပုံများကို ကျွန်တော်ကြည့်ချင်စိတ်
မရှိတော့။ ဇာတ်က ရင်နာစရာကြီးမို့ နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့
ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်စိတ်များသည် ... ပိတ်ကားပေါ်မှပြတ်
တောက်ကာ ဘေးမှ ဝေ့ဆီ ပြန်ရောက်သွားပြန်၏။

ဝေလည်း ရုပ်ရှင်ကားကိုကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ
ဖြစ်နေပုံရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝေ့ပါးလေးကိုနမ်းဖို့စိတ်ကူးကို အ
မြန်အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စိတ်ပြင်းပြလာပြန်၏။

ဝေ့ဖက်ကို ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။

သနပ်ခါးနဲ့လေးက နှာဝမှာသင်းလာ၏။

တကယ်နမ်းတော့မည်ဆိုတော့ စိတ်ကမရဲပြန်။

ဆောင်းလှလင်

ဝေကတော့ ပိတ်ကားရှိရာသို့သာ အကြည့်ကိုစူး
စိုက်ထား၏။ ထိုစဉ် ပိတ်ကားပေါ်၌ပြနေသောအခန်းမှာ ဦး
မြင်နိုင်လက်ချက်ကြောင့်ဒဏ်ရာရလာသောကျော်သူကို တင်
နီလာဝင်းကပြုစုပေးနေပုံ၊ ဒေါ်စံရှားတင်ကြီးက သားဖြစ်သူ
အားဆုံးမစကားပြောနေပုံအခန်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဒီတစ်ခါတော့ ဝေ့ပါးလေးကိုအရ
မွေးမည်ဟု စိတ်ကိုအရဲစွန့်လိုက်သည်။

‘ လာခဲ့စမ်း ’

ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေသော ဝေ့ခန္ဓာကိုယ်
သည် ရုတ်တရက်လွတ်ထွက်သွား၏။

မမျှော်လင်သောအဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်
သွားသည်။

ဝေ့ထံမှလည်း မသဲကွဲသော အာမေဠိတ်သံတစ်ခု
ထွက်လာသည်။

အမှောင်ထဲတွင် ဝေ့ကို လူတစ်ယောက်က ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းဆွဲခေါ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်၏။

ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ရာမှအလန့်တကြားထမိကာ
ဝေ့ကိုဆွဲခေါ်သူအား ကြည့်လိုက်သည်။

ကိုအောင်မြတ်ဦး။

ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်
ကြည့်နေတာကို ကိုအောင်မြတ်ဦး ဘယ်လိုသိသွားသည်မသိ

ဝေက သူ့အစ်ကိုလက်ထဲမှရုန်းကန်နေသည်။

ကိုအောင်မြတ်ဦးက ဝေ့ကိုအတင်းဆွဲခေါ်၏။

ဆောင်းလှလင်

‘ လာ-လိုက်ခဲ၊ နင် အိမ်ကျသိမယ်၊ ဟေ့ကောင်၊
မင်းနေခဲ၊ မလိုက်ခဲနဲ့ ’

ကျွန်တော်ကိုကြိမ်းဝါးရင်း ဝေ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်
သွားလေသည်။

အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဘေးခုံမှ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေသူ
များလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်ကို ဝိုင်းကြည့်လာကြသည်။

လူတွေသိသွားလျှင် အရှက်တကွဲဖြစ်သွားမည်စိုး၍
ကျွန်တော်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူတို့မောင်နှမက ရုံပေါက်ဝ
အထိပင်ရောက်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော် သူတို့နောက်ကိုလိုက်ခဲသည်။

ကိုအောင်မြတ်ဦးက ဝေ့လက်မောင်းကိုအတင်းဆုပ်
ညှစ်ခေါ်သွားရာ.. ဝေ့ယက်ကန်ယက်ကန်ပါသွားရပုံကို ကျွန်
တော်မြင်နေရသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့အရောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ
ကျွန်တော်မှီအောင်ပြေးသွားလိုက်၏။

‘ ဟေ့ကောင်၊ မင်းကိုမလိုက်ခဲနဲ့လို့ ပြောထား
တယ်မဟုတ်လား၊ ခွေးသား၊ မင်းနေခဲစမ်း ’

‘ ခင်ဗျား ဝေ့ကိုလွှတ်လိုက်၊ သူ့ဟာသူအိမ်ပြန်လိမ့်
မယ် ’

‘ အောင်မယ်၊ မအေပေးက လူပါးဝလို့ ကဲကွာ ’

ဝေ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ကိုအောင်မြတ်ဦးက ကျွန်
တော်ဆီပြေးလာကာ.. လက်သီးနှင့်စွတ်ထိုးလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော်ခံလိုက်ရ၏။ မျက်နှာတပြင်လုံး ပူကနဲဖြစ်သွားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူကြီးသုံးလေးယောက် ကျွန်တော်တို့ဆီပြေးလာသည်။

‘ဟေး၊ ဟေး၊ ချာတိတ်တွေ၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ လွန်ကုန်မယ်၊ တော်ကြ၊ တော်ကြ’

လူကြီးတွေ ဝိုင်းဝန်းဖြန်ဖြေပေးပြီးနောက်.. ကိုအောင်မြတ်ဦး၏စက်ဘီးနောက်ခုံတွင် ဝေငိုရိုက်ရင်းပါသွားလေသည်။

‘မင်းမျက်နှာကသွေးတွေကို သုတ်လိုက်ဦးကလေး’
လူတစ်ယောက်သတိပေးမှ ကျွန်တော်နှာခေါင်းထဲမှ သွေးတွေထွက်ကျနေတာကို သိလိုက်ရသည်။

* * * * *

အဖြစ်အပျက်က အဲဒါပဲဖြစ်သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာ ဝေ့ကို ကျွန်တော်မတွေ့ရတော့။ ယနေ့အထိမတွေ့ရတော့။ နောက်တစ်နေ့မနက်အစောကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် မြို့မှထွက်သွားသောဝေ့ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခွင့်ပင် ကျွန်တော်မကြုံခဲ့ရပါ။

ခွဲခွာပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဝေ့ထံမှစာတစ်စောင်မှပင်မရခဲ့။ ဝေ့ကိုသူ့အိမ်ကချုပ်ချယ်ခဲ့ပုံရသည်။ ဝေ့စာမရေးသည်။ အတွက် ကျွန်တော်လည်း ဝေ့ထံမဆက်သွယ်နိုင်။ အခြားသူငယ်ချင်းများထံသို့လည်း ဝေ့မဆက်သွယ်ခဲ့ပါ။ ဝေ့လိပ်စာကို သည်မြို့တွင်ကျန်ခဲ့သည် သူငယ်ချင်းအားလုံးသိခွင့်မရခဲ့ပါချေ။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

သို့သော် ကျွန်တော်စိတ်မလျော့ခဲ့ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ ကျွန်တော်တက္ကသိုလ်ဆက်
တက်လျှင် တက္ကသိုလ်မှာ ဝေနှင့်ဆုံရလိမ့်မည်ဟုမျှော်လင်
သည်။

ကျွန်တော်ထိုနှစ်မှာပဲ ဆယ်တန်းကိုအောင်ခဲ့ပါသည်
စစ်ကိုင်းတိုင်းအောင်စာရင်းထဲမှာလည်း ဝေအမည်
ကိုတွေ့ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဝေနှင့်တက္ကသိုလ်မှာဆုံဆည်း
ကြရမည်ဟု မျှော်လင်ရပါသည်။

ရန်ကုန်မှဦးလေးတစ်ယောက် ကျောင်းထားပေး၍
ကျွန်တော် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာတက်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ရောက်သည်နေ့မှစ၍ ရှိသ
မျှ တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တွေအားလုံးအနံ့ ဝေကိုလိုက်ရှာခဲ့
သည်။ မတွေ့ခဲ့ပါ။

စစ်ကိုင်းကအောင်တာဆိုတော့ ဝေ မန္တလေးတက္က
သိုလ်မှာပဲ ဆက်တက်ခွင့်ရလေသလားဆိုသောအတွေးဖြင့်
မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက် သူငယ်ချင်းများကို စုံစမ်းခိုင်းခဲ့
သေးသည်။ အကြောင်းမထူးပါပေ။

ဝေတို့ပြောင်းသွားသည် စစ်ကိုင်းမြို့ကိုလှမ်း၍စုံ
စမ်းဖို့နည်းလမ်းတစ်ခုသာရှိတော့သည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တက်နေသည် စစ်ကိုင်းသား
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အပူကပ်ရလေသည်။ ကျောင်း
ပိတ်ရက် စစ်ကိုင်းအပြန်တွင် ထိုသူငယ်ချင်းက ဝေအမည်၊
ဝေဖခင်အမည်၊ ဝေအဖေအလုပ်လုပ်သည်၊ ဌာနအမည်တို့ကို
မှတ်သားကာ စုံစမ်းပေးရှာပါသည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

‘ ခင်ဗျားကောင်မလေးအဖေ စစ်ကိုင်းမှာ တစ်နှစ် ကျော်ကျော်လောက်ပဲ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာတဲ့ဗျ။ ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ ဆေးပင်စင်ယူလိုက်တယ်တဲ့၊ ပင်စင်ယူပြီး တစ်မိသားစုလုံး စစ်ကိုင်းကထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာပဲ စုံစမ်းလို့ရခဲ့တယ်၊ ဘယ်မြို့ကိုပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှမေးလို့မရဘူး ’

ယင်းသို့ဖြင့် ဝေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကွင်းဆက်ပြတ် ခဲ့သည်မှာ ယနေ့ထက်တိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေ့သစ္စာစကားများကိုတော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ .. ဝေ့နဲ့စိုးနဲ့ပြန်ဆုံဆည်းကြ မယ်ဆိုတဲ့ ဝေ့စကားတွေကို ကျွန်တော်မမေ့နိုင်ပါ။

ကံကြမ္မာကြောင့် ကွဲကွာနေရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သစ္စာမှန်လျှင် တစ်နေ့တော့ ဝေ့နှင့်ပြန်ဆုံခွင့်ရလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော်ယုံပါသည်။

ခုတော့ ကျွန်တော်မှာ မလှမပခွဲခွာခဲ့ရသောနောက် ဆုံးမြင်ကွင်းလေးကိုမြင်ယောင်ရင်းနှင့်သာ ဝေ့ကိုလွမ်းနေရ တော့သည်။ သူ့အစ်ကိုစက်ဘီးနောက်မှာ ငိုရိုက်ရင်း သနား စဖွယ်ပါသွားရှာသော ကျွန်တော်ချစ်သူ ဝေ့...

ဝေရယ် ..

ဝေ့ကိုလွမ်းရခြင်းနှင့်အတူ ဝေ့နှင့်ကြည့်ခဲ့ရသည် ရုပ်ရှင်ကားသည်လည်း ကျွန်တော်နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင်၍ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

‘ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့် ’ တဲ့ ...

ဆောင်းလှလင်

ကျော်သူ၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်နှင့်တင်နီလာဝင်းတို့ ပါဝင်သောထိုဇာတ်ကားကို ကျွန်တော်အဆုံးအထိမကြည့်ခဲ့ရပါ။ အဆုံးအထိမကြည့်ခဲ့ရခြင်းသည်ပင် ကျွန်တော့်အတွက် တသသဖြစ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်-၏ဇာတ်လမ်းလေးက ကျွန်တော်နှင့်ဝေတို့အဖြစ်အပျက်ကလေးနှင့် ဆင်တူနေတာလည်းပါသည်။

ဇာတ်ကားထဲမှာ ကျော်သူနောက်ကိုလိုက်ပြေးဖို့စီစဉ်နေတုန်း အိမ်ကမိသွား၍ မိုးမိုးမြင့်အောင်ကိုပြန်ခေါ်ပြီး ချစ်သူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်သွားကြသလဲ ?

ကျော်သူနှင့်မိုးမိုးမြင့်အောင်ပေါင်းကြရဲ့လား။ ဇာတ်အဆုံးအထိ မင်းသားမင်းသမီးပေါင်းမပေးပဲ ဇာတ်သိမ်းခဲ့လေသလား။ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ တင်နီလာဝင်းနဲ့ပဲ မင်းသားကို ဇာတ်ပေါင်းပေးလိုက်သလား။ ကျွန်တော်သိချင်လှပါသည်။

ဝေ့ကိုလွမ်းတိုင်း၊ သတိရတိုင်း၊ ဝေ့အကြောင်းတွေးမိတိုင်း ဝေ့နှင့်တန်းတူ 'သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်'သည် ကျွန်တော်အတွေးထဲ၌ နေရာယူလာတတ်တော့သည်။

ကျွန်တော်ဘဝအတွက် အထင်ကရဖြစ်နေသော်လဲ ထိုဇာတ်ကားသည် နာမည်ကြီးခဲ့ပုံမရပါ။ ဇာတ်လမ်းအစကို ဖော်ပြော၍ ကြည့်ဖူးသူရှိလေမလားမေးမြန်းကြည့်သည်အခါတိုင်း ကြေနပ်ဖွယ်အဖြေကိုမရခဲ့ပေ။ ရုပ်ရှင်စာအုပ်အဟောင်းများတွင်လည်း ထိုဇာတ်ကားနှင့် ပတ်သက်သည့် ဓာတ်ပုံများ၊ဆောင်းပါးများကိုမတွေ့မိပါ။

ဆောင်းလှလင်

မသိရလေ.. သိချင်လေ.. ။

ဝေနှင့်ပတ်သက်ပြီးစိတ်မပြတ်သည့်နည်းတူ ‘သစ္စာ
ပန်းတစ်ပွင့်’သည်လည်း ကျွန်တော်အတွက် မပြတ်မသား
နှင့် သံယောဇဉ်တွယ်စရာ၊ တသသဖြစ်စရာကြီး ဖြစ်ခဲ့ရ
တော့သည်။

* * * * *

တက္ကသိုလ်သက်တမ်းတလျှောက်လုံး ဝေ့ကိုမျှော်
လင်ခဲ့သော်လည်း မတွေ့ခဲ့။ ဝေ့ကိုဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့မရ
ခဲ့ပေ။

သို့သော်.. ဝေနှင့်ကျွန်တော် တစ်နေ့ပြန်ဆုံဆည်းရ
မည်ဟု မျှော်လင်နေမိမြဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သစ္စာမှန်လျှင် ပြန်လို့ဆုံကိုဆုံရပါဦး
မည်။

သည်လိုနှင့် တက္ကသိုလ်ကာလများလွန်မြောက်ကာ
ကျွန်တော်ဘွဲ့ရခဲ့လေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကျွန်တော်ဘွဲ့ရချိန်သည်
ပြောင်းလဲလာသောစီးပွားရေးစနစ်နှင့်အညီ ကုမ္ပဏီများ၊ ပြင်
ပအဖွဲ့အစည်းများသည် ဘွဲ့ရပြီးစ ကျွန်တော်တို့လိုလူငယ်
များကို လိုအပ်နေချိန်ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ရထားသော စီးပွားရေးပ
ညာဘွဲ့နှင့်လျော်ညီသည်။ ရာထူးတစ်ခုကို ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌
ရရှိခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန်မှာအခြေချဖြစ်ခဲ့လေ
သည်။

ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်ရထားသော မြေနုအညါ ဗျူရုအညေအ ခေါ်
လက်ထောက်ဈေးကွက်မန်နေဂျာရာထူးမှာ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ
လုံးကို မကြာခဏခရီးထွက်ရသောနေရာမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဈေးကွက်အခြေအနေများစုံစမ်းစ
နည်းနာရန် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ခြေဆန်ခဲ့ရသည်။

နေရာအနှံ့ကိုရောက်ရှိသွားလာ၊ လူပေါင်းစုံနှင့် ရင်း
နှီးပြောဆိုရသည်နှင့်အတူ ဝေ့သတင်းများကိုလည်း ရောက်
လေရာနေရာတိုင်းမှာ ကျွန်တော်စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ဇာတိမြို့ကို ပြန်ရောက်သည်အခါတိုင်း
လည်း သူငယ်ချင်းများကို ဝေ့သတင်းများသိလိုသိငြားမေး
မြန်းခဲ့သည်။ ဝေသည် မြို့မှပြောင်းသွားပြီးကတည်းက တစ်
ကြိမ်မျှပင် အလည်အပတ်ပြန်မလာခဲ့ပေ။ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ
အဆက်အသွယ်မလုပ်ခဲ့ပါပေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ...

ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် ဝေ့ကိုတစ်နေ့ပြန်တွေ့ရမည်
ဆိုသောစိတ်ကခိုင်မြဲနေဆဲ။ ကျွန်တော်အတွက်ဖူးစာရှင်အ
စစ်မှာ ဝေပဲဖြစ်ရမည်ဆိုသည်အစွဲကလည်း စွဲမြဲနေဆဲပါပေ။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

ဝေ့ကိုစွဲလမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။အတွက် အချစ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကင်းရှင်းနေခဲ့တယ်လို့တော့ ကျွန်တော်မဆို ချင်ပါ။

ကုမ္ပဏီ၏အရာရှိငယ်ဘဝတွင် လုပ်ငန်းခွင်မှာ၊ ပြင်ပမှာ လူပေါင်းစုံနှင့်တွေ့ကြုံဆက်ဆံရသည်နှင့်အတူ.. အမျိုးသမီးအတော်များများသည်လည်း ကျွန်တော်ဘဝတွင်ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ပါလေသည်။

ကျွန်တော်အသက်အရွယ်၊ ကျွန်တော်ရာထူးနှင့်လုပ်ပိုင်ခွင့်များသည် မိန်းကလေးများအတွက် အလွယ်တကူလက်ခံလောက်စရာ အခြေအနေမှာရှိခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးများအတွက် ဘဝအဖော်အဖြစ်လက်တွဲဖို့ စိတ်ချလက်ချရှိနိုင်သောအနေအထားတွင် ကျွန်တော်ရောက်နေသည်။

မိန်းကလေးအတော်များများနှင့်လည်း ကျွန်တော်ပတ်သက်ခဲ့ပါသည်။ တွဲခဲ့ပါသည်။ သူတို့ဆီကအချစ်စစ်၊ အချစ်မှန်ဖြင့်တုန်ပြန်မှုများကိုလည်း ရခဲ့ပါသည်။

အရောင်းမြှင့်တင်ရေးအတွက် ဆက်သွယ်ရင်းနှီးခွင့်ရရာမှ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော လုပ်ငန်းရှင် မမထား ...

ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု၏ကြော်ငြာရိုက်ကူးရင်း ကြုံဆုံခဲ့ရသည်။ ကြော်ငြာမင်းသမီးလေး ထက်အာကာမိုး ...

ဆောင်းလှလင်

နိုင်ငံရပ်ခြားသို့အသွား လေယာဉ်ပေါ်တွင်ဆုံဆည်း
ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ကပြားမလေးစင်သီယာ ...

ဆေးဝါးအသစ်တစ်ခု၏မိတ်ဆက်ပွဲတွင် ကြုံဆုံခဲ့ရ
သည်။ ဆရာဝန်မလေး ဒေါက်တာမြတ်လေးငုံ ...

သူတို့သည် ဘဝတစ်သက်တာလက်တွဲဖော်အဖြစ်
ရွေးချယ်လက်ခံနိုင်လောက်သောအဆင့်အတန်းရှိ အမျိုးသမီး
များပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဝေ့ကိုစွဲလမ်းနေသောစိတ်သည် သူတို့အ
ပေါ်အလေးအနက်ထားမိအောင် ဟန့်တားလျှက်ရှိခဲ့သည်။

အခြား...အခြားသောမိန်းကလေးတို့သည်လဲ ကျွန်
တော်ဘဝထဲသို့ ဝင်လာလိုက်၊ထွက်သွားလိုက်ဖြင့်ရှိနေခဲ့၏။

စိုး၊ မြတ်၊ နန္ဒာ၊ လှိုင်၊ ခိုင်၊ သင်း၊ ကြည်၊
လဲ့လဲ့ဦး၊ အိန္ဒြာကျော်၊ ဇင်ဇင်ဇော်၊ မြင့် ... စသည်
ချစ်သူလေးများသည် ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေတ္တနားခိုခဲ့
ဖူးသူများ၊ ချစ်ခွန်းတုံ့တင်ဖူးသူများဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝေ့ကိုတမ်းတနေသောစိတ်က ဘယ်မိန်းကလေးကို
မှ စွဲစွဲမြဲမြဲမငြိတွယ်အောင် ကာဆီးလျှက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်
တော်ရင်ခွင်ထဲသို့ မိန်းကလေးများ ဝင်လာလိုက်၊ ထွက်
သွားလိုက်ဖြင့်သာ အချိန်တို့ကုန်လွန်ခဲ့လေသည်။

ဝေ့ကိုကျွန်တော်မျှော်လင်နေဆဲ...

* * * * *

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလုလင်

ယင်းသို့ဖြင့် .. အချိန်တို့တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရာ ကျွန်တော့်အသက်သည်လဲ သုံးဆယ်ပြည့်လုနီးကာလသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

ရာထူးအနေဖြင့်လည်း Marketing Manager ဈေးကွက်မန်နေဂျာအဖြစ်ဖြင့် ကုမ္ပဏီတွင် အရေးပါအရာရောက်သောအရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်၏ဘဝသည် ပြည်စုံဖူလုံစွာဖြင့် အခြေတကျရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်အောက်မှ ညီနှင့်ညီမနှစ်ယောက်ပင်အိမ်ထောင်ရက်သားကျကာ သားသမီးများနှင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

အမေသည် ကျွန်တော်နှင့်ရန်ကုန်မှာပင်လာနေသည် ဖခင်ကြီးကတော့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။

အမေက အသက်အရွယ်အရ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်ပြုသင်ပြီဖြစ်ကြောင်းသတိပေးသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့်လည်း ဝေ့အပေါ်ထားခဲ့သော အချစ်သည် လျော့ပါးသွားပြီမဆိုနိုင်သော်လည်း.. ဝေ့ကို မျှော်လင့်ရသောမျှော်လင့်ချက်များမှာမူ တစတစပါးလျားလာခဲ့လေပြီ။

သဘာဝတရားအတိုင်းကြည့်လျှင် ဝေသည်လည်း ယခုအချိန်မှာ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီးဖြစ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ခွဲခဲ့ရသော နှစ်ကာလသည်လဲ မကြာလှတော့သလို၊ တစတစကြီးပြင်းလာရသော ဝေ့အသက်သည်လည်း ငယ်တော့သည်မဟုတ်ပေ။

ဆောင်းလှလင်

ဘဝကိုလက်တွေ့ဆန်စွာ ကျင့်သုံးဖို့ အချိန်ရောက်
လာပါပြီ။

* * * * *

သည်အချိန်မှာကျွန်တော်ဘဝထဲသို့ သွယ်သွယ်မျိုး
ဝင်ရောက်လာခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

သွယ်သည် ကုမ္ပဏီသို့အတော်နောက်ကျမှ အလုပ်
ဝင်လာသောဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အစက သွယ်သည်
အစိုးရရုံးတစ်ရုံးတွင် လုပ်ခဲ့သေးသည်။ နယ်ပြောင်းရသော
ကြောင့်အလုပ်မှထွက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီသို့
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မြမြမွန်၏အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဝင်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

မြမြမွန်က ကျွန်တော်လက်အောက်ကလက်ထောက်
ဈေးကွက်အရာရှိဖြစ်သည်။ မြမြမွန်နှင့် ကိုရဲမင်းတို့သည်
လက်ထပ်ရန်ရည်ရွယ်ထားသည်ချစ်သူများဖြစ်သည်။

ကိုရဲမင်းက ကုမ္ပဏီတည်ထောင်စကပင် ကျွန်တော်
နှင့်အလုပ်အတူဝင်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ကာ.. ယခု
စီမံရေးရာဌာန၏ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်နေပါသည်။

ထိုသို့သောဆက်သွယ်မှုများဖြင့် ကိုရဲမင်း၊ မြမြမွန်
နှင့်ကျွန်တော်တို့မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးသောလုပ်ကိုင်ဖက်များဖြစ်
နေကြလေပြီ။

ဥပဒေဘွဲ့ရ သွယ်သည် ကိုရဲမင်းလက်အောက်က
စီမံရေးရာဌာနတွင် ဥပဒေအကြံပေးအဖြစ် ရာထူးတစ်နေရာရ
ခဲ့သည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

တွေ့စကပင် သွယ်သွယ်မျိုးသည် ကျွန်တော်အပေါ်မှာတိမ်းညွတ်လိုဟန်ရှိကြောင်းရိပ်မိခဲ့သည်။

ကိုရဲမင်းနှင့်မြမြမွန်အိမ်ထောင်ကျသွားခြင်းက သွယ်နှင့်ကျွန်တော်ကိုပို၍နီးစပ်စေခဲ့ပါသည်။

ကိုရဲမင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်တွင် သွယ်ကသတိုးသမီးအရံလုပ်ခဲ့သည်။

‘သတိတော့ထားနော်၊ သတိုးသား သတိုးသမီးအရံလုပ်တဲ့သူတွေဟာ ဘယ်တော့မှမစွဲတော့ဘူး၊ လူပျိုကြီးအပျိုကြီးဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။’

သွယ်သွယ်မျိုးကို ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများကဝိုင်းစနေကြသည်။

မင်္ဂလာဆောင်၌ သတိုးသမီးအရံသွယ်သည် တကယ်သတိုးသမီးမြမြမွန်ထက်ပို၍လှနေခဲ့လေသည်။

‘စိတ်မပူကြပါနဲ့ဟယ်၊ သွယ်ကိုအပျိုကြီးမဖြစ်အောင်ကယ်တင်မယ်သူရှိပါတယ်။’

မြမြမွန်က ကျွန်တော်ကိုကြည့်ကာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ကိုရဲမင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်သည်နေ့မှာပင် သွယ်နှင့်ကျွန်တော်ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

ကိုရဲမင်းနှင့်မြမြမွန်တို့က အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်၍သီးခြားနေကြသည်။

ကိုရဲမင်းတို့အိမ်သည် ကျွန်တော်အတွက်ဝင်ထွက် နေကျဖြစ်လာသည်။ ရုံးဆင်းချိန်၌ ရုံးနှင့်နီးသောကိုရဲမင်း တို့တိုက်ခန်းသို့လိုက်သွားကာ.. ကိုရဲမင်းနှင့်ကျွန်တော် အ တူအရက်သောက်ပြီးမှ ပြန်တတ်သည်။

တစ်ခါတရံ မြမြမွန်လုပ်ပေးသည်အမြည်းနှင့်ပင် အိမ်မှာစားသောက်တတ်သလို၊ တစ်ခါတရံတော့လည်း ဘီ ယာဆိုင်မှာထိုင်ဖြစ်လေသည်။ သည်လိုနှင့် ကိုရဲမင်း၊မြမြမွန် တို့လင်မယားမှာ ကျွန်တော်အတွက်မိတ်ဆွေရင်းချာများဖြစ် ခဲ့ရလေသည်။

သွယ်သည်လည်း မြမြမွန်သူငယ်ချင်းမို့ သူတို့အိမ် သို့ရင်းနှီးစွာဝင်ထွက်သွားလာခဲ့၏။

ကိုရဲမင်းတို့လင်မယားကို အကြောင်းပြုကာ သွယ် နှင့်ကျွန်တော်တို့ချစ်သူဘဝမှာ ပို၍ခိုင်မြဲခဲ့လေသည်။

‘ ဆရာ၊ သွယ်ကသိပ်ရိုးတဲမိန်းကလေးပါ၊ ကျောင်း မှာကတည်းက သူ့မှာချစ်သူရည်းစားလဲမရှိခဲ့ဘူး၊ သူတို့ အိမ်ကလဲ သိပ်ဗမာဆန်တဲမိသားစုပါ၊ သွယ်ကဆရာကို တကယ်ပဲ စွဲလမ်းပြီး သိပ်ချစ်နေတာပါဆရာ ’

မြမြမွန်က ကျွန်တော်ကိုမဝံ့မရဲပြောကြားခဲ့လေ သည်။ ကျွန်တော်ထက်လေးငါးနှစ်ငယ်၍ ကျွန်တော်လက် ထောက်ဝန်ထမ်းဖြစ်သောမြမြမွန်က ကျွန်တော်ကို ‘ဆရာ’ လို့ပဲခေါ်ပါသည်။

ဆောင်းလှလင်

မြမြမွန်သည် ကျွန်တော်မိန်းကလေးထည်လဲနှင့် တွဲ
ခဲတာ၊ မမြဲခဲတာတွေကို သိနေမြင်နေ၍ သွယ်အတွက် သတိ
ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ သွယ်ကိုရတဲ့လူဟာ ကံကောင်းတဲ့လူဖြစ်မှာပါ။
ဆရာလဲစိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ အသက်တွေလည်းမငယ်တော့ဘူး
နော်ဆရာ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့လဲစိတ်ကူးဦး ’

‘ ကျွန်တော်သိပါတယ်မြမြ၊ သွယ်အပေါ်မှာကျွန်
တော်အလေးအနက်ထားပါတယ်၊ စိတ်ချပါ ’

ကိုရဲမင်းကလည်း သွယ်နှင့်ပတ်သက်၍ သွယ်
မိသားစုအပေါ်မျက်နှာပျက်စရာမဖြစ်ချင်ကြောင်း သွယ်ဝိုက်
၍ပြောခဲ့ပြန်သည်။

သွယ်ကိုအနီးကပ်လေ့လာကြည့်တော့လဲ သွယ်
ကုန္တရတာ၊ ရိုးသားတာ၊ မိန်းကလေးပီသတာ၊ စိတ်ထား
မြင်မြတ်တာတွေကို တွေ့လာရပါသည်။

ကျွန်တော်သွယ်ကိုအိမ်ခေါ်သွားကာ အမေနှင့်တွေ့
ပေးလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမေ့ရှေ့ခေါ်သွား၍
မိတ်ဆက်ပေးခြင်းသည် ဤတစ်ကြိမ်ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါ
၏။

‘ သွယ်သွယ်မျိုးဆိုတဲ့မိန်းကလေးက မဆိုးပါဘူး၊
သားအိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလဲ သူ့လိုမိန်းကလေးကသင့်တော်
တယ်၊ မင်းအသက်လဲမငယ်တော့ဘူး၊ သုံးဆယ်ကျော်ပြီ၊
မင်းအိမ်ထောင်ကျပြီးမှ အမေလဲစိတ်ချနိုင်မယ်၊ ယူမှာဖြင့်
ယူလိုက်တော့သား ’

အမေက.. တိုက်တွန်းခဲ့သည်။

ဆောင်းလှလင်

သွယ်အိမ်ကိုလည်း ကျွန်တော်ဝင်ထွက်လည်ပတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရိုးသား၍ဗမာဆန်သောအိမ်ထောင်စုတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါ၏။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲရှိသောသွယ်တွင် အစ်ကိုဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ကျပြီး၍အိမ်ခွဲနေသည်။

ငယ်ရွယ်သော ဆယ်ကျော်သက်များ မဟုတ်တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်သွယ်သည် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင်တွဲသွားတွဲလာရှိခဲ့ကြသည်။

သွယ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အစစအဆင်ပြေနေသော အနေအထားတွင်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ကုမ္ပဏီအသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးကလဲ သွယ်နှင့် ကျွန်တော်ကို မကြာခင်လက်ထပ်မည် ချစ်သူစုံတွဲများအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီးကြလေပြီ။

ကျွန်တော်အတွက်လည်း ထူးထူးထွေထွေစဉ်းစားစရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်ကိုအနှံ့အတာခံ၍ချစ်ရှာသောသွယ်ကို ထာဝရလက်တွဲဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရုံသာရှိလေသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

‘ မောင်က ရည်စားတွေအများကြီးထားခဲ့တာဆို ’

‘ ဘယ်သူကပြောလဲ ’

‘ အို-ဒီလိုပဲသိတာပေါ့ ’

‘ ရည်စားတွေအများကြီးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး သွယ်ရယ်၊ မောင်က မောင်နဲ့အသင့်တော်ဆုံး မောင်အချစ်ဆုံးဖြစ်မယ်မိန်းမကိုရွေးရင်း လေ့လာကြည့်ရင်းက တွဲတဲ့သူများခဲ့တာပါ ’

‘ အောင်မယ်၊ ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ဒီလိုအပြောတွေနဲ့ပဲ အဲဒီမိန်းကလေးတွေ မောင်ကိုကြွေခဲ့တာဖြစ်မှာ ’

‘ ထာဝရလက်တွဲမယ်ဆိုတဲ့စကားကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှကတိမပေးခဲ့တာသေချာတယ်သွယ် ’

‘ ဒါဖြင့် သွယ်ကတော့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေထက် ဘာများပိုထူးလို့ လက်တွဲဖို့ကတိပေးရတာလဲမောင် ’

‘ တခြားသူတွေအတွက် ထူးချင်မှထူးပေမယ်၊ မောင်အတွက်တော့ထူးခြားလို့ပေါ့သွယ်ရယ်၊ တကယ်တော့အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားကဆုံးဖြတ်တာပါ၊ ဘယ်လောက်ပဲလှလှ ဘယ်လောက်ပဲပြည့်စုံပြည့်စုံ ချစ်တဲ့စိတ်ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်လေ၊ သွယ်ကိုမောင်နှလုံးသားနဲ့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ ’

‘ သွယ်ယုံပါရစေမောင်ရယ် ’

‘ သွယ်ကရော၊ မောင်ကို ဘာနဲ့ဆုံးဖြတ်တာလဲ ’

‘ သွယ်မှာမောင်လိုယှဉ်ပြောစရာမရှိပါဘူးမောင်၊ သွယ် ဘယ်ယောကျာ်းနဲ့မှမချစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်သူ့မှလဲစိတ်

ဆောင်းလှလင်

မဝင်စားခဲဘူး၊ မောင်ဟာသွယ်အတွက် ပထမပဲ၊ သွယ်
မောင်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာပဲသိတယ် ’

‘ သွယ်ရယ်.. ’

သွယ်သည် ရိုးသားသန်စင်သော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

* * * * *

ယခုတော့.. ဝေဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်ဘဝအတွက်
စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးအဖြစ်သာရှိပါ
တော့သည်။

သည်လိုဆိုလိုက်လို၊ ဝေအပေါ်မှာ ကျွန်တော်အချစ်
တွေလျော့ပါးသွားပြီဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။

ပြန်လည်ဆုံဆည်းရန် မျှော်လင်ချက်မဲ့ခဲပြီဖြစ်
သောချစ်သူကို တမ်းတနေခြင်းဖြင့် အကြောင်းမထူးတော့
တာကို နားလည်လာပြီဟု ဆိုလိုခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ဝေဆိုသည်ကတော့ ကျွန်တော်နှလုံးသားမှာရှိနေ
ဆဲ။ ဝေနှင့်အတူ ‘သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်’သည်လည်း ကျွန်တော့်
ရင်မှာခိုတွယ်နေဆဲ၊ ဝေကတော့ ကျွန်တော်အတွက် သစ္စာ
ပန်းတစ်ပွင့်မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ကျွန်တော့်အတွက် သစ္စာပန်း
တစ်ပွင့်ဟာ သွယ်သာလျှင်ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ကျွန်တော် လက်တွေ့ဆန်ဆန်ကျင့်သုံးရတော့မည်
မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်အသက်လည်းမငယ်တော့ပါ။

စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှ ထွက်ခွာရတော့မည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

စိတ်ကူးယဉ်လောကနှင့် လက်တွေ့လောကကို ကျွန်
တော် ပိုင်းခြားတတ်ရမည်လေ။

* * * * *

ချစ်သူသက်တမ်း ၂-နှစ်အပြည့်တွင် သွယ်ကိုကျွန်
တော်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။

သွယ်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ဝမ်းသာအားရပင်
လိုက်လျောခဲ့ပါသည်။

နှစ်ဖက်မိဘများကိုလည်း လက်ထပ်တော့မည့်အ
ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ရုံးအသိုင်းအဝိုင်းကိုလဲကြေ
ငြာလိုက်သည်။

လာမည့် သီတင်းကျွတ်လျှင် သွယ်နှင့်ကျွန်တော်
လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ပြီးပါပြီ။

‘ သွယ်လေ.. မောင်နဲ့အတူနေရရင် အရမ်းကိုပျော်
မှာမောင်၊ သွယ် မောင်အပေါ်မှာ အစစတာဝန်ကျေစေရပါ
မယ်မောင်ရယ် ’

သွယ်က ရှေ့ရေးကိုတွေးကာ အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့
လေသည်။

သည်အထိ .. သွယ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ချစ်ခရီးမှာ
ဖြောင့်ဖြူးသာယာနေခဲ့ပါသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

အစစအဆင်ပြေနေသော သွယ်နှင့် ကျွန်တော်တို့အ
နေအထားကို... ခင်မောင်ဇော်ယူဆောင်လာသောသတင်းက
ပျက်ယွင်းသွားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခင်မောင်ဇော်ဆိုသည်မှာ ဝေ ကျွန်တော်တို့ကျောင်း
ကိုရောက်လာစဉ်က ဝေ့နာမည်ကို အဦးဆုံးသိအောင်စုံစမ်း
နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ငယ်သူငယ်ချင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ခင်မောင်ဇော်က ယခု မန္တလေးမှာရောက်နေသည်။
NGOအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင် Project Officer စီမံချက်အရာရှိ
အဖြစ် တာဝန်ယူနေရသူဖြစ်သည်။

ရုံးကိစ္စဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ခင်မောင်ဇော် ကျွန်
တော့်ဆီဝင်လည်တတ်၏။

သည်တစ်ခေါက်တော့ ရန်ကုန်သို့ ထွက်မလာမီ မန္တ
လေးကတည်းက ကျွန်တော့်ထံဖုန်းဆက်ပြီး ထူးခြားသော
စကားတစ်ခွန်းကိုပြောခဲ့သည်။

‘ မနက်ဖန် ငါ့ရန်ကုန်ဆင်းလာခဲ့မယ်၊ ဟေ့ကောင်၊
မင်းအတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်းတစ်ခုပါလာမယ် ’

‘ ဘာလဲကွ ’

‘ ဒီအတိုင်းဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ ’

‘ တကယ်ဟုတ်လို့လားခင်မောင်ဇော်ရာ၊ ဟုတ်ရင်
လဲ ဈေးကိုင်မနေပါနဲ့၊ ပြောစမ်းပါ ’

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

‘ ဟား... ဟား... ဟား... ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ သတင်းကို ဒီတိုင်းပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ ဒီမယ်ဟေ့ကောင်၊ မနက်ဖန်မနက် ငါရန်ကုန်ရောက်မယ်၊ ငါ့ကိစ္စတွေပြီးရင် မင်းရုံးကို ရုံးဆင်းအမီလာခဲ့မယ်၊ ဘီယာဆိုင်ကျမှပြောကြတာပေါ့ကွာ ’

‘ မင်းကို ဘီယာတိုက်နေကျပါသူငယ်ချင်းရာ၊ တိုက်မှာပါ၊ ပြောစရာရှိတာခုပြောစမ်းပါ ’

‘ မပြောဘူးကွာ၊ မနက်ဖန်ညနေအထိစောင့်၊ ဒါပဲ ’
တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောင်ဖြစ်၍ကျန်ခဲ့၏။ အကြောင်းမထူးပဲနဲ့တော့ ခင်မောင်ဇော်နောက်နေတာ မဖြစ်နိုင်၊ ဘာသတင်းထူးပါလိမ့်။

အဲသည်တုန်းက ခင်မောင်ဇော် ယူဆောင်လာမည့် သတင်းသည် ဝေနှင့်ပတ်သက်မည်ဟု ကျွန်တော်မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

မောင်မင်းကြီးသားက ဘီယာနှင့်အကင်ဆိုင်ကိုခေါ်သွားပြီး ကောင်းကောင်းပြုစုတာတောင် ချက်ချင်းမပြောသေးပဲဈေးကိုင်နေလိုက်သေးသည်။

အနည်းငယ် ရီဝေနေချိန်ရောက်မှ သူက စကားစ၏။

‘ မင်း ဝေလွင်ကို သတိရသေးလား ’

‘ ဟင် ’

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် သောက်ရန်ရွယ်ထားသောဘီယာခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချလိုက်မိသည်။ ဘီယာများစားပွဲပေါ်ဖိတ်စဉ်သွားလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

‘ဝေလွင်လေ၊ မင်္ဂလသီချစ်ဦးကြီး ဝေလွင် ’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ
ဝေအမြဲရှိနေတာ မင်းအသိဆုံးပါကွာ ’

‘စိတ်မကုန်သေးဘူးပေါ့ ’

‘ဘာလို့မေးတာလဲခင်မောင်ဇော် ’

‘ငါ ဝေလွင်နဲ့တွေ့တယ်ကွာ ’

‘တကယ်၊ တကယ်လားခင်မောင်ဇော်၊ ဘယ်မှာ
တွေ့တာလဲ၊ ဘယ်မှာတွေ့တာလဲဟေ့ ’

‘အေးအေးဆေးဆေးမေးပါဟာ၊ အေး-မင်း ဝေလွင်
နဲ့ပတ်သက်ပြီး တုန်လှုပ်နေသေးတယ်ဆိုရင် ငါသတင်းပေး
ရကျိုးနပ်ပါပြီ၊ ဝေလွင်လဲဝမ်းသာမှာပဲ ’

‘မြန်မြန်ပြောပါကွာ ’

‘ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ပြင်ဦးလွင်မှာတွေ့တာကွာ ’

‘ဒါနဲ့များကွာ၊ ငါ့ကိုဖုန်းဆက်ပြီးပြောရောပေါ့၊ ခု
မှပြောရလား ’

‘နားထောင်ပါဦး စိုးဦးရာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလဲ
တူလိုက်တာ၊ ဝေလွင်လဲမင်းလိုပဲ၊ ငါ့ကိုတွေ့တော့ မင်းအ
ကြောင်းမေးလိုက်တာ အငမ်းမရပဲ ’

‘ဟုတ်လား ’

‘ဝေလွင်အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးကွာ ’

‘ဟင် ’

‘မင်းကိုတောင်းပန်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ မြို့ကထွက်
သွားပြီးနောက်ပိုင်း မင်းကိုစာရေးချင်ပေမယ့် သူ့အိမ်ကချုပ်
ချယ်လွန်းလို့ မရေးနိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေဆီကို

ဆောင်းလုလင်

တောင် သူ့အိမ်ကစာရေးခွင့်မပေးဘူးတဲ့ကွာ၊ နှစ်တွေကြာလာတော့ သူ မင်းကိုမဆက်သွယ်ရဲတော့ဘူးတဲ့၊ အဲဒါလဲ တခြားကြောင်မဟုတ်ဖူး၊ မင်းမှာ အချစ်သစ်တွေဘာတွေ ရှိနေမှာစိုးလို့၊ သူဘွဲ့ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ လွတ်လပ်ခဲ့ပါတယ်၊ မင်းနဲ့ဆက်သွယ်ချင်ရင်ရပါပြီတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ခုနပြောသလိုပေါ့ကွာ၊ မင်းကသူ့ကိုစိတ်မဝင်စားတော့တဲ့အချိန်မျိုးဖြစ်နေမှာကြောက်လို့ မဆက်သွယ်တော့တာပါတဲ့ ’

‘ မင်းက ပြောမပြဘူးလား ’

‘ သူကမိန်းကလေးလေကွာ၊ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်က နှစ်ပေါင်းများစွာစွဲလမ်းနေလိမ့်မယ်လို့ တထစ်ချ ဘယ်ယုံရဲမလဲ ’

‘ တက္ကသိုလ်တွေအနဲ့ ငါစုံစမ်းခဲ့တဲ့အကြောင်း မင်းသိသားပဲ၊ နောက်ဆုံး စစ်ကိုင်းက သူ့အဖေအလုပ်လုပ်သွားတဲ့ရုံးအထိအောင် စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်လေ ’

‘ အဲဒါတွေ ငါအကုန်ပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ သူလဲ တော်တော်ခံစားသွားရတယ်၊ ငါတို့စုံစမ်းတာက ရန်ကုန်က တက္ကသိုလ်တွေနဲ့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကိုသာ စုံစမ်းတာကိုးကွ၊ တို့မျက်စိရှုန်းသွားတာက ပျဉ်းမနားက ရေဆင်းတက္ကသိုလ်လေ ’

‘ ဟင် ’

‘ ဝေလွင်က တိ/ကုတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရခဲ့တာကိုး၊ အခု သူက တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်လေ၊ ငါနဲ့တွေ့ရပုံကလဲ ... ’

ခင်မောင်ဇော်တို့ NGOအဖွဲ့မှာ လူမှုရေးအထောက်အပံ့ပေးသောအဖွဲ့အစည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ စိုက်ပျိုးရေး၊

ဆောင်းလှလင်

မွေးမြူရေးအတွက် ရင်းနှီးငွေမတည်ပေးခြင်းမှာလည်း စီမံချက်လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်ရှိ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းရှင်များအတွက်လည်း ရင်းနှီးငွေများ အတိုးမဲထုတ်ပေးထားခဲ့သည်။

ယခင်အပတ်က ခင်မောင်ဇော်သည် တာဝန်အရ ပြင်ဦးလွင်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေသည်။ ချေးငွေရယူထားသော စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများကို စစ်ဆေးရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းမှတိရစ္ဆာန်များကို ဆေးကုသပေးရန်အတွက် ပြင်ဦးလွင်ရှိ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုငှားခဲ့သည်။ ထိုဆရာဝန်မှာ ဒေါက်တာဝေလွင်ဆိုသော 'ကျွန်တော်-ဝေ' ဖြစ်နေလေသည်။

‘ဟာ.. မဝေလွင်၊ ဝေလွင်မဟုတ်လားဟင်’

‘အို.. ခင်မောင်ဇော်၊ ခင်မောင်ဇော်နော်၊ ခင်မောင်ဇော်ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မဝေလွင်၊ မဝေလွင်က ပြင်ဦးလွင်ရောက်နေတာကိုး’

‘စိုး၊ ကိုစိုးဦးရောဟင်၊ ကိုခင်မောင်ဇော်က အခု..’

‘ကျွန်တော်က ဒီအဖွဲ့ကပရောဂျက်အော့ဖစ်ဆာပါ၊ စိုးဦးရှိပါတယ်မဝေ၊ သူ မဝေကိုလိုက်စုံစမ်းနေခဲ့တာ၊ တော်တော်ကြာပြီ’

ဝေလွင်၏မျက်နှာသည် အံ့ဩမှုဖြင့် ပျက်ယွင်းသွားသလို၊ တစ်ဆက်ထဲမှာပင် ကြေနပ်မှုဖြင့် နှစ်သိမ်ဟန်များ ပေါ်လွင်သွားလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

အလုပ်တွေပြီးတော့ ခင်မောင်ဇော်နှင့်ဝေတို့ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောဖြစ်ကြသည်။

‘ ဒက်ဒီကတော့ဆုံးသွားပြီ၊ စစ်ကိုင်းမှာကတည်းက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့လို့ အသက်မပြည့်သေးပဲ ဆေးပင်စင်ယူလိုက်ရတယ်၊ ဒက်ဒီပင်စင်ယူပြီးတာနဲ့ ဝေတို့ ဒီပြင်ဦးလွင်မှာအခြေချလိုက်တာကိုခင်မောင်ဇော်၊ အခု မာမီနဲ့ ပဲနေတယ် ’

‘ မဝေအစ်ကို ကိုအောင်မြတ်ဦးရော ’

‘ ကိုကိုကဆယ်တန်းမအောင်ခဲ့ဖူးလေ၊ ဒက်ဒီရှိတုံးကတည်းက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်တင်ပေးလိုက်တယ်၊ ခုတော့နိုင်ငံခြားမှာပဲနေပြီး တခြားအလုပ်လုပ်နေတယ်၊ အိမ်ထောင်လဲကျနေပြီ ’

‘ မဝေက တိ/ကုဆိုတော့ ပျဉ်းမနားမှာကျောင်းဆက်တက်ခဲ့တာပေါ့နော်၊ စိုးဦးက မန္တလေးတက္ကသိုလ်အထိစုံစမ်းခဲ့ပါသေးတယ်၊ နယ်ကောလိပ်တွေတောင်မကျန်ဘူး သူ မဝေကိုတော်တော်ရှာခဲ့ပါတယ် ’

‘ ဖြစ်ရလေခင်မောင်ဇော်ရယ်၊ ဝေကလေ..၊ ခွဲရတာကြာတော့ သူလည်းမေ့ရင်မေ့လောက်ပါပြီဆိုပြီး.. ’

ဝေကပြောရင်း ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

‘ မင်းရှာတယ်ဆိုတာပြောလိုက်တော့ သူတော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ ယူကြိုးမရလဲဖြစ်သွားပုံပဲ၊ ဖြစ်ချင်တော့ သူကျောင်းတက်တဲ့နှစ်မှာရေဆင်းတက္ကသိုလ်ကိုတို့မြို့ကကျောင်းသား တစ်ယောက်မှရောက်မသွားဘူး၊ သူ့ဖက်ကမေးမြန်းဖို့ လူမရှိဖြစ်နေတာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆို

ဆောင်းလှလင်

တော့လည်း မင်းလောက်တော့ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မစုံစမ်း
နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ ’

‘ ဝေက ငါ့အတွက်စာကလေးတစ်စောင်မှရေးမပေး
လိုက်ဖူးလားကွာ ’

‘ လိပ်စာပေးလိုက်ပါတယ်၊ မင်းကိုဆက်ဆက်ပေး
ပေးပါတဲ့၊ စာလဲရေးလိုက်ပါတဲ့ ’

ခင်မောင်ဇော်က သူ့အိတ်ထဲက လိပ်စာရေးထား
သောစာရွက်လေးကိုထုတ်ပေးသည်။

စာရွက်ပေါ်မှ ဝေ့လက်ရေးလေးများကိုမြင်ရုံနှင့်
ကျွန်တော်မှတ်မိလိုက်ပါသည်။

‘ ဟေ့ကောင်၊ ချင်ချင်ချိန်ချိန်လဲလုပ်ဦးနော်၊ ဒီမှာ
လဲ မင်းကောင်မလေးနဲ့ယူတော့မယ်အခြေအနေမှတ်လား ’

‘ တကဏ္ဍစီပါကွာ ’

‘ တော်ကြာ ပြသနာရှုပ်ကုန်ရင် ငါတရားခံဖြစ်မှာစိုး
လို့ပါ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တကယ်တူတယ်ဟေ့၊
ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ မင်းအိမ်ထောင်မကျသေးဘူး၊ လူပျိုဘ
ဝပဲရှိပါသေးတယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားလိုက်ပုံများ ဣန္ဒြေ
တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး၊ ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟေ့ကောင်၊
မင်း ဝေက လှတုန်းပဲကွ၊ ငယ်ငယ်ကထက်တောင်ပိုလှလာ
သေးတယ်၊ အသက်ကြီးမှပိုလှလာတာ၊ သိလား ’

* * * * *

ဆောင်းလူလင်

စိုး ..

ရေးလိုက်တဲ့စာကိုရတယ်၊

ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းမသိဘူးစိုးရယ်..

ဝေ့အပေါ်မှာ အရင်လိုစိတ်ဝင်စားတုန်းပဲဆို
လို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဝေလဲ စိုးကို ဘယ်တုန်းကမှမေ့မရ
ဘူးဆိုတာ ယုံပါစိုး၊

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့
ရပေမယ့် ဝေ့ရင်မှာ စိုးအမြဲရှိနေပါတယ်၊ စိုးကိုဆက်သွယ်
ချင်ပေမယ့် ဝေကမိန်းကလေးလဲဖြစ်နေ၊ စိုးဖက်ကသဘော
ထားပြောင်းမပြောင်းကိုလဲမသိရလို့ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ထား
တာ ကြာပါပြီစိုးရယ်-

ဝေလေ.. မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် ဝေ့နှလုံး
သားထဲမှာ စိုးကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှနေရာမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊
တစ်နေ့မှာ စိုးနဲ့ပြန်ဆုံရလိမ့်မယ်လို့လဲ ယုံနေမိတယ်၊

ဝေ့ရဲ့သစ္စာမှန်ရင်ပြန်ဆုံရပါစေလို့လဲ ဆု
တောင်းမိတယ်စိုး၊ ခုတော့ ဝေ့သစ္စာမှန်ခဲ့လို့ စိုးနဲ့ပြန်တွေ့
ရတော့မှာပေါ့နော်၊

စိုးရယ်... စာနဲ့ရေးပြရုံနဲ့ ဝေ့ခံစားချက်
တွေ ပြည့်စုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ စိုးနဲ့တွေ့ချင်လှပါပြီ။

ဆောင်းလှလင်

ဝေ့ထံမှစာများသည် ကျွန်တော်နှလုံးသားကို တဖန် ပြန်လည်လန်းဆန်းစေခဲ့သည်။ ရင်ကျက်တည်ငြိမ်စပြုနေသောအသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ကျွန်တော့်ရင်တွေ လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့လည်း ဝေ့နှင့်ပတ်တက်လျှင် ကျွန်တော်သည် လူပျိုပေါက်အရွယ်ခံစားမှုမျှသာရှိသေးသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားတတ်ခါစကာလမှာချစ်ခဲ့ရသောအချစ်ဦးနှင့် ထိုကာလမှာပင်ခွဲခွာခဲ့ရသည်။ ကွဲကွာနေခဲ့သော ၁၅နှစ်တာကာလကို ကျွန်တော်တို့ဘဝထဲမှဖယ်ထုတ်ပစ်ရပါမည်။

လူချင်းမတွေ့မမြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဝေ့တို့၏ အချစ်ခံစားမှုမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၅နှစ်တာကာလကအတိုင်းရပ်တန့်နေခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင်သည်။ သည်တော့လည်း ဝေ့စာတွေကိုဖတ်ရတိုင်း ဆယ်ကျော်သက်ကလေးလိုစိတ်လှုပ်ရှားရတာ ကျွန်တော်အလွန်မဟုတ်တော့ဘူးထင်သည်။

ဝေ့နှင့်ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခွင့်ရချိန်မှစ၍ သွယ်အပေါ်ဆက်ဆံရေးတွေအေးစက်ခဲ့တာကိုလည်း ကျွန်တော်ဝန်ခံပါသည်။

သွယ်ကိုအချစ်လျော့သွားခြင်းမဟုတ်ပါ။ စိတ်မဝင်စားတော့ခြင်းလည်းမဟုတ်ပါ။

ဝေ့နှင့်သွယ်သည် ကျွန်တော်အတွက် တကဏ္ဍစီသာဖြစ်သည်။ နိုင်းယှဉ်စရာမလိုသော သီးခြားမိန်းမနှစ်ဦးသာဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်နေတာက နှစ်ရှည်လများစောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။ ဝေ့ကို မထင်မှတ်ပဲ ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခွင့်ရသည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

သည်အတွက် ကျွန်တော်စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။ ပျော်
နေသည်။ အဲဒီခံစားချက်တွေက လက်ရှိတွဲနေသောသွယ်အ
ပေါ် သွေးအေးစေခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း ...

‘ မောင်က ခုတလောတစ်မျိုးပဲကွယ် ’

...ဆိုသည်သံသယစကားကို သွယ်ကပြောခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

သွယ်နှင့်တွဲခဲ့သည်ကာလသည် သုံးနှစ်မျှရှိခဲ့ပြီ။
သွယ်သည် အချိန်မရွေး ကျွန်တော်စိတ်တိုင်းကျတွဲသွားတွဲ
လာခွင့်ပေးထားသော ကျွန်တော်အပေါ် အရိပ်တကြည်
ကြည်ချစ်နေသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း သွယ်မှာ ကျွန်
တော်အဖို့ ဆန်းသစ်မှုလျော့ပါးနေသောချစ်သူလည်းဖြစ်ပါ
၏။

ဝေကတော့ အချစ်ဦးဆိုသည့်တိုင် သူ့ဆီကချစ်အ
ဖြေရပြီးပြီးချင်းမှာပင် ခွဲခဲ့ရသူလည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့...
ဝေ့လက်ကလေးကိုသာကိုင်ရုံကိုင်ခဲ့ဖူးပြီး ဝေ့ပါးကလေး
မွှေးဖို့အခွင့်အရေးကိုပင် မရခဲ့သောအနေအထားမဟုတ်ပါ
လား။

သည်တော့လဲ ဝေ့ကိုတသသဖြစ်နေမိတာမဆန်းပါ။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

ဝေ့ထံမှရောက်လာသော ဒုတိယမြောက်စာက ကျွန်တော်ကို အတိတ်ဖြစ်ရပ်များပြန်၍သတိရစေကာ.. ငယ်မူပြန်သည်ထိ အတိတ်ကိုလည်ပြန်လွမ်းသွားစေခဲ့ပါသည်။

စာအိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စာရွက်ပိုင်းလေး၂ခု ထွက်ကျလာခဲ့သည်။

ဝေသည် စာနှင့်အတူ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က သူ့အော်တိုထဲတွင်ရေးပေးခဲ့သောစာမျက်နှာ၂ခုကို မိတ္တူကူးပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ရွက်က အော်တိုစာအုပ်ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ပန်းစာလုံးဖြင့် ကျွန်တော်ပုံဖော်ပေးခဲ့သော ဝေလွင်-ဆိုသည်နာမည်လေး။ ထိုနာမည်စာလုံးလေးအထက်၌..

‘အမှတ်တရထက် အမှတ်ရစေဖို့

အမှတ်တရစာစုလေးတွေ

ရေးပေးကြနော်.. ’

ဝေလွင်

..ဆိုသည်။ ဝေ့လက်ရေးကလေးကလဲ ပါလာပါသေးသည်။

နောက်တစ်ရွက်က အော်တိုထဲတွင် ကျွန်တော်ရေးပေးခဲ့သည်အမှတ်တရစာစုလေး။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

‘ ဝေ့အတွက်ဆို...
 ဘာပဲလိုလို
 ဘာပဲလုပ်ပေးရ ပေးရ
 ဝေ့လိုသမျှအကူအညီတွေကို
 အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်..
 ဝေ့ကို ထာဝရပါရမီဖြည့်ချင်တဲ့
 စိုးဦး ’

ဝေက ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သော အမှတ်ရစရာ
 များကို ယခုထိသိမ်းထားဆဲဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်
 လေပြီ။

လွန်ခဲ့သောဆယ်ငါးနှစ်က အော်တိုစာအုပ်ထဲတွင်
 ကျွန်တော်ရေးပေးခဲ့သော အမှတ်တရစာစုကလေးကိုကြည့်
 ရင်း ကျွန်တော်တစ်ဘဝလုံး အတိတ်သို့ပြန်ရောက်သွားရ
 လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရင်ခုန်တတ်ခါစ ဆယ်ကျော်သက်
 လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ဝေနှင့်ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည် အတိတ်ဖြစ်
 ရပ်အားလုံးကို ကျွန်တော်အတွေးထဲတွင် ရုပ်လုံးထင် မြင်
 ယောင်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝေပေးလိုက်သောအော်တိုစာအုပ်က
 လေးကိုကိုင်ကာ ဘာရေးရမှန်းမသိပဲ တွေဝေနေခဲ့သည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်တော်သည် ဝေ့အော်တိုထဲတွင် ဘာရေးရမှန်း မသိ၊ စာသားရိုးရိုးကြီးတွေလည်း မရေးလို၊ သူတကာထက် ထူးခြားတဲ့ စကားလုံးမျိုးလည်း တွေးမရနှင့်။ အော်တိုစာအုပ် ကလေးကိုကိုင်ရင်း တွေဝေနေလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်သည် အော်တိုစာအုပ်ကလေး ၏ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာကိုလှန်ကြည့်လိုက်ရာ.. ဝေ့လက်ရေး ဖြင့်...

‘အမှတ်တရထက် အမှတ်ရစေဖို့

အမှတ်တရစာစုလေးတွေ

ရေးပေးကြနော်.. ’

ဝေလွင်

-ဟုလက်မှတ်ထိုးပြီး ရေးထားသောစာသားလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝေ့လက်မှတ်နှင့် စာသားအောက်တွင် စာမျက်နှာ ထက်ဝက်ခန့်မှာ အလွတ်အတိုင်းရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လွတ်နေသောစာမျက်နှာအောက် ပိုင်း၌ ဝေလွင်..ဆိုသောအမည်ကို ပန်းချီစာလုံးဖြင့် ရေးချယ် နေမိလေသည်။

ဘောပင်အပြာဖြင့် ဝေလွင်အမည်ကို ပန်းစာလုံးပုံ ဖော်ကာ.. ဘေးမှဘောပင်အနီဖြင့် အရောင်ထပ်၍ချယ်လိုက် သည်။ ဝေလွင်ဆိုသောနာမည်လေးသည် ကျွန်တော်ရေးချယ် လိုက်သောပန်းစာလုံးပုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ နှစ်ရောင်စပ်ဖြင့် လှပစွာချယ်မှန်းပြီးသွားလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ဝေ့အော်တိုစာအုပ်ကလေးကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လှန်လှောဖတ်ရှုပြီး၊ ပန်းချီစာလုံးဖြင့် ဝေ့နာမည်ရေးဆွဲသည်နှင့်သာ အချိန်ကုန်သွားရလေသည်။ အော်တိုထဲ၌ရေးသားရန်စာသားများ စိတ်ကူးထဲတွင် ပေါ်မလာ၍ မရေးဖြစ်ခဲ့သေးပေ။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဝေ့က သူ့အော်တိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်ထံမှပြန်တောင်းသည်ထိ ကျွန်တော်အော်တိုမရေးရသေးပါ။

‘ မရေးရသေးဘူးဝေ ’

‘ ဟင်..စိုးဦးကလဲ၊ အော်တိုရေးတာဘာများခက်လို့လဲကွာ ’

‘ သူများတွေထက် ပိုပြီးထူးထူးခြားခြားရေးချင်လို့ စဉ်းစားနေတာပါဝေ ’

‘ အလဲ၊ ကဲ-ဒီလိုဆိုလဲ အပြောင်မြောက်ဆုံးဖြစ်အောင်ရေးပြလိုက်စမ်းပါစိုးဦးရယ် ’

ကျွန်တော်သည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်အချိန်ကုန်ခံလိုက်မှပင် ဝေ့အော်တိုစာအုပ်ထဲ၌ သုံးလေးကြောင်းစာစာသားလေးတစ်ပိုဒ်ကိုရေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

အော်တိုစာအုပ်ကို ဝေ့ဆီပြန်ပေးတော့ လှန်ဖတ်မည်ပြင်နေသောဝေ့ကို ကျွန်တော်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဆောင်းလူလင်

‘ အိမ်ကျမှဖတ်ပါဝေရယ် ’

ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့စာကို ကျွန်တော်ရှေ့မှာဖတ်
ကြည့်မှာကို ကျွန်တော်ရှက်နေသည်။

တကယ်တော့ ကဗျာစပ်ပေးရကောင်းနိုးဖြင့် ကဗျာ
စာသားတွေလည်း တစ်ပိုင်းတစရေးခြစ်၊ နုရွသည် ပြောင်
မြောက်သည်ထင်သော စာသားများကိုလည်း ရွေးချယ်စဉ်း
စားရင်း... စာရွက်လွတ်ပေါင်းများစွာကုန်ခဲ့ရသောကျွန်တော်
သည်.. တကယ်တန်းရေးလိုက်သည့်အခါတွင်တော့ ဘာမှမ
ဆန်းကြယ်သော စာပိုဒ်လေးတစ်ခုသာထွက်လာခဲ့ပါသည်။

‘ ဝေ့အတွက်ဆို...

ဘာပဲလိုလို

ဘာပဲလုပ်ပေးရ ပေးရ

ဝေ့လိုသမျှအကူအညီတွေကို

အမြဲဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်..

ဝေ့ကို ထာဝရပါရမီဖြည့်ချင်တဲ့

စိုးဦး ’

သည်လိုနှင့် ရှစ်တန်းစာမေးပွဲကြီးပြီးဆုံးသွားလေ
သည်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ဝေ့ကိုကျွန်တော်မ
တွေ့ရပါ။ ဝေ့တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ရန်ကုန်မှာသွား
နေကြသည်ဟုသတင်းကြားရသည်။

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

ကိုးတန်းနှစ်အတွက် ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည်။ နေ့မှပင်
ဝေ့ကိုပြန်တွေ့ရတော့သည်။

‘ဟေး .. စိုး’

ဝေ့ကကျွန်တော့်ကိုမြင်မြင်ချင်း ပြေးလာကာ ဝမ်း
သာအားရခေါ်လိုက်သည်။

‘စိုးကိုပေးဖို့ ဝေ့မှာလက်ဆောင်ပါလာတယ်’

ဝေ့ကပြောပြောဆိုဆို လွယ်အိတ်ထဲမှ အထုတ်တစ်
ထုတ်ကိုဆွဲယူလိုက်၏။

ကျွန်တော့်လက်ထဲကမ်းပေးလို့ စက္ကူအိတ်ကိုလှုပ်
ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ချုပ်ပြီးသားကျောင်းစိမ်းပုဆိုးတစ်
ထည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဟင်-ဝေ ဘာဖြစ်လို့’

ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးအသစ်ကလေးကို ကြည့်ကာ ကျွန်
တော်ဝတ်ထားသော ပုဆိုးဟောင်းလေး၏ နံ့ချာမှအတွက်
ရှက်သွားမိလေသည်။ ကျွန်တော်ဝတ်ထားသောပုဆိုးမှာ မ
နှစ်ကဝတ်ခဲ့သောပုဆိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လဲ
ဝတ်စရာပုဆိုးနှစ်ထည်ပဲရှိသည်။

ဒါကိုသိလို့များ ဝေ့က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆောင်
ပေးလေသလား။

‘ဝေ့က စိုးကိုလက်ဆောင်ပေးတာလေ’

‘ဘာလို့ပေးတာလဲဝေရယ်’

‘စိုးက ဝေ့ကိုကူညီတယ်လေ၊ စာအုပ်တွေပေးငှား
တယ်၊ စာတွေလဲကူးပေးတယ်မှတ်လား’

ဆောင်းလှလင်

‘ အဲဒါ စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ကူညီတာပါ၊ လက်ဆောင်မျှော်ကိုးလို့ မဟုတ်ပါဘူးဝေ ’

‘ သိပါတယ်၊ စိုးကူညီလို့ ဝေစာတွေလိုက်နိုင်တာ၊ သိပ္ပံဘာသာတွဲနဲ့ အောင်တာ၊ မာမီကလဲ စိုးကိုလက်ဆောင်ပေးခိုင်းတယ် ’

‘ ဟင် ’

‘ အဲဒါ ဝေရန်ကုန်ကဝယ်လာတာ ’

‘ ဝေရယ် ’

ဝေနှင့် ကျွန်တော်ကြားမှာ အဟန့်အတားဟူ၍ တစ်ခုသာရှိသည်။

ထိုတစ်ခုကား... ဝေ့အစ်ကို ကိုအောင်မြတ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ကျောင်းမှန်စားဆင်းချိန်တွင် သူက ကျွန်တော်ကိုလာရန်လုပ်လေသည်။

‘ ဟေ့ကောင် နေဦး ’

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုအောင်မြတ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

‘ မင်းကဘာကောင်လဲကွ ’

စပြောကတည်းက မပြေပြစ်သောစကားဖြင့် စသည်။

‘ မင်းကိုငါကြည့်မရဘူး၊ ဟေ့ကောင် ’

ဆောင်းလူလင်

‘ဘာ ’

ကျွန်တော်ဒေါသထောင်းကနဲထွက်သွားသည်။ ဝေ၊
အစ်ကိုဆိုသောအသံဖြင့် စိတ်ကိုထိမ်းလိုက်ရ၏။

‘ မင်း ငါ့ညီမနဲ့မတွဲနဲ့၊ ငါ့ညီမနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး၊ မင်းလိုဆင်းရဲသားနဲ့မတူမတန်ဘူး၊ နားလည်
လား ’

‘ မင်း- ဝေလွင်နဲ့ဆက်ပြီးပတ်သက်ရဲရင် ပတ်သက်
ကြည့်၊ ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ ဒီမယ် .. ဒါကိုကြည့်ထား ’

စနေနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်
တော်တို့အိမ်အထိ ဝေရောက်လာခဲ့သည်။

ကြက်များကိုအစာကျွေးနေသောကျွန်တော်သည်..

‘ ဒါ-စိုးဦးတို့အိမ်လားဟင်ဒေါ်ဒေါ် ’

ဆိုသော မေးသံကိုကြားလိုက်သောကြောင့် အိမ်ရှေ့
သို့ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ဝေအသံကိုမှတ်မိလိုက်၍ အံ
လည်းအံ့ဩသွားမိသည်။

‘ ဟာ.. ဝေ ’

‘ ဒီနားဟိုနား စက်ဘီးစီးမယ်လို့ပြောပြီးထွက်လာခဲ့
တာပေါ့၊ စိုးဦးအလုပ်ပြီးပြီလားဟင် ’

‘ ပြီးပါပြီ ’

‘ ဝေကိုဒီနားက လွမ်းစေတီဆိုတာကိုလိုက်ပို့ပေးပါ
လား ’

‘ လွမ်းစေတီက ဟိုးချောင်ထဲမှာ ’

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလှလင်

‘ရှုခင်းလှတယ်ဆိုလို့ပါ’

‘ဝေသွားချင်ပို့ပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် တလက်စထဲရေချိုးလိုက်ဦးမယ်နော်’

‘ချိုးလေ၊ ဝေစောင့်နေမယ်’

လွမ်းစေတီကိုရောက်တော့ ဝေက စေတီကိုဦးချရုံချ သည်။

ကျွန်တော်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ဝေကပြောလေသည်။

‘ဝေလာတာ စိုးဦးကိုတောင်းပန်ချင်လို့ပါ’

‘ဗျာ’

‘ဟိုတစ်နေ့က ကိုကိုက စိုးဦးကိုရန်စတယ်ဆို’

‘ဪ.. ဒါလား၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဝေ၊ သူပြောတာ တွေလဲမှန်သားပဲ၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ပြောတာ ပြော ပါစေ’

‘ဟင်- ကိုကိုက စိုးဦးကိုဘာတွေပြောသွားလို့လဲ ဟင်၊ ဝေ့ကိုပြောစမ်းပါ’

‘ကျွန်တော်ကဆင်းရဲသားတဲ့၊ ဝေနဲ့မတူမတန်ဘူး တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဝေနဲ့ကင်းကင်းနေပါတဲ့’

‘အို..’

‘ကိုအောင်မြတ်ဦးပြောတာတွေမှန်ပါတယ်ဝေ၊ ကျွန် တော်တို့ကဆင်းရဲသားတွေပါ၊ ဝေအခုမြင်ခဲ့ပြီပဲ’

‘စိုးဦး၊ အဲဒါနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ ဝေ့မှာဒါတွေမရှိဘူး၊ စိုးဦးကိုခင်တာပဲရှိတယ်၊ ဝေ့ကိုစိုးဦးကူညီခဲ့တာတွေအတွက်’

သစ္စာ၏သားကောင်များ

ဆောင်းလူလင်

လဲ ဝေကကျေးဇူးတင်နေတာ၊ ဆင်းရဲတာချမ်းသာတာ လူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး၊ စိုးဦးကလူငယ်ပဲ၊ ယောက်ျားလေးပဲ၊ အခု ဆင်းရဲပေမယ့် ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်တည်တဲ့အခါ ကျချမ်းသာမှာပေါ့ ’

‘ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုအောင်မြတ်ဦးကလဲ အစ်ကို တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူ့ညီမအတွက်ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့ ’

‘ ဝေတောင်းပန်ပါတယ်စိုးဦး၊ ကိုကိုအစား ဝေကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုကိုကလေ ဘွားဘွားက မြေးဦးဆိုပြီး အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတာ ’

‘ ကျွန်တော်စကတည်းက စိတ်မဆိုးပါဘူးဝေရယ် ’

‘ စိုးဦးက သဘောထားကြီးတယ်နော်၊ ဝေလေ ကိုကိုပြောတာတွေအတွက် တောင်းပန်ချင်လို့ သက်သက် လာခဲ့တာ ’

‘ ဪ... ဝေရယ် ’

ဝေကား လူငယ်ထုကြားတွင် ရေပန်းစားလှသော အ လှနတ်မိမယ်တစ်ပါးပါတကား။

ဝေ့ကိုကျွန်တော့်နည်းတူ နှစ်သက်နေသူတွေ မနည်း မနော့ရှိနေကြောင်း ထိုအဖြစ်ကသက်သေပြလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ရင်တွေပူလောင်လာသည်။

ဝေ့နှလုံးသားတွင် အခြားသူတစ်ယောက်ရှိနေမှာကို ကျွန်တော်စိုးရိမ်လာသည်။

ဆောင်းလှလင်

လတ်တလောအခြေအနေတွင် ကျွန်တော်သည် ဝေ
နှင့် အရင်းနှီးဆုံးနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေခွင့် ရယူဖြစ်သည်။ ဝေ
နှင့် သည်လောက်အနေနီးစပ်ပြီးမှ ဝေ တခြားသူတစ်ယောက်
ကိုချစ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိပါမည်လား။

ကျွန်တော်ချစ်နေကြောင်းကို ဝေသိအောင် တရားဝင်
ဖွင့်ပြောသင့်သလား။

ခင်မောင်ဇော်နှင့် အခြားသူငယ်ချင်းများကလည်း
ကျွန်တော် ကိုမြှောက်ပေးခဲ့လေသည်။

‘ မင်းစဉ်းစားနော၊ ခုအချိန်မှာ ဝေကမင်းကိုအရမ်း
ဖေဗာပေးနေတာ၊ မင်းကျန်ရစ်ဖြစ်နေမယ်ဟေ့ကောင် ’

‘ ဟုတ်တယ်၊ ဝေ့ကိုလိုက်နေတဲ့ ကောင်တွေကနည်း
တာမဟုတ်ဖူး ’

ကျွန်တော်သည် အနုနဲ့ ဆုံး၊ အလှပဆုံးစာလုံးများကို
တန်ဆာဆင်ကာ ဝေ့ကိုပေးဖို့ ရည်းစားစာတစ်စောင်ကို သုံး
ညအချိန်ကုန်ခံ၍ရေးခဲ့လေသည်။

‘ အဲဒီ.. အဲဒီထဲမှာ စာ.. စာတစ်စောင်ပါတယ်ဝေ၊
ဖတ်ကြည့်၊ အိမ်ရောက်မှဖတ်ကြည့်နော် ’

ကျွန်တော် အသံများ သိသိသာသာတုန်ယင်နေပါ
သည်။

ဆောင်းလှလင်

တစ်ညလုံး ကျွန်တော်အိပ်မပျော်တော့။

ဒီအချိန်ဆိုရင် ဝေ ကျွန်တော် စာကိုဖတ်နေပေရော့ မည်။ ဝေစိတ်ဆိုးမှာလား၊ ကျွန်တော် ကိုများရန်တွေ့ မလား။

သည်လိုမှမဟုတ်လျှင် ဝေ ကျွန်တော် ကိုချစ်တယ် လို့ အဖြေပေးမှာလား။ အဖြေပေးရင်ကော စာပြန်ရေးပြီးပေး မှာလား၊ နှုတ်နှင့် ဖြေမှာလား။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားရင်း ဘယ်လူးညာ လှိမ်းဖြင့် အိပ်မပျော်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းအသွားတွင် ကျွန်တော်၏ အထင်အမြင်များအားလုံး လွဲမှားသွားသည်ကိုကြုံရလေသည်

‘ ဝေတို့က ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲစိုးရယ်၊ ဝေ ကိုအဲလိုစာမျိုးမပေးပါနဲ့ ’

‘ မဟုတ်ဖူးဝေ၊ ကျွန်တော် ဝေကို.. ’

‘ အဲလိုစကားမျိုးလဲ မပြောပါနဲ့ဦး စိုး၊ ဝေတို့က ခု မှ ဆယ်တန်းပဲရှိသေးတာ၊ ဝေတို့အရွယ်က ရည်းစားထားရ မယ့်အရွယ်မှမဟုတ်သေးတာ ’

‘ ဒါပေမယ့် .. ’

‘ ဘာဖြစ်လဲ ’

‘ ဝေကို .. ဝေကို .. ကျွန်တော် .. ’

‘ ချစ်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ’

‘ ဟုတ်ပါတယ် ’

‘ ဝေယုံပါတယ်စိုး၊ စိုး ဝေကိုချစ်နေတာလဲ သိပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် .. ဝေတို့ ရည်းစားလိုတော့ မနေချင်သေး ဘူးဟယ် ’

ဆောင်းလှလင်

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မှာလဲ ဝေ ’

‘ ကျောင်းနေတုန်းမှာ ဝေ ရည်းစားမထားချင်ဘူး၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှထားမယ်၊ အဲဒီကျမှထားမယ် ဝေ့ရဲ့ ရည်းစားကလဲ စိုးပဲဖြစ်မှာပါ၊ စိုးဝေ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဝေ ယုံတယ်၊ အခုတော့ ဒီစကားတွေမပြောကြေး၊ ဆယ်တန်း အောင်မှ တစ်ခါထပ်ပြောနော် ’

‘ ဝေရယ်၊ အခုပြောရတာက ဝေ့ကိုစိုးရိမ်လို့ပါ၊ ဝေ့ ကိုစိတ်ဝင်စားနေတဲ့လူတွေက များတယ်လေ ’

‘ စိုး၊ တို့နဲ့အနီးကပ်အဖြစ်ဆုံး စိုးက ရည်းစားစာ ပေးတာကိုတောင် ဝေ့ငြင်းနေတာလေ၊ ဝေ့ကို ဘယ်သူတွေ က ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားစား၊ ဝေက ပညာသင်တုံးမှာ အချစ်ရေးကို စဉ်းစားမှာကိုမဟုတ်ဖူး ’

‘ ဒါဖြင့် .. ’

‘ မစိုးရိမ်ပါနဲ့စိုးရယ်၊ ဝေပြောပြီလေ၊ ဆယ်တန်း အောင်တဲ့အချိန်ကျ ဝေ့ကိုရည်းစားစကားတစ်ခါထပ်ပြောပါ လို့၊ အဲဒီကျတော့ ဝေ့အဖြေပေးမှာပါလို့၊ စိတ်ချပါစိုး၊ ဝေ ပေးမယ်အဖြေကလဲ စိုးကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေမျိုးပဲဖြစ်မှာ ပါ ’

ဝေမိတ္တူကူးပေးလိုက်သော စာရွက်ပိုင်းလေး၂ခုကို ကြည့်ရင်း အတိတ်ဖြစ်ရပ်များက အသစ်သဖွယ်ပြန်လည် ထင်ဟပ်လာခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလူလင်

စိုးရေ..

ဝေမိတ္တူကူးပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ကလေး
နှစ်ရွက်ကိုမြင်တာနဲ့ ငယ်ငယ်က စိုးရဲ့လက်ရေးလေးတွေဆို
တာ စိုးမှတ်မိမှာပေါ့၊

ပြီးတော့ စိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ
လေးတွေအားလုံးကို အသေးအဖွဲကအစ ဝေသိမ်းထားတယ်
ဆိုတာယုံစေချင်လို့ပါ။

ဝေ့မှာလေ စတန်းနှစ်က စိုးကူးပေးထားတဲ့
မှတ်စုစာအုပ်ကလေးတွေတောင် ခုထိရှိတုန်းပဲ၊ သိလား။ အ
မှတ်တရသိမ်းထားတာလေ။ စိုးနဲ့ပြန်ဆုံမှ သက်သေပြရဦး
မယ်။

စိုးရေ.. ဝေလေ.. စိုးနဲ့ပြန်ဆက်သွယ်ခွင့်
ရတော့ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းလေးကို ပြန်ပြီးသတိရမိတယ်
ကွယ်၊ နေ့ရှိသရွေ့ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေပဲ တွေးနေမိ
တော့တာပဲ။

ကိုကိုက စိုးကိုရန်စတာတွေ၊ စိုးအိမ်ကို ဝေ
လာလည်တာတွေရောပေါ့။ ဩော်.. စိုးရေ၊ ကိုကိုတစ်
ယောက်တော့လူကြီးဖြစ်သွားလို့ အရင်လိုလူဆိုးကြီးမဟုတ်
တော့ပါဘူးဟယ်၊ သူလဲ နိုင်ငံခြားမှာအတွေ့အကြုံစုံလို့
ရင့်ကျက်နေပါပြီ။

ဟိုတလောက စာရေးတုန်းကတောင် 'မိဝေ၊
နှင်မငယ်တော့ဘူးနော်၊ အိမ်ထောင်ပြုရင် ပြုပါတော့လား'
တဲ့၊ သူကတိုက်တွန်းနေတာ။

ဆောင်းလှလင်

ငယ်ငယ်တုံးကများ၊ ဒီလိုစကားမျိုးပြောပါ
လိမ့်မယ်နော်၊ ညီမအနားကပ်တဲ့သူမှန်သမျှကို ရန်လုပ်နေ
တာ။

စိုး-

ဆုံချင်လှပြီကွယ်။

ဝေ မာမီ့ကိုဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။

ဝေတို့ဆုံဖို့ကိစ္စစီစဉ်ပါဦး၊

စိုးရေ.. သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်

ဇာတ်ကားကိုရောသတိရသေးရဲ့လား။

ဝေဟာ စိုးရဲ့ သစ္စာရှိသောပန်းလေးတစ်

ပွင့်ပါကွယ်...

ဝေ၏စာများက ကျွန်တော်နှလုံးသားကို ငယ်မူပြန်
စေကာ လန်းဆန်းတက်ကြွစေခဲ့ပါလေသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

‘ ပန်းခြံထဲကို ခဏဝင်ချင်တယ်မောင် ’

ရုံးဖွင့်သည်နေ့တိုင်း ရုံးအတက်တွင် သွယ်အိမ်သို့
ဝင်ခေါ်လေ့ရှိသလို၊ ရုံးအဆင်းတွင်လည်း အိမ်အထိ ကျွန်
တော်လိုက်ပို့တတ်ပါသည်။

သည်နေ့တော့ သွယ်က ပန်းခြံထဲဝင်ချင်တယ်ဆို၍
မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

လူရှင်းသည်ထိုင်ခုံအထိ ဦးဆောင်သွားနေသည့်
သွယ်တွင် ကျွန်တော်ကို ပြောစရာတစ်ခုခုရှိနေပြီထင်ပါ
သည်။

သွယ်က ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ မောင် ထိုင်လေ ’

‘ သွယ် မောင်ကိုဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ’

‘ ပေးစရာတစ်ခုရှိလို့ပါမောင် ’

သွယ်က လက်ဆွဲခြင်းထဲက တစ်စုံတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

သွယ်လက်ထဲတွင် နိုင်ငံခြားဖြစ်စာအိတ်တစ်လုံးပါ
လာလေသည်။

စာအိတ်နှင့် စာအိတ်ပေါ်မှလက်ရေးကို မြင်လိုက်
သည်တွင် ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားတော့သည်။

ဆောင်းလှလင်

ဝေ ကျွန်တော့်ဆီစာရေးတိုင်း သုံးနေကျ စာအိတ်အပြာနှင့် စာအိတ်ပေါ်မှဝေ့လက်ရေး။ ဝေက စာရေးတိုင်း ရုံးလိပ်စာနှင့်သာထည့်တတ်သည်။

‘ စာခွက်ထဲမှာတွေ့လို့ သွယ်ယူလာတာ၊ မောင့်စာဆိုတော့ သွယ်နဲ့လဲဆိုင်တယ်လို့မှတ်ပြီးဖတ်မိတယ်မောင် ’
‘ သွယ် ’

ရုံးလိပ်စာဖြင့်ရောက်လာသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စာများကို ဝင်စာဌာနမှရွေး၍ စာထည့်ခွက်တစ်ခုထဲထည့်ပေးထားတတ်ပါသည်။ သက်ဆိုင်သူက စာခွက်ထဲတွင် ရှာယူရုံသာဖြစ်သည်။ ဝေပို့လိုက်သောစာကို သွယ်က ကျွန်တော့်အတွက် ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ သွယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူများရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေးစာကို သွယ်မဖတ်သင့်ပါဘူး၊ မောင်ကတော့ သွယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ထိအောင် နားလည်မှုရပြီးသားဆိုတော့ သွယ်သိသင့်တယ်ထင်ပြီး ဖတ်လိုက်မိတာပါ၊ ရော့- မောင့်စာ ’

သွယ်ကမ်းပေးသည်။ စာအိတ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကြောင်နေမိသည်။

‘ ယူပါမောင်၊ ဒီစာရေးတဲ့အမျိုးသမီးက မောင့်ငယ်ရည်းစားပေါ့နော်၊ သွယ်ထက်အချိန်အများကြီးစောပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့မောင့်ချစ်သူပေါ့၊ ဟုတ်လား မောင် ’

ပြောရင်း သွယ့်အသံတွေတုန်လာပြီးမျက်ရည်ကျလာသည်။

‘ မငိုပါနဲ့သွယ်ရယ် ’

‘ အို- မောင်တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ သွယ့်ဘဝသွယ်ဝမ်းနည်းပြီးမျက်ရည်ကျမိတာပါ၊ မောင့်ကိုမျက်ရည်ခံထိုးနေ

ဆောင်းလှလင်

တာမဟုတ်ပါဘူးမောင်၊ မောင်ပစ်သွားရင် သွယ်ဘာသာ သွယ် ကြိတ်မှိတ်ပြီးခံစားမယ်၊ ကိုယ်ဖက်ပါလာအောင် တော့ သွယ်ဘယ်တော့မှမျက်ရည်ခံမထိုးဘူးမောင် ’

‘ သွယ်စိတ်ဓာတ်ကိုမောင်နားလည်ပါတယ်၊ အခု ကိစ္စက မောင်ကြောင်ဖြစ်ရတာပါ၊ မောင်မကောင်းတာပါ ’

သွယ်မျက်ရည်များကိုသုတ်ပစ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

‘ မောင်မကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်လည်း ကောင်းတယ်၊ ဝေဆိုတဲ့အမျိုးသမီးလည်းကောင်းပါတယ်၊ မကောင်းတာက သွယ်ကံပါ ’

‘ သွယ်ရာ.. ’

‘ စာကိုဖတ်ကြည့်တာနဲ့ မောင်တို့အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပါပြီမောင်၊ အဲဒီတော့ မောင်ပြတ်သားရတော့ မယ် ’

‘ ဟင် ’

‘ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကိုလည်းအဆက် မပြတ်နိုင်၊ သွယ်ကိုလည်းကတိတွေပေးထားပြီး လှေနံနှစ် ဖက်နင်းချင်နေလို့ရမလားမောင်၊ မောင်ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရမှာပေါ့ ’

‘ မောင် အဲဒီအထိမစဉ်းစားရသေးပါဘူးသွယ်ရာ ’

‘ ဘာ- ဒီမယ်မောင်၊ သွယ်ရော.. ဝေဆိုတဲ့အမျိုးသ မီးရောဟာ မိန်းမပေါ့၊ မိန်းမပျက်တွေ မဟုတ်ဖူးမောင်ရဲ့၊ မောင်က အလေးအနက်မစဉ်းစားပဲနဲ့ သွယ်တို့နှစ်ယောက် ကို ဘယ်လိုသဘောနဲ့ဆက်ဆံနေတာလဲ- ကဲ- ’

ဆောင်းလှလင်

‘ သွယ်ကိုမောင်လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးထား တယ်လေ ’

‘ အဟင်း..ဟင်း.. အဲဒါက ဝေနဲ့မောင် ပြန်အဆက် မရခင်က ပေးခဲ့တဲ့ကတိလေ၊ သွယ်ရှင်းရှင်းပဲမေးပါ့မယ်၊ အခုအချိန်မှာ သွယ်နဲ့ဝေနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုပဲ ရွေးဆိုရင် မောင်ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုလက်ထပ် မလဲ ’

‘ ’

‘ မောင်မဖြေနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ စဉ်းစားပါဦး မောင်၊ မောင်အနေနဲ့မဆုံးဖြတ်လို့လဲ မရတော့ပါဘူး၊ အဲဒီ စာကိုဖတ်ကြည့်လေ၊ ဝေကလဲ မောင်အဖြေကိုတောင်းဆို ထားတာတွေလိမ်မယ်၊ မောင်တွေဝေနေလို့ မရတော့ပါဘူး၊ သွယ်ကတော့ စကားအကုန်ပြောလိုက်မယ်မောင်၊ မောင်ဆုံး ဖြတ်ချင်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ၊ မောင်ရွေးချင်တဲ့သူကို ရွေးပါ၊ သွယ်ကြေနပ်ပါ့မယ်၊ သွယ်ကို ငဲ့ညှာစဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ မောင်နှလုံးသားနဲ့ တကယ်ပိုချစ်နိုင်မယ်သူ၊ မောင်နဲ့တစ် သက်လုံး လက်တွဲနိုင်မယ်လို့ထင်တဲ့သူကိုသာ မောင်ရွေး လိုက်ပါ၊ သွယ်နဲ့ပေါင်းနေပြီးမှ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တမ်းတနေတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုတော့ သွယ်မလိုလားဘူး၊ သွယ် သဘောက ဒါပါပဲ ’

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

စိုး-

ဝေတို့အနှစ်နှစ်အလလကမျှော်လင်၊ခဲကြ
တဲ၊ ပြန်ဆုံကြဖို့အခွင်အရေးကတော့ ပေါ်လာပြီစိုးရေ..

စိုးကိုချစ်ပါတယ်လို့အဖြေပေးပြီး ပြန်ဆုံ
ဆည်းကြဖို့ကတိတွေကိုလည်း အထပ်ထပ်ပေးခဲ့တယ်နော်၊
အဲဒါဟာ ၁၅နှစ်မကတောင် ကြာခဲ့ပါရောလားစိုးရယ်..

ခုချိန်ထိ မဆုံကြရသေးတာကတော့ ဝေ
ဖက်ကလိုအပ်ချက်ပါ၊ ဝေလေ.. ညကတစ်ညလုံး စိုးနဲ့ခွဲရခါ
နီး မြန်နွာရုံကြီးမှာရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးနေမိ
တယ်၊

ဝေတို့ကြည့်ခဲ့တဲ့ကားက ‘သစ္စာပန်းတစ်
ပွင့်’နော်၊ အဲဒါ ဝေတို့အတွက် နိမိတ်ပါပဲ၊ ဝေရောစိုးရော
သစ္စာမှန်ကြလို့ ဝေတို့ပြန်ဆုံကြရတော့မယ်လေ၊

ပြင်ဦးလွင်ထိအောင် စိုးမလာခဲ့နဲ့ဦး၊ ကြား
ထဲမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုဖြစ်သွားလို့၊ ဝေမာမိရယ်၊ အဒေါ်
တစ်ယောက်ရယ် ဒီနှစ်နေ့မှာ ပုဂံကိုဘုရားဖူးသွားကြမယ်
လေ၊ အဲဒါ ဝေလိုက်ပို့ရမယ်။

ဝေတို့ မေလ၁၂-ရက်နေ့ ပြင်ဦးလွင်က
ထွက်ကြမယ်၊ ၁၃-ရက်နေ့ည မိတ္ထီလာမှာတစ်ညအိပ်မယ်
စိုး၊ ဝန်ဇင်းဟိုတယ်မှာအိပ်ဖို့စီစဉ်ထားတယ်၊

အဲဒီတော့ မေလ၁၃-ရက်နေ့မှာ မိတ္ထီလာ
ကိုရောက်အောင် စိုးလာခဲ့ပါ။ ဝန်ဇင်းဟိုတယ်မှာ ဝေတို့ရှိ
နေကြမယ်၊ လာတွေ့လှည့်ပါ၊ စိုးကို မာမိနဲ့ရော အန်တီနဲ့

ဆောင်းလှလင်

ပါတွေ့ပေးချင်တယ်။ ဝေ မာမီ့ကိုလည်း အကြောင်းစုံဖွင့်၊
ပြောထားပြီးပါပြီ။ မာမီက ဝေ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် ဘာမှ
မပြောဘူး၊ သမီးသဘောပါတဲ့။

စိုးရေ့..

စိုးနဲ့ ဝေတို့ ဘဝရှေးရေးကိုလဲ ဆွေးနွေးကြ
စို့ကွယ်၊

စိုးရယ်.. ၁၅နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ တကယ်
ဖြတ်သန်းပြီးတော့လဲ ဘာမှမကြာသလိုပါလားနော်၊ ဝေ
တော့ စိုးနဲ့ ပြန်ဆုံရမှာတွေ့ပြီး ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ငယ်ငယ်
က စိုးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကြားယောင်ပြီး မျက်စိထဲမှာ
စိုးကိုပဲမြင်ယောင်နေမိတယ်၊

မေလ၁၃-ရက်နေ့ အရောက် မိတ္ထီလာကို
လာဖြစ်အောင်လာနော်စိုး၊ ဝေမျှော်နေမှာ၊

သာယာလှပမယ် အနာဂတ်အတွက်....

စိုးရဲ့ ဝေ ...

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

သည်အကြောင်းတွေကို မကြာခင်မှာပင် ကိုရဲမင်းသိ
သွားခဲ့သည်။ ကိုရဲမင်းက ကျွန်တော်ကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်
ပင်ပုတ်ခတ်ခဲ့ပါသည်။

ကိုရဲမင်းကတော့ သူ့ဇနီးမြမြမွန်နှင့်ပတ်သက်ကာ
သွယ်ဖက်မှခံပြင်းပေမည်။ သဘာဝကျပါသည်။

ကျွန်တော်အဖို့တော့ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းများကို
ဘာမှမသိသောကိုရဲမင်းကို အကြောင်းပြစရာရှာမရပါ။ ကျွန်
တော်ပြောလျှင်လည်း အပြစ်လွတ်အောင်ဆင်ခြေပေးတာလို့
ပင်ထင်ပေမည်။

ကျွန်တော်သည် ကိုရဲမင်း၏ရှုံ့ချမှ၊ မြမြမွန်၏ငြူစူ
မှများကို မသိကျိုးကျင်ပြု၍နေခဲ့ရလေသည်။

အဲဒါထက်အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ဖို့။
ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်ကန်ဖို့သာဖြစ်ပါသည်။

သွယ်ပြောသလိုပင်... ကျွန်တော်ပြတ်ပြတ်သားသား
ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။

ဝေပေးလိုက်သည်ရက်ချိန်းကိုရောက်ဖို့ ရက်သိပ်
မလိုတော့။ ၂ပတ်သာလိုပါတော့သည်။

ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုရွေးရမည်လဲ။

ဝေဖိတ်ခေါ်ရာမိတ္ထီလာသို့သွားလိုက်လျှင် ဝေကိုရွေး
ချယ်ပြီးသားဖြစ်လိမ့်မည်။ ဝေနှင့်သွားတွေ့သင်သလား။

သွယ်ကိုရော ကျွန်တော်လက်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား။

ကျွန်တော်နှလုံးသားသည် ဝေခွဲရခက်စွာဖြင့် အ
ပြင်းအထန်လှုပ်ရှားလာရသည်။

ဆောင်းလုလင်

အနှစ်နှစ်အလလက မျှော်လင်၊ စောင့်၊ စားခဲ၊ ရသော ကျွန်တော်၊ အချစ်ဦးဝေကို ကျွန်တော်သွားမတွေ့ပဲ မနေနိုင်ပါ

သွယ်၊ ကိုလည်း လက်တွဲဖြုတ်ပစ်ဖို့မဝံ့ရဲပါ။ မိန်းကလေးဖြစ်သော သွယ်ဘဝကို ကျွန်တော်စာနာရပေမည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ရာပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက သွယ်နှင့် ကျွန်တော်အနေအထားကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။ မကြာမြင်သောအချိန်တွင် လက်ထပ်ကြမည်ချစ်သူနှစ်ဦးဟုသိထားဆဲအချိန်တွင် သွယ်ကို ကျွန်တော်ပစ်ထားခဲ့ပါက သွယ်ဘဝဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်နည်း။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေအလည်မှာ သွယ်မျက်နှာငယ်ရပေတော့မည်။ ရုံးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ရည်းစားပျက်မအဖြစ်နာမည်ဆိုးတွင်တော့မည်။ လူအထင်သေးမှူ၊ ရှုံ့ချမှူတွေကို သွယ်ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ လူမှူရေးဆုံးရှုံးနစ်နာမှူတွေ သွယ်မှာအများကြီးရှိလာနိုင်ပါသည်။

ပြီးတော့ .. ကျွန်တော်ကရော သွယ်ကိုဘယ်လိုဆက်ပြီးမျက်နှာချင်းဆိုင်မည်လဲ၊ လက်တွဲဖြုတ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ အမိုးအကာတစ်ခုထဲအောက်မှာ နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရမည်အနေအထားကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့မလွယ်ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်လို လိပ်ပြာလုံစွာမှတ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် သွယ်ဘဝကိုစာနာရပေတော့မည်။

သည်လိုဆိုရင် ဝေ့ကိုရော.. လက်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား ?
ဝေ့ကိုလည်း ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။
ဝေသည် ကျွန်တော်အချစ်ဦး၊ ငယ်ကျွမ်းဆွေဖြစ်သည်။ နှစ်လများစွာမျှော်မောခဲ့ရသောချစ်ဦးသူဖြစ်သည်။

ဆောင်းလှလင်

ဝေခွဲရခက်နေပြီ။

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေရှုပ်ထွေးလာပြီ။

တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်ကုန်ဆုံးသွားသော်လည်း ပြတ်
သားသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချနိုင်သေးပါ။

* * * * *

မည်သို့ပင်ဆိုစေ.. ဝေနှင်ချိန်းဆိုထားသည်ရက်
အပိုင်းအခြားအတွက် ခွင့်ကြို၍တင်ထားလိုက်သည်။

ခရီးထွက်ရန်..ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ခွင့်
တစ်ပတ်တောင်းခံထားသော ခွင့်လျှောက်လွှာလေးကိုကြည့်
၍ သွယ်မျက်နှာပျက်နေရှာသည်။

ယခုဆိုလျှင်.. မိတ္တီလာသို့သွားရောက်ရန်အတွက်
မီးရထားလက်မှတ်ကိုပင် ကျွန်တော်ဝယ်ထားပြီးပါပြီ။

ကျွန်တော်၏ခွင့်ရက်သည် မနက်ဖန်မှစတင်ပါလိမ့်
မည်။ မနက်ဖန် ညနေ၃နာရီ၁၅မိနစ်တွင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး
မှထွက်ခွာမည်။ ဒဂုံ-မန်းအထူးအမြန်ရထားဖြင့် သာစည်ဘူ
တာအထိ ကျွန်တော်လိုက်ပါသွားမည်။ သာစည်မှတစ်ဆင့်
မိတ္တီလာသို့ခရီးဆက်ရမည်။

‘ မောင်သွားတော့မှာပေါ့နော် ’

ညနေပိုင်းရုံးအဆင်းတွင် သွယ်အိမ်အထိ ကျွန်တော်
လိုက်ပို့တော့ သွယ်က ကျွန်တော်ကိုစိုက်ကြည့်ကာမေးခဲ့
သည်။ သွယ်သည် မျက်ရည်ခံမထိုးဘူးဆိုသည် သူ့စကား
အတိုင်း မျက်ရည်မကျအောင်ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည်။ ထိန်း
ချုပ်ထားမှန်းလည်း သွယ်အမူအရာက သိသာလှပါသည်။

ဆောင်းလှလင်

သည်အဖြစ်ကပဲ သွယ်အပေါ်ဂရုဏာသက်စရာ၊ သနားစရာ ဖြစ်နေရပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သွယ်စိတ်ပေါ့ပါးသွားရန်နှစ်သိမ် ရမည်။ စကားလုံးကိုရှာမရခဲချေ။ ဟန်ဆောင်ပြီးတော့လည်း ချောမြူမနေချင်တော့ပါ။ သွယ်သည် ဟန်ဆောင်နှစ်သိမ် တိုင်းယုံမည် မိန်းကလေးမဟုတ်။

‘ မောင်ပြန်လာမှာပါသွယ်၊ မောင်ပြန်လာမှာပါ ’

ကတိပေးသကဲ့သို့ မရေရာသောစကားကိုသာရွတ် ပြခဲ့မိလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တိတိကျကျ မဆုံးဖြတ်ရ သေးပါ။ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာရှုပ်ထွေးနေဆဲသာဖြစ်သည်။

မိတ္တီလာသို့ သွားရောက်ခြင်းမှာ ဝေ့ကိုတွေ့ချင်စိတ် သက်သက်ဖြင့် သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဝေ့ကိုရွေးချယ် လိုက်ပြီဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်မဆုံးဖြတ်ဝံ့သေး။

သွယ်ကိုလည်း သနားနေမိသည်။

အဲဒီလိုအချိန်မှာပဲ.. ကျွန်တော်၏ဝေ့ခွဲရခက်မှုကို မ ထင်မှတ်သောအကြောင်းတရားတစ်ခုက ပံ့ပိုးကူညီလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ယနေ့ ထုတ်သတင်းစာကိုယူ၍ဖတ်လိုက်သည်။

ယနေ့ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်ကို အမှတ်မထင်ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်မျက်လုံးများ ရုတ်တရက်ပြာဝေသွားရလေတော့သည်။

ရင်များလည်းတဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာသည်။

မြန်မာရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း

“ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့် ”

(ကျော်သူ၊ မို.မို.မြင့်.အောင်၊ တင်နီလာဝင်း)

ကျွန်တော်နှင့်.ဝေ ခွဲရခါနီးကြည့်.ခဲ.သော ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းကို တီဗွီမှပြန်လည်ထုတ်လွှင့်.တော့.မည်။

ကျွန်တော်.သွေး.တွေ့.နွေး.လာ.သည်။

“ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့် ”

အဆုံးအထိမကြည့်.ခဲ.ရ.သော ဇာတ်ကားတစ်ကား၊ မင်းသားနှင့်.မင်းသမီးကွဲသွားပြီး နောက်ဘာဆက်ဖြစ်သေးတယ်ဆိုတာ သိချင်နေရတဲ့.ဇာတ်ကား။

ဝေ.ကိုလွမ်း.ရ.ခြင်း.နှင့်.အတူ ဤဇာတ်ကားကိုပါ ကျွန်တော်တမ်း.တ.အမှတ်.ရ.နေ.ခဲ.သည်။

ခုတော့ .. လွန်.ခဲ.သော.၁၅.နှစ်.က တစ်ပိုင်း.တစ်စ.သာ ကြည့်.ခွင့်.ရ.ခဲ.သော.ရုပ်.ရှင်.ကား.ဟောင်း.ကို ရုပ်.မြင်.သံ.ကြား.ဖန်

ဆောင်းလှလင်

သားပြင်ပေါ်မှတစ်ဆင့်၊ ပြန်လည် မြင်တွေ့ခွင့်ရပေတော့မည်။

တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းပါသည်။

မနက်ဖန် ဝေနှင့်သွားတွေ့ခါနီးအချိန်နှင့် ကိုက်ညီစွာပင် ကျွန်တော်တို့ဘဝ၏ အမှတ်တရရုပ်ရှင်ကားကို တီဗွီက ထုတ်လွှင့်ပြသပေတော့မည်။

ကျွန်တော်အတွက် ကောင်းသောနိမိတ်ဖြစ်ပါစေ..

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

အစောကြီးကတည်းက ရုပ်မြင်သံကြားရှေ့မှာ ကျွန်တော်ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားလာမည်အချိန်ကို စိတ်စောစွာဖြင့် စောင့်စားနေမိလေသည်။

သတင်းအစီအစဉ်အပြီးမှာအနှစ်နှစ်အလလကကြည့်ချင်ခဲ့သော ကျွန်တော်ရဲ့ 'သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်' ဇာတ်ကား စပြပါပြီ။

ဟိုးလွန်ခဲ့သော၁၅နှစ်ကျော်က ရုံတင်ပြသခဲ့သည့် အဖြူအမည်းဖလင်ဖြင့် ရိုက်ကူးထားခဲ့သော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား။

မိုးမိုးမြင့်အောင်၏ နုပျိုလန်းဆန်းသောအလှကို ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသည်။ ပြုပြင်ဖန်တီးမှုများဖြင့် ဟန်ဆောင်စရာမလိုပဲ တကယ်လှပ၍ တကယ်နုပျိုသော တကယ်အလှကိုပြန်မြင်ရခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

ကျော်သူ့ကိုလည်း တက်ကြွသွက်လက်သော လူငယ်လေးတစ်ဦးအဖြစ် ပြန်မြင်ရလေသည်။

တကယ်တော့လဲ ဤဇာတ်ကားသည် ထိုမင်းသားမင်းသမီးများ တက်သစ်အရွယ်က ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဇာတ်ကားစသည်နှင့်.. ကျွန်တော်အတွေးများသည် လွန်ခဲ့သော၁၅နှစ်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ဖန်သားပြင်ထက်မှမြင်ကွင်းများသည် ကျွန်တော်အား အတိတ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေပြီ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ကျွန်တော်မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့မြို့က မြန်နှာရုံတော်
ကြီးထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မြန်နှာရုံတော်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်ဘေး၌ ဝေထိုင်
နေသည်။

အကြော်ရောင်းသည် မုဆိုးမကြီးဒေါ်စံရှားတင်က
သားကျော်သူကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစားဖို့ ဆုံးမ
သည်။ အခန်း။

ကျော်သူနှင့် အိမ်နီးချင်းသူငယ်ချင်း တင်နီလာဝင်း
တို့ ကျောင်းအတူသွားကြခန်း။

ထိုပြကွက်များပြစဉ်က ဝေ့လက်ဖမိုးလေးကို ကျွန်
တော်လက်ဖဝါးဖြင့် ခပ်ဖွဖွလေးအုပ်ထားခဲ့သည်။ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင်မကိုင်ရဲပဲ အဲဒီလိုခပ်ဖွဖွလေးထိထားရုံဖြင့် ရင်တွေမ
တရားခုန်ခဲ့တာကို သတိရလာသည်။

ထို့နောက်.. ကျော်သူတို့ကျောင်းကိုမို့မို့မြင့်အောင်
ရောက်လာသည်။ မို့မို့မြင့်အောင်ကိုကျောင်းလာအပ်ပုံအခန်း
ကျွန်တော်တို့အဖြစ်နှင့်ဆင်တူသဖြင့် ဝေ့လက်ကိုရုတ်တ
ရက်ဖြစ်ညစ်အသိပေးလိုက်ရာမှ.. လွတ်မပေးတော့ပဲ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင်ကိုင်ထားဖြစ်ခဲ့သည်။

မို့မို့မြင့်အောင်နှင့်တင်နီလာဝင်း သူငယ်ချင်းတွေ
ဖြစ်သွားပုံ၊ တင်နီလာဝင်းမှတစ်ဆင့် ကျော်သူနှင့်မို့မို့မြင့်
အောင်တို့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြပုံပြကွက်များက တီဗွီမြင်
ကွင်းထက်တွင်ဆက်ပေါ်လာသည်။

‘ ဝေ ကိုယ်ဆီကိုစာဆက်ဆက်ရေးနော် ’

‘ အင်းပါ ’

ဆောင်းလှလင်

‘ ဝေစ၊ ရေးမှ ကိုယ်ရေးလို့ ရှုမှာလေ၊ ဝေ့တို့လိပ်စာ အသစ်ကို ဝေ့စာဖတ်ရမှ သိရမှာမဟုတ်လား ’

‘ ဝေ့ပြောင်းသွားပြီးတစ်ပတ်အတွင်းမှာ စိုးဆီကိုဝေ့ စာရောက်လာစေရမယ် ’

အဲသည်တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေလေ။ ဝေ့အ သံတွေကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြားယောင်လာသည်။

ကျော်သူနှင့် မိုးမိုးမြင့်အောင်တို့ ချစ်သူဖြစ်သွားကြ ပြီ။ မိုးမိုးမြင့်အောင်မိဘများက ရိုက်နှက်ဆုံးမသည် အခါ လွမ်းခန်းစလာတော့သည်။

‘ ဟင်း- အကြော်သည်မှဆိုးမသားဆင်းရဲသားကိုမှ ချစ်ရတယ်လို့ ကွာ၊ တောက်- ဒင်းနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့ တူသလား၊ တန်သလား ’

ဝေ့လည်တိုင်နှင့် ပါးပြင်မှ သနပ်ခါးနံ့လေးများက တစ်ချက်တစ်ချက် သင်း၍လာသည်။ ဝေ့နှင့် ခွဲရတော့မယ် အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနီးလာပေပြီ။

မခွဲရခင်မှာ ဝေ့ပါးလေးကို မွှေးခွင်ရဖို့ ထိုအချိန်မှ စ၍ ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။

ရုပ်ရှင်က ကျော်သူက မိုးမိုးမြင့်အောင်ကို ခိုးပြေး မည် အခန်းရောက်နေပြီ။

မိုးမိုးမြင့်အောင် အိမ်ပေါ်မှတိတ်တိတ်ကလေးဆင်း လာပုံ။

ကျော်သူ ခြံနောက်ဖက်သစ်ပင်အကွယ်မှာစောင်နေ ပုံ။

ဆောင်းလှလင်

ချစ်သူနှစ်ဦးဆုံမိသွားကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
ယောက် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

လွန်ခဲ့သည်။ ၁၅နှစ်၊ ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့စဉ်က ထိုအ
ခန်းအပြီး နောက်တစ်ခန်းအထိသာ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။
မြင်နိုင်နှင့်နဲ့နဲ့စမ်းလိုက်လာပြီး မိုးမိုးမြင်အောင်ကို အတင်း
ဆွဲခေါ်၊ ကျော်သူ့ကိုသေနတ်ဒင်နှင့်ရိုက်သည်။ အခန်းအထိ
သာကောင်းကောင်းကြည့်ခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်ခန်းအကူးတွင် ကိုအောင်မြတ်ဦးရောက်
လာကာ ဝေ့ကိုဆွဲခေါ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ဤဇာတ်ကားကို အစအဆုံးကြည့်ရပေ
တော့မည်။

မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ကွဲသွားပြီး ဘာဆက်ဖြစ်ကြ
သေးလဲ၊ ကျော်သူ့အတွက်သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်ဟာ မိုးမိုးမြင်
အောင်လား၊ တင်နီလာဝင်းလား၊ နှစ်ပေါင်းများစွာသိချင်ခဲ့
သောအဖြေကို ယခုသိရပေတော့မည်။

ဤဇာတ်ကား၏ဇာတ်သိမ်းသည် ကျွန်တော်ကြုံတွေ့
နေရသောဝေခွဲရခက်မှုအတွက် အထောက်အကူတစ်မျိုးဖြစ်
လာနိုင်ပါသည်။

ဟော-မြင်နိုင်နဲ့နဲ့နဲ့စမ်းတို့ မိုးမိုးမြင်အောင်ကို အ
တင်းဆွဲခေါ်တဲ့အခန်းပြနေပြီ။

‘ ဟင်း- နင်ကများလူပါးဝလို့၊ နင်လိုအကောင်နဲ့
တူသလား၊ တန်သလား တောသားရဲ့၊ ငါ့သမီးနုနုထွတ်ထွတ်
ကလေးကိုများတော်၊ ထွီ-မုဆိုးမသား၊ အကြော်သည်သား၊
ဆင်းရဲသားကများ၊ ရာရာစစ ’

မဲ့ကာရွဲ့ကာပြောနေသော နဲ့နဲ့စမ်း၏ဟန်။

ဆောင်းလှလင်

‘ ကိုယ်နဲ့ မတန်မရာကိုမှန်းချင်တဲ့ အောက်တန်းစား
ကောင်၊ ကဲကွာ- ’

ထို့နောက် ဒဏ်ရာရလာသည့် မင်းသားကို တင်နီ
လာဝင်းနှင့် ဒေါ်စံရှားတင်တို့က ပြုစုပေးနေစဉ်..

‘ ဖျတ်- ’

‘ ဟာ ’

‘ ဟင် ’

ရုတ်တရက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်ကျသွား
လေသည်။

‘ မီးပြတ်သွားပြီ ’

‘ မီးပျက်သွားပြီဟေ့. ’

‘ ကြည့်ကောင်းနေတုန်းကွာ- တောက်- ’

လျှပ်စစ်မီးများ ပြတ်တောက်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ဘေးအိမ်တွေကိုကြည့်လိုက်တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး မီးပျက်
သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်သည်။

‘ ဟင်း ’

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချမိ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ကိုအောင်မြတ်ဦးကြောင်
သည်ဇာတ်ကားကို သည်နေရာအထိသာကြည့်ခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်၊ သည်နေရာရောက်
မှ မီးပျက်သွားရသတဲ့။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး လမ်း
ထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

‘ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့် ’ကို ဇာတ်သိမ်းခန်းထိကြည့်၊
ချင်သောကျွန်တော် ဆန္ဒသည်မပြည့်ဝခဲ့။

သို့သော်.. ထိုဇာတ်လမ်း၏ဇာတ်သိမ်းကိုသိရဖို့ ယ
ခင်ကလောက်အခက်အခဲမရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှာမီး
ပျက်သော်လည်း မီးမပျက်သည်နေရာမှကြည့်ခဲ့သူတစ်
ယောက်ယောက်ကို နောက်တစ်နေ့မှာ မေးကြည့်ရုံနှင့် သိ
နိုင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မသိချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်၍ စီးက
ရက်ကိုရှိုက်ဖွာရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ ည၁၁နာရီအ
ချိန်ခန့်မို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာလည်း လူသူရှင်းလင်းတိတ်
ဆိတ်နေပေပြီ။

လမ်းမပေါ်မှာလည်း ကားအသွားအလာကျပါးလျှက်

‘ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့် ’ ကြည့်နေစဉ် မီးပျက်သွားခြင်း
ကပဲ ကျွန်တော်အတွက် အသိတရားတစ်ခုကို ရခဲ့ပါတော့
သည်။

ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်မလာတတ်တာ၊ မျှော်လင့်တဲ့အ
တိုင်းလည်း ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တတ်တာ၊ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထား
တိုင်းလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်တတ်တဲ့ လောကသဘာဝတွေ
ကို တရေးရေးသဘောပေါက်လာမိသည်။

အဲဒီလိုသဘောပေါက်ခြင်းနှင့်အတူ ဝေနှင့်ပတ်သက်
လို့လည်း စဉ်းစားစရာအတွေးတွေရှိလာသည်။

ဆောင်းလှလင်

‘ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်. ’ကို တစ်ပိုင်းတစပြန်လည်
ကြည့်ရှုမိ၍ တွေးမိလာသောအတွေးများဖြစ်ပါသည်။

‘သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်. ’သည် လွန်ခဲ့သော၁၅နှစ်ကျော်
ကဇာတ်ကားတစ်ကားဖြစ်သလို၊ ဝေဆိုသည်မှာလည်း လွန်ခဲ့
သော၁၅နှစ်ကျော် ကျွန်တော်လူပျိုပေါက်အရွယ်ကချစ်ခဲ့ရ
သောအချစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ဝေ့ကို ၁၅နှစ်လုံးလုံးတမ်းတနေခဲ့သည်။

‘သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်. ’ကိုလည်း ဝေနှင့်အတူ တသသရှိ
နေခဲ့၏။

‘ သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်. ’ကို ယနေ့ပြန်ကြည့်ရတော့
မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာ။

ဝေကရော... ...

ဝေနှင့်ပြန်တွေ့လျှင်ကော

ဝေဟာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်သလိုအနေအထားမျိုးရှိ
နေပါ့မလား။

ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်နေလေ့ရှိသောဝေ
မှာ လွန်ခဲ့သော၁၅နှစ်က အသက်၁၆နှစ်အရွယ် နုပျိုလန်း
ဆန်းသောဝေသာဖြစ်ပါသည်။ ယခုရှိနေမည် ဝေ့ပုံပန်းသ
ဏ္ဍာန်ဟာ ဘယ်လိုမျိုးရှိနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိသေး။

သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်.-ဇာတ်ကားထဲက မင်းသမီးမို့မို့
မြင့်အောင်ပင် ဇာတ်ကားထဲကပုံစံနှင့် ယခုလက်ရှိပုံစံမတူ
တော့။ အချိန်ကာလရွေ့လျားသည်နှင့်အတူ မို့မို့မြင့်အောင်
သည် အရွယ်ကြီးရင်သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။
ဝါရင်မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။အမေခန်းနှင့်ဇာတ်

ဆောင်းလှလင်

ပို့ခန်းများတွင် ပါဝင်တင်ဆက်ရသောအရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေ ခဲ့ပါပြီ။

တစ်ချိန်တုန်းက အင်မတန် လှပကျော့ရှင်းခဲ့သော မင်းသမီးကလေးပင် ဇရာ၏သဘောကိုမလွန်ဆန်နိုင်ပါ။

ဝေသည်လည်း ကျွန်တော်အမြဲမြင်ယောင်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော၅နှစ်ကပုံစံအတိုင်းရှိနိုင်ပါတော့မလား ?

၁၅နှစ်ဆိုသောကာလသည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံ ပန်းသဏ္ဍာန်အား တမျိုးတဖုံပြောင်းလဲသွားစေရန်လုံလောက် သောအချိန်ကာလဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ချစ်နေရသောဝေမှာ တစ်ဆယ်ကျော်ငါး နှစ်ပတ်လည် အလှသွေးကြွယ်စ သပြေခက်အရွယ် မိန်းမလှ လေးဝေသာဖြစ်ပါသည်။ ယခုဝေသည် ဝဖိုင်ဆူဖြိုးနေသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေနိုင်သလို.. ပိန်လိုချောက်ကပ်နေ မည်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ အ သက်သုံးဆယ်ဆိုသော အရွယ်သည် မိန်းမသားများအတွက် အကျဖက်ကိုဦးတည်သွားစအရွယ်လည်းဖြစ်သေးသည်။

တွေးရင်းပင် ကျွန်တော်လန့်လာသည်။

ဆယ်တန်းကျောင်းသူဝေ့သဏ္ဍာန်နှင့် ယခုလက်ရှိ ဝေ့သဏ္ဍာန် ဆန့်ကျင်ဖက်ကြီးကွဲပြားခြားနားနေခဲ့လျှင် ဝေ့ ကိုကျွန်တော်ချစ်နိုင်ပါဦးမလား။

ဝေ့ကိုတွေ့လိုက်ရမှ ကျွန်တော်အချစ်တွေလျော့ပါး ကုန်ခန်းသွားရလျှင် မခက်ပါလား။

အို- ဝေဟာအလှမပျက်ပဲ ယခင်ကထက်ပိုမိုကျော့ ရှင်းလှပနေသည်ပဲဆိုစေဦးတော့ ဝေ့ကိုကျွန်တော်မတွေ့ချင် တော့ပါ။

ဆောင်းလှလင်

စိတ်ကူးထဲမှာလွမ်းရင်းနှင့် တသသချစ်နေရသည်။
အချစ်မျိုးနှင့်သာ ဝေ့ကိုချစ်သွားပါတော့မည်။

စိတ်ကူးဘဝနှင့် လက်တွေ့ဘဝကို ကျွန်တော်ခွဲခြား
နိုင်ပါပြီ။

သွယ်ကိုလည်း စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်သောအနေအ
ထားဝယ် ရှုပ်ထွေးလာမယ် အခြေအနေမျိုးကို ကျွန်တော်အ
ရောက်မခံတော့ပါ။

ဝေဟာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲကမင်းသမီး
လေးတစ်ပါးအဖြစ်သာရှိနေပါစေတော့။

ဝေ့ကိုကျွန်တော်သွားမတွေ့တော့ပါ။

* * * * *

ဆောင်းလုလင်

သစ္စာပန်းတစ်ပွင့်-အား ဒုတိယအကြိမ်ကြည့်ခွင့်၊
ကြုံလိုက်ရခြင်းသည် ကျွန်တော်၏ တွေဝေဒွိဟဖြစ်နေသော
စိတ်များကို တည်မတ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးရခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါ
သည်။

ပိုင်နိုင်သောဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချလိုက်မိချိန်တွင် ကျွန်
တော်စိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ဖိုးကို ခွက်အောက်တွင်
ဖိထားခဲ့ကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းထိပ်အရောက် လမ်းမီးတိုင်အောက်တွင် အိတ်
ကပ်ထဲမှာအသင့်ပါလာခဲ့သော ဒဂုံ-မန်းအမြန်ရထားလက်
မှတ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ ခွင့်လွှတ်ပါစေ ’

နှုတ်မှတီးတိုးရွတ်ဆိုမိရင်း ရထားလက်မှတ်ကလေး
ကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လေ
တော့သည်။

လက်မှတ်အပိုင်းအစကလေးများမှာ လမ်းမပေါ်တွင်
ပြန်ကျသွားလေ၏။

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသော ကားတစ်စီးကြောင့်
လက်မှတ်အပိုင်းအစကလေးများသည် ကတ္တရာလမ်း တစ်
လျှောက် လွင့်ပျောက်ပါကာ တစ်စီ ပျောက်လွင့်သွားလေ
တော့သည်။

* * * * *

ဆောင်းလှလင်

မနက်ကျလျှင် သွယ်အိမ်ကိုစောစောသွားမည်။
မိတ္ထီလာသို့ ကျွန်တော်မသွားဖြစ်တော့တဲ့အကြောင်း
ပြောပြမည်။
တင်ထားသောခွင့်ကိုလည်း ပယ်ဖျက်လိုက်တော့
မည်။
ကျွန်တော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သွယ်သဘောပေါက်
အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါမည်။
သည်အခါမှာ ကြည်နူးရွှင်ပျသွားမယ် သွယ် မျက်နှာ
လေးကို ယခုပင် ကျွန်တော်မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။

ဆောင်းလှလင်